

ДЖИМ МАРС
ВЪТРЕШНА РАБОТА
ДЕМАСКИРАНЕ НА
КОНСПИРАЦИИТЕ ОТ 11
СЕПТЕМВРИ

Превод: Людмила Андреева

chitanka.info

Трагедията от 11 септември: официалната версия... или „Вътрешна работа“? Открийте това сами в този потресаващ анализ от водещ разследващ журналист.

Официалната версия за 11 септември е дискредитирана. Това е отрезвяващото заключение, до което достигнаха милиони хора, които пресяха за себе си доказателствата, разкрити от стотици независими изследователи. Много честни граждани са принудени — с тъга и нежелание — да стигнат до почти немислимите заключения:

Могъщи американски длъжностни официални лица трябва да са знаели за планираните атаки и след това са действали отвътре, за да:

- осуетят опитите да се предотвратят атаките от 11 септември;
- отстранят или прикрият доказателства за престъпна дейност;
- пречат на разследванията за случилото се.

Наистина ли ужасяващите събития от 11 септември 2001 г. са вътрешна работа? Тази книга ще ви помогне да откриете истината. В нея световно известният теоретик на конспирациите Джим Марс излага убедителни аргументи, че 11 септември е денят, в който едновременно се преплитат няколко заговора, всеки от които е основан на различни политически интереси. Подкрепа за тезата му идва от привеждането на поредица от притеснителни аномалии, които се отклоняват от официалната версия:

— Стандартните механизми, за въздушна защита се провалят... едновременно.

— Изтребителите излитат твърде късно, твърде бавно и от погрешни места.

— Огънят не би могъл да причини падането на кулите на Световния търговски център.

— За рухването на Сграда 7 в комплекса по-късно признаха че е умишлено.

— Жизненоважни физически доказателства или са отстранени, или никога не са дадени на разследващите.

— Вътрешни лица се ангажират в масирани къси продажби на акции на самолетни компании малко преди атаките.

— Ключови официални лица твърдят, че никога не е имало предупреждение независимо от многобройните доказателства за

противното и т.н.

„Тази отрезвяваща книга е жизненоважно четиво за всеки американски патриот. Джим Марс повдига толкова много важни въпроси, останали без отговор, че — независимо дали вярвате, че 11 септември е бил вътрешна работа — не може да има съмнение за нуждата да се борим, за да възвърнем страната си от тези крадци и престъпници на високи постове. Това е изправяща косата журналистика от събрат демократ от Тексас.“

Джим Хайтауър, активист, радиокоментатор и автор
на *Lets Stop Beating Around the Bush*

„Джим Марс е един от нашите най-смели разследващи журналисти, човек, който е готов да задава многото останали без отговор въпроси за 11 септември, чиито отговори искаме да получим, и е готов да продължи да ги задава, докато не стигне до истината. За да се изцелят раните от 11 септември, както и всяка дълбока емоционална рана, от съществено значение е да зададем тези въпроси и да узнаем пълната истина за това, което наистина се е случило. Само тогава сърцето на Америка може да бъде изцелено и само тогава можем да продължим напред и да надскочим страхът, за да създадем един мирен свят в тази историческа епоха. «Вътрешна работа» е съществен принос в това усилие. Прочетете я и я споделете с приятелите си.“

Джон Грей, автор на „Мъжете са от Марс, жените са от Венера“

„Основната цел на Националния съвет по сигурността, Банката на Федералния резерв в Ню Йорк и Съвета за външни отношения не е да управляват САЩ. Тя е да гарантират, че останалата част от нас няма да разберат как се управлява тази страна. Както описва Джим Марс във

«Вътрешна работа», няма по-добър пример за това положение на нещата от неполучилите отговор въпроси за 11 септември. Ако се свика голямо жури, за да направи преглед на доказателствата, които Марс и неговите колеги са представили за 11 септември, съвсем основателно можем да очакваме пристъди на членове на администрациите на Буш и на Клинтън заради криминална небрежност, държавна измяна и геноцид“

Катрин Остин Фитс, бивш помощник-секретар по жилищното настанияване в първата администрация на Буш и съосновател на unAnsweredQuestions.org

ПОСВЕЩЕНИЕ

Книгата се посвещава на всички онези, които изстрадаха ужаса и страхът от 11 септември 2001 г. Те заслужават нещо по-добро от изкуствените и обслужващи единствено тях самите официални изявления на федералните официални лица. Те заслужават истината.

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Много отدادени автори и изследователи допринесоха за нашите познания за 11 септември. В създаването на тази книга специална благодарност за помощта, надскочила професионалния дълг, трябва да изкажа на Гари Бийб, Дан Фостър, Лес Джеймисън, Кен Дженкинс, Дейвид Кубиак, Томас Дж. Матингли, Марк Моурънс и Ричард Шек.

Големи благодарности дължа и на Джордж Марш за редакторската му намеса, на Филип Дизик за прекрасния дизайн на корицата, на Пол Гудбърг за жизненоважната му цялостна подкрепа, на редактора/издателя Байрън Белитсос за прозорливостта и решимостта му и на онази Кралица на толерантността, съпругата ми Каръл.

БЕЛЕЖКА НА ИЗДАТЕЛЯ КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ

Познанията за 11 септември се обогатяват почти всекидневно. Затова *Origin Press* ще осигурява периодични преработки и допълнения към резултатите на автора, които са представени в тази книга. Те могат да се открият на официалния уебсайт на книгата: www.insidejob-911.com.

ПРЕДГОВОР ОТ ЕЛЬН МАРИАНИ

Този предговор е отворено писмо до американския народ и извира направо от сърцето ми. Моля ви да прочетете тази книга и да откриете сами за себе си защо атаките на 11 септември всъщност бяха вътрешна работа. Джим Марс издига тези аргументи в книгата си, а аз възнамерявам да го докажа в съда.

Моят съпруг, Нийл Мариани, беше убит в атаките. Той беше пътник в Полет 175 на *United Airlines*, втория от двата самолета, които се разбиха в Световния търговски център. През този ужасен ден двамата със съпруга ми бяхме тръгнали за сватбата на дъщеря ни в Калифорния от бостънското летище „Лоугън“, но ни запазиха места в различни полети. Взехме отделни полети, защото първоначално не бяхме сигурни, че той ще може да си позволи да пътува за сватбата на доведената си дъщеря. Затова, известно време след като аз си резервирах място за пътуването, организирахме гаражна разпродажба и събрахме достатъчно пари, за да купим билет и за него, за полет, който беше два часа след моя. Никога няма да забравя последния момент, в който го видях на летището, докато вървях към моя изход.

Днес аз съм опечалена вдовица, но съм решена да направя всичко възможно. Аз съм една от 75-те семейства, които не подадоха документи за уреждане на компенсация от т. нар. Фонд за компенсиране на жертвите от 11 септември, който се състоеше от пари на данъкоплатците, платени директно от американското Министерство на финансите за пръв път в историята. Вместо да приема около 500 000 долара, които трябваше да се изплатят на името на съпруга ми за живота му, аз реших да запазя правото си да говоря.

Не искам тези пари, искам просто *отговори*.

Ако бях взела пари от този фонд, който аз наричам „Фонд мълквай и се разкарай“, щях да се откажа от правото си да съдя *United Airlines* и федералното правителство. След като най-накрая преодолях скръбта си за Нийл, което ми отне дълги и много трудни месеци, започнах да вярвам, че единственият начин, по който мога да получа

информация за станалото с него, е чрез съда. Станах първият член на семейство на жертва от 11 септември, който заведе съдебно дело срещу правителството.

Моят иск се основава на Закона RICO (Организации, повлияни от ракет и корупция) и е насочен към доказване, че терористичните атаки на 11 септември не са били изненада за правителството. Аз вярвам, че много от най-висшите официални лица във федералното правителство са били наясно, че атаките ще се осъществят... всъщност аз съм сто процента сигурна, че те са знаели.

Трудно беше да намеря адвокат, който да се заеме с моя случай. Никой не смееше да поеме моя иск срещу правителството. Открих обаче един смел човек на име Фил Бърг, бивш заместник главен прокурор на Пенсилвания.

Нашият съдебен иск е насочен срещу президента Буш и редица други членове на администрацията. Както е написал Фил Бърг в иска, делото се „основава на това, че се е знаело предварително за 11 септември, умишлено не се е действало, да се предотврати или да се предупреди за 11 септември и е налице възпрепятстване на правосъдието чрез прикриване на истината за 11/9, което е в нарушение на законите на САЩ“. Освен президента Буш посочихме вицепрезидента Дик Чейни, главния прокурор Джон Ашкрофт, секретаря по от branата Доналд Ръмсфелд и съветника по националната сигурност Кондолиза Райс като обвиняеми, наред с други лица. Искът посочва и Министерството на от branата, ЦРУ, Националната агенция по сигурността и Съвета за външни отношения заедно с други агенции.

Фил Бърг и аз се съгласихме да позволим на *Origin Press* — издателя на „Вътрешна работа“ — да публикува извадки от нашия иск в приложениета на книгата. Моля ви, прочетете този материал, а също и „Отвореното писмо на Елън Мариани до г-н Буш“, което може да се открие на уеб сайта, посочен по-долу. И моля ви, подкрепете ни.

Освен това ви моля да прочетете много внимателно 23 въпроса на Управителния съвет на семействата, които също са препечатани в приложениета. Това са 23 въпроса, които са сред ключовите, чиито отговори търся в съда... и които Джим Марс толкова убедително поставя в книгата си.

Нашето съдебно дело не може да върне съпруга ми и другите жертви на 11/9. Аз обаче вярвам, че то ще върне истината и справедливостта, които са толкова нужни в този момент, в тази страна. Когато прочетете тази книга на Джим Марс, със сигурност ще видите защо.

Елън Мариани (вдовица на Луис Нийл Мариани)
Дери, Ню Хампшир
10 май 2004 г.
www.911forthetruth.com

ПРЕДГОВОР НА ИЗДАТЕЛЯ

Обикновено издавам книги в областта на религията, духовността, паранормалното и психологията и само от време на време прескачам на други теми. Когато се натъкнах на книгата на Джим Марс за 11 септември, впечатлението ми беше, че е потресаваща, но се опитах да я пренебрегна като периферна за моите издателски интереси. Въпреки това тази зловеща тема не ме оставяше на мира. Гледах изследователя пионер Майк Рупърт да говори за 11/9, посещавах много сайтове, посветени на 11/9, и всекидневно проследявах другите нарушения на администрацията на Буш. Необходимостта да видя издадена книгата на Джим Марс силно ме теглеше, но не смятах, че ще имам смелостта. Тогава, една вечер случайно гледах „Последният самурай“ — за мен променящ живота филм за „духовното войнство“. В последните минути на филма ме удари гръм — осъзнах, че след като имам този шанс, просто не мога да обърна гръб на възможността да публикувам експозето на Джим Марс. Интуитивно знаех, че не мога да се откажа и да продължа да се наричам американец, а дори и гражданин на света.

В този катарзисен момент се почувствах упътен да публикувам втора книга, която е спътникът на *Origin Press* на „Вътрешна работа“. Тази книга е озаглавена *One Planet: A Progressive Vision of Enforceable Global Law* („Една планета: прогресивна визия за глобален закон, който може да се налага“). За миг видях, че тези две книги вървят заедно: едната, обявявайки проблема по непоколебим начин, а другата, предлагаша визионерско, но въпреки това постижимо решение на военната система — забраната *въобще на войната*.

Преживях нещо като Богоявление, гледайки изпълнението на Том Круз и Кен Уатанабе. В това състояние на съзнанието си тръгнах от киното, което е в комплекса „Йърба Буена Гардънс“ — обществен център в търговската част на Сан Франциско. Завих наляво, непреднамерено изправяйки се директно пред паметника на Мартин Лутър Кинг младши, който също е разположен в комплекса. Той се

състои от алея, изпълнена с големи фотоси от движението за граждански права, всеки представящ д-р Кинг, плюс стъклени пана с цитати на вдъхновяващи думи от най-добрите му речи.

Разхождайки се из този мемориален комплекс и гледайки наследството на този велик войн на любовта, справедливостта и прошката, вече знаех в какъв дух трябва да дам живот на тази книга. И работата по нея оттогава насам се разгърна съвсем естествено.

„Вътрешна работа“ първоначално беше книга на издателство *HarperCollins* — малко по-обемиста и с различно заглавие. Както обяснява Джим във въведението си, *Harper* нямаха кураж да спазят ангажимента си и да публикуват книгата, макар че я бяха приели на редколегия и дори бяха поръчали на адвокат да проучи ръкописа.

Втората част от първоначалния ръкопис — енциклопедично журналистическо разследване на злодеянията на администрацията на Буш от приемането на Патриотичния закон до войните в Афганистан и Ирак в исторически контекст, беше донякъде оstarяла по времето, когато стигна до мен. Джим планира да осъвремени тази втора част и съвсем скоро да публикува материала като втора книга в тази поредица под неокончателното заглавие *Inside Job: The War on Freedom* („Вътрешна работа: войната срещу свободата“).

Междувременно двамата с Джим работихме върху осъвременяването на първата част от първоначалния ръкопис за *HarperCollins*, вместтайки цяла планина от нови факти и открития, почти до последния миг, преди книгата да влезе в печатницата. Това усилие прие формата на настоящата по-съкратена книга, която всъщност е първата от поредицата „Вътрешна работа“. За да подкрепим сериозните изследователи, добавихме и обемисти приложения от други ключови изследователи, най-вече откъси от текста на иска по Закона RICO, насърчено подаден от името на Елън Мариани от адвокат Фил Бърг.

Тъй като на Джим Марс беше нужна огромна решителност, за да довърши тази книга „във втория рунд“, както и значителна смелост, за да посочи истината за нашето правителство, аз ви препоръчвам същия духовен кураж, докато я четете. И докато го правите, моля ви, не забравяйте Мартин Лутър Кинг младши... и всички други, които вярват в своя Бог достатъчно, за да се изправят безстрашно в името на

истината така, както я виждат, защото със сигурност тази истина ще ви направи свободни.

Байрън Белитсос
Издател, *Origin Press*
25 май 2004

P. S. Специална бележка към изследователите: Непременно посетете www.911Truth.org — портала на водещите изследователи, автори, издатели, активисти, мрежови факири и лидери в движението за истината за 11 септември.

ВЪВЕДЕНИЕ

Quis custodiest ipsos custodies?
[Кой ще пази пазачите?]

римския поет
Ювенал, „Сатири“, VI. 347

Знанието наистина е сила.

Информацията, съдържаща се в тази книга, ще овласти американците, които са готови за един откровен разговор за много фактологични аномалии, противоречиви изказвания и неполучили отговор въпроси, които все още съпътстват ужасяващите атаки на 11 септември 2001 г.

Именно тези провокативни атаки осигуриха оправданието за всичко, което последва — приемането набързо на Патриотичния закон, увеличаването на бюджетите на от branата и на разузнаването, инвазията и окупацията на Афганистан и Ирак, създаването на Министерството на вътрешната сигурност и задушаването на несъгласието в нация, която има претенциите да бъде свободна.

Това знание трябваше да е достъпно и отпечатано само за няколко месеца след трагедиите от 11/9... изглежда обаче, че свободата на пресата — поне в САЩ — принадлежи само на онези, които притежават пресата.

За тези, които следват сенчестата страна на националния живот на Америка, събитията от 11 септември веднага повдигнаха червени предупредителни знамена. Само един ден след 11 септември аз изложих първоначалните си мисли в Интернет. Ето някои откъси^[1]:

КОЙ В ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ СТОИ ЗАД АТАКАТА СРЕЩУ АМЕРИКА?

Много хора сравняват ужасяващата терористична атака срещу Световния търговски център в Ню Йорк и Пентагона във Вашингтон с атаката срещу Пърл Харбър през 1941 г. Това е подходящо сравнение, макар и не по причините, за които си мислят повечето хора.

За истинските изследователи на историята днес е абсолютно сигурно, че определени официални лица на високи постове във Вашингтон, окръг Колумбия, са знаели предварително за японското намерение да атакуват американската флота на Хавайските острови, но не са направили нищо, за да го предотвратят.

Трябва ли гражданите на САЩ да чакат още петдесет години, за да научат, че на терористичната атака от 11 септември е позволено да се състои точно така, както и на Пърл Харбър? Възможно ли е такъв отвратителен сценарий да е верен?

Днес изглеждат очевидни някои съвсем прости мерки срещу подобна атака. Например, ако авиолиниите назначаваха само един въоръжен, цивилен охранител на всеки полет, тази трагедия щеше да се предотврати, тъй като похитителите очевидно са били въоръжени само с ножове или други типове остриета. Е, как са успели да надделяят над цял самолет с хора и — по-важното — да получат достъп до пилотската кабина? Кой ги е научил да пилотират огромни реактивни самолети?

Както е и при убийството на президента Джон Ф. Кенеди, ключът към разбирането на събитието се крие не в този, който в действителност е извършил насилието, а в онзи, който е бил в състояние да отмени нормалните мерки за защита на сигурността.

Официални лица от правителството и авиолиниите са знаели на секундата, че самолетите са били отвлечени, но в небето не се появяват изтребители чак до пълното осъществяване на атаките. Кой свали нормалната защита на сигурността на Америка на 11 септември?

Поне в този най-нов случай правителството не може да обвини за атаките някой самотен, умопобъркан индивид,

някой като Лий Харви Маквей^[2]. Те трябва да се справят с напълно разгърнала се конспирация, макар че властите твърде бързо посочиха с пръст Осама бин Ладен. Едно разследване на бин Ладен трябва да хвърли поглед отвъд человека, към неговите поддръжници и финансисти.

Съдебното дирене на терористите най-вероятно ще е твърде мрачно, с множество обвинения срещу всички засегнати. Едно нещо обаче изглежда съвсем ясно: трагичните събития от 11 септември са добре дошли за лицата, чиито намерения са насочени към ерозиране на американските свободи и суверенитет.

След десетилетия на раздути бюджети за отбрана, с които се злоупотребява, днес има призови за удвояване на парите, които отделяме за отбрана. Във време на засилващо се признание, че ЦРУ е агенция, която никога не е била искана от обществеността и която е донесла толкова укори на тази нация, днес има призови за удвояване на нейния размер и бюджет. Ако главният директор по сигурността на голяма компания не успее да защити един от най-уважаваните й активи, по-вероятно ли е да го уволнят, или да му удвоят заплащането?

Бъдете сигурни, че ще последват още примери на антитерористично законодателство, които още повече ще нарушат американската Конституция.

Докато всички ние се борим да се справим с ефектите от тероризма, в опасност ли сме да загубим малкото си останали индивидуални свободи?

Освен това помислете, че така вниманието ни се отклонява от пропадащата икономика (настоящата криза може да изисква още повече федерални финансови контролни механизми), рязко спадащото обществено мнение за Джордж У. Буш и повишаващите се цени на енергията.

Лидерите биха ли допуснали обществена катастрофа, грижейки се за осъществяването на дневния си ред? Това е ставало преди — когато Нерон подпалва Рим, унищожения

немски Райхстаг, в Пърл Харбър и отново в залива Тонкин^[3].

Макар че трябва да скърбим за загубите си, още по-наложително е да запазим главите си. Докато емоциите на момента са разгорещени, трябва да останем хладнокръвни и внимателни, така че да успеем да открием кой наистина стои зад атаката срещу Америка.

* * *

Вярвам, че основните въпроси, които повдигнах в текста по-горе, са също толкова валидни днес, колкото и през септември 2001 г.

И не спрях тук. В рамките на два месеца след 11 септември бях събрал голяма част от материала в тази книга и представих предложение на издателя ми, *HarperCollins* от Ню Йорк, под заглавието *The War on Freedom* („Войната срещу свободата“).

Беше ми казано, че емоциите са твърде силни, а съдържанието — твърде „горещо“, за да бъде публикувано незабавно. Влаченето около подписването на договор за книгата продължи до средата на 2002 г. По онова време няколко служители на ФБР и ЦРУ бяха излезли пред обществеността, за да свидетелстват, че са се опитали да предупредят висшестоящите си за надвисналите терористични атаки. Нагласата към моето предложение за книга омекна и аз подписах договор за издаването на книгата заедно със съществен аванс.

След като работих трескаво през цялото лято на 2002 г., представих ръкописа през октомври. Редакторът ми беше въодушевен от работата ми и предсказа, че ще се продаде в повече от един милион екземпляра.

Колелата на огромно издателство се въртят бавно и едва през март 2003 г. книгата получи юридическа рецензия. Вече бях получил копие от корицата и публикуването беше въпрос само на няколко седмици. Юридическата рецензия, или проверката, е процес, в който адвокат верифицира материала и проверява дали няма нещо, което може да предизвика юридически проблем. Това препятствие беше

прескоchenо и последните думи на адвоката бяха: „Вие ме удовлетворихте“.

След два дни обаче бях информиран, че публикуването на книгата е отменено от висш ръководител, който така и не я е прочел. Единственото оправдание, което mi дадоха, беше, че този шеф „не искал да разстройва семействата на жертвите от 11/9“. Това очевидно беше претекст, тъй като до днес повече от шестотин семейства са завели съдебни дела или срещу Саудитска Арабия, или срещу висши представители на администрацията на Буш.

При нормални обстоятелства, ако дадена книга е отменена по юридически причини, от автора се иска да върне всички пари, които е получил авансово. В този случай на мен mi платиха остатъка от целия аванс. За мен това беше ясна индикация, че отказът от книгата не беше нищо друго освен откровена цензура.

„Зашо ще искат да попречат на хората да научат истините за 11/9, дори ако тези истини са притеснителни за обществеността и поставящи в неловко положение държавните власти?“ — запитах се, все още вярвайки, че живея в страна, която цени свободата на словото.

Продължих да самоиздавам *The War on Freedom* („Войната срещу свободата“) и приемът на книгата беше неизменно добър. (По чисто съвпадение друга книга със същото заглавие беше публикувана от учен на име Нафиз Ахмед горе-долу по същото време като моята. Тя представя отличен анализ на събитията от 11 септември.) Докато моите читатели продължаваха да изразяват изумление от информацията в книгата, осъзнах, че познанието, събрано оттук-оттам от публикуваните материали — в пресата и в Интернет, — наистина очертава мрачна картина на лицата и силите, стоящи зад днешните събития. Започнах да виждам, че е съществувала някаква сила, която не е искала тази информация да стане достъпна за широката общественост. Познанието несъмнено би разстроило внимателно конструираните „официални“ обяснения на ужасите от 11/9.

Днес е нов ден. Оторизираната версия за 11/9 беше напълно дискредитирана в очите на все по-осъзнаващото се население благодарение на всеотдайната работа на десетки журналисти и изследователи, смели хора от правителството, които „надуват свирката“, и дори разкрития от официалното разследване.

Както написах през пролетта на 2004, днес знаем, че:

— Широк спектър от стандартни защитни механизми, целящи да предотвратят подобна атака, систематично се провалиха на 11/9. Особено забележителни са нетипичните провали, които се случиха едновременно във Федералната администрация по авиация (FAA), Националния военен команден център (NMCC) и Северноамериканското команданве на отбраната на въздушното пространство (NORAD) — всички те отговорни за защитата на американското въздушно пространство.

— Изтребителите не излетяха в продължение на повече от тридесет минути, след като беше очевидно, че четири пътнически самолета са се отклонили от курса и вероятно са били отвлечени. В случая на Полет 77, който уж се разби в Пентагона, измина един час и четиридесет и пет минути, без да бъде пресрещнат от изтребители.

— Ракетните батареи, които имат за цел да пазят Вашингтон, окръг Колумбия, не успяха да спрат удара срещу Пентагона — една от най-пазените структури на света, а изтребителите, които са в непрекъсната бойна готовност във военновъздушната база „Ендрюс“, намираща се само на дванадесет мили, така и не излетяха.

— По „странно съвпадение“ две правителствени агенции за вътрешна защита (NORAD и NRO^[4]) провеждаха военни игри в утрото на 11/9. Игрите симулираха реакции на сценарий, в който отвлечени самолети се сблъскват в сгради. Този факт би могъл да обясни липсата на бърза реакция от страна на правителството на реалното отвличане, но това правдоподобно алиби никога не е било предлагано на вниманието на обществеността. Човек освен това се чуди: как отвлеклите самолетите са знаели времето и датата на тези военни игри, за да уредят собствените им атаки да съвпаднат с тях?

— Президентът Буш продължи със снимките в основното училище във Флорида дори след като той и неговите помощници знаеха, че три самолета са били отвлечени. Той се „мота“ в класната стая почти двадесет минути, след като беше информиран, че втори самолет е ударил Световния търговски център.

— Нито един железобетонен небостъргач в историята не се е сгромолясал единствено заради пожар. Скоростното свободно падане на кулите на Световния търговски център, заедно с разтопената

стомана и ситния прах демонстрираха всички характеристики на контролирано разрушение.

— Точно такова контролирано разрушение очевидно се случи в 17 ч. същия ден, когато според наемателя на комплекса на Световния търговски център 47-етажната сграда № 7 беше „свалена“, т.e. преднамерено разрушена.

— Жизненоважни доказателства, включително строителната стомана на сградите, бяха унищожени чрез бързото отстраняване и разрушаване от американските правителствени официални лица без никакво разследване. Това е само една от множеството причини списание *Fire Engineering* („Противопожарно инженерство“) да нарече официалното разследване „полуизпечен фарс“.

— Следата от ръванини, дълга осем мили, сочи, че Полет 93 е разрушен във въздуха, а не в катастрофата на земята в Пенсилвания, която уж била причинена от борба на борда между похитителите и пътниците.

— Повече от дванадесет страни категорично са предупреждавали американските власти, че предстои атака на американска земя, като някои от тези предупреждения са били само дни преди събитията.

— Категорични доказателства сочат съучасието в атаките на старши оперативни работници на разузнавателните служби на Израел и Пакистан, които са в тясно сътрудничество с американските разузнавателни агенции.

— Класифициран доклад на Конгреса инкриминира висши официални лица в правителството на Саудитска Арабия, показвайки, че те са имали тесни връзки с похитителите. Саудитците се радват на дългосрочни бизнес и социални връзки със семейство Буш, както и на близки политически връзки с американското правителство.

— Американското правителство набързо уреди отпътуването на над 100 саудитци от страната, макар че на американската общественост беше отказано правото да лети. Около 24 члена на семейството на бин Ладен, вероятно потенциални свидетели, получиха разрешение да напуснат страната, без да бъдат разпитани.

— Вътрешни хора с предварително познание за предстоящите събития са се ангажирали в масирани и изключително изгодни къси продажби^[5] на акции от *American Airlines* и *United Airlines*, както и други акции, които веднага бяха повлияни от катастрофата.

Обществеността все още не е видяла окончателните резултати от разследванията на тези транзакции... ако има такива резултати.

— Раствращ брой „надувавши свирката“ от самото федерално правителство са посочвали доказателства, че различни агенции са били напълно наясно с възможността за атака и им е било поп речено от висши официални лица да започнат пълно разследване.

— Далеч от това да са просто реакция на 11/9, доказателствата днес категорично сочат, че американските инвазии в Афганистан и Ирак са кулминацията на отдавнашни планове, които само са чакали провокация като тази на 11 септември.

— Официалните обяснения за инвазията в Ирак, например нуждата да се сложи ръка на оръжията за масово разрушение и да се „даде демокрация“ на страната, се оказаха фалшиви.

— За няколко часа ФБР публикува имената и снимките на подозираните похитители, макар че по-късно много от назованите се оказаха живи и здрави в Близкия Изток.

— Също за часове след атаките агентите на ФБР претърсваха къщите, ресторантите и училищата за летци, които те са посещавали. Ако никой не е имал предварително знание за похитителите и техните дейности, как разбраха къде да търсят?

— Твърде далеч от това да нареди пълно и обективно разследване, за да се определи кой е отговорен за трагедиите от 11/9, администрацията на Буш си влечеше краката и всъщност предприе действия, за да попречи на бързото и вярно на истината сондиране на събитията от този ден. Почти две години след събитията засилващият се натиск от страна на обществеността, воден от семействата на жертвите от 11/9, най-накрая наложи създаването на „независима“ комисия по разследването.

— Никой в правителството не е бил укорен или дори сгълчан за това, което ни се представи като най-големия провал на разузнаването и вътрешната сигурност в американската история. В действителност същите тези агенции, които провалиха нацията, станаха свидетели как бюджетите им драматично се увеличават, а някои от официалните лица, които уж са сгрешили, всъщност бяха повишени.

— Никой в правителството — с изключение на бившия шеф на борбата с тероризма в Националния съвет за сигурност Ричард А.

Кларк — не почувства нужда да се извини на американския народ за провала в сигурността на 11/9.

— Самият президент Буш отказал да се извини за трагедията на 11/9 на американската общественост или на семействата на жертвите по време на пресконференцията през април 2004 г., независимо че имаше възможност да го направи поне три пъти.

Въщност това е кратък списък от въпроси, останали без отговор, аномалии и загадки, засягащи атаките от 2001 г. Тези журналистически резултати — подкрепени от огромни и непрестанно изливащи се изследователски данни от независими разследвания, които дори и днес продължават от страна на стотици изследователи — накараха честните мислещи хора от целия политически спектър да стигнат до заключението — несъмнено неохотно, — че трагичните атаки на 11 септември бяха *вътрешна работа*.

Виждате ли, не е нужно човек активно да участва в някакво престъпление, за да е част от него. Служителят, който съзнателно отваря задната врата на фирмата, е също толкова виновен, колкото и крадците, които плячкосват сградата през нощта.

Това се нарича *вътрешна работа*. Непрекъснато я наблюдаваме в криминалните операции.

Атаките от 11 септември несъмнено са сред най-чудовищните престъпления в историята. Голямата ми надежда е, че тази книга — заедно с други томове с информация, разкритията на „надуващите свирката“, които предстои да чуем, и всякакви изследвания на независими граждани — ще мотивира американската общественост да потърси и да въздаде справедливост на истинските виновници, криещи се зад ужасите, които смразиха света на 11 септември 2001 г.

Джим Марс
май 2004 г.

[1] Jim Marrs, „Who’s Truly Behind the Attack on America?“ JimMarrs.com (Sept 12, 2001). ↑

[2] Игра на думи от Лий Харви Осуалд — сочения за убиец на президента Кенеди, и Тимъти Маквей, осъден и екзекутиран за бомбата в Оклахома Сити. — Б.пр. ↑

[3] Президентът Линдън Джонсън вкарва в Конгреса т.нар. Резолюция на залива Тонкин на 5.08.1964 г. привидно като реакция на уж непровокираните атаки от северновиетнамски кораби срещу разрушителите „Мадокс“ и „К. Търнър Джой“ от Седми американски флот в залива Тонкин между 2 и 4 август 1964 г. В нея се твърди, че целта е да се одобри и подкрепи решимостта на президента като главнокомандващ да предприеме всички необходими мерки, за да отблъсне всяка въоръжена атака срещу силите на САЩ и да предотврати по-нататъшна агресия. Освен това се заявява, че поддържането на международния мир и сигурност в Югоизточна Азия е жизненоважно за американските интереси и за световния мир. Всъщност това катализира Виетнамската война. — Б.пр. ↑

[4] Национален разузнавателен офис. — Б.пр. ↑

[5] Продажба на ценни книжа, които в момента не са притежание на продавача, но той се надява да ги изкупи по-късно на по-ниска цена. Подобно поведение, известно още като „активност на мечката“, често се използва при спад на цените на акциите на пазара. — Б.пр. ↑

ВЪТРЕШНА РАБОТА

„Нека бъда много ясен за това. Ако имахме информацията, която беше нужна, за да се спрат атаките, щях да ги спра... ако знаехме, че врагът ще разбие самолети в нашите сгради, щяхме да направим всичко, позволено от закона, за да го спрем!“

президентът
Джордж У. Буш пред
репортери, 5 април 2004 г.

1. СЪБИТИЯТА ОТ 11 СЕПТЕМВРИ 2001 Г.

На повърхността атаките от 11 септември 2001 г. — колкото и ужасни и трагични да са — изглежда, че съответстват на официалното обяснение.

Според тези официални изявления около деветнадесет самоубийствено настроени мюсюлмански терористи от Близкия Изток — със сърца, изпълнени с омраза към американската свобода и демокрация — похищават четири пътнически самолета, разбиват два в Кулите-близнаци на Световния търговски център в Ню Йорк, а третия — в Пентагона, близо до Вашингтон, окръг Колумбия. За четвъртия самолет се съобщи, че бил катастрофирал в западната част на Пенсилвания, след като пътниците се опитали да неутрализират похитителите.

По-близкият поглед към събитията от 11/9 обаче изважда на повърхността единствено лабиринт от неполучили отговор въпроси.

Както е посочвано от задълбочени изследователи на историята, човек не бива да се разсейва от как на събитието, а вместо това да се концентрира върху кой и защо. Натрупайте подробностите, макар че те често са противоречиви, след това се концентрирайте върху цялостния процес, чрез който тези събития са се случили. С други думи, обмислете цялостната панорама и след това се опитайте да мислите като добър детектив в полицията: Кой е имал полза от това престъпление? Кой е имал средствата, мотива и възможността — не само за да замисли такива атаки, но и за да заобиколи нормалните мерки за сигурност и да попречи на всякакво обективно разследване? Имайте тези въпроси предвид, докато се впускате в това разследване с кратък поглед върху разполагането във времето на тези трагични събития.

2. ХРОНОЛОГИЯ НА СЪБИТИЯТА^[1]

По някое време между 7:45 и 8:10 сутринта на 11 септември 2001 г. Полет 11 на *American Airlines* и Полет 175 на *United Airlines* са похитени и към 8:15 и двата самолета очевидно са отклонени от курса. Това е известно на авиодиспечерите.

Полет 11 на *American Airlines* — „Боинг“ 767 с 92 пътници на борда от възможните 351 — излита от бостънското международно летище „Лоугън“ на път за Лос Анджелис. Полет 175 на *United Airlines*, още един „Боинг“ 767, возещ 65 пътници от възможни 351, също излита от „Лоугън“ за Лос Анджелис.

В същия времеви период Полет 77 на *American Airlines* — „Боинг“ 757 с 64 пътници от възможни 289 — излита от международното летище „Дълес“ във Вашингтон в направление Лос Анджелис, докато Полет 93 на *United Airlines*, Боинг 757 с 45 пътници от възможни 289, се отправя към Сан Франциско от летище Нюарк.

Към 8:43 ч. Североизточният сектор на въздушната отбрана (NEADS) на Северноамериканското командване на отбраната на въздушното пространство (NORAD) е предупреден за похищаването на Полети 11 и 175 от Федералната администрация по авиация (FAA) и според изявленietо на NORAD два изтребителя F-15 излитат бързо от Базата „Отис“ на националната гвардия във Фелмът, Масачузетс.

Мигове след 8:45 на властите е известно, че четири пътнически самолета са похитени — нещо безprecedентно.

Около 8:46, точно когато изтребителите от „Отис“ излитат, Полет 11 удря северната фасада на 110-етажната Северна кула на Световния търговски център на 96-тия етаж. Също по това време двата изтребителя F-15 от „Отис“ са пренасочени към Ню Йорк Сити.

В 8:47, независимо че радиостанцията, излъчваща сигнали за насочване, е изключена от похитителите, авиодиспечерите могат да видят, че Полет 77 на *American Airlines* е обърнал някъде над Западна Вирджиния и се връща към Източния бряг.

В 9:03, след като евакуацията на кулите на Световния търговски център протича сред страх и объркане, Полет 175 на *United Airlines* се удря в югоизточния ъгъл на Южната кула на 80-тия етаж, изпращайки огромно кълбо от горящ керосин във въздуха над долната част на Ню Йорк Сити. Изтребителите F-15 са на 71 мили от Ню Йорк. Според официалните източници те пристигат над Ню Йорк Сити в 9:10 — със седем минути закъснение.

В 9:06 президентът Буш е на фотосеанс в Сарасота, в основно училище „Букър“, в стая на II клас. Главнокомандващият Андрю Кард влиза в стаята и шепне на ухото му: „Втори самолет удари другата кула, Америка е нападната“.

Според *New York Daily News* от 12 септември 2001 г., в 9:06 ч. Нюйоркското полицейско управление изпраща следното съобщение на ключови официални лица: „Това е терористична атака. Уведомете Пентагона“. В 9:08 е добавено: „Замразете всички летища. Замразете всички летища. Нищо да не влиза и да не излиза.“

Макар да има доклади за официални лица вътре в Пентагона, които са наблюдавали атаката срещу Ню Йорк и са размишлявали върху възможността за такива атаки срещу тях самите, никой там не е предупреден и Пентагонът не е евакуиран.

В 9:30 ч. два изтребителя F-16 излитат от военновъздушната база „Дангли“ в Хемптън, Вирджиния.

В 9:31 президентът Буш обяви, че катастрофата в Ню Йорк е очевидна терористична атака.

В 9:35 Полет 77 на *American Airlines*, с изключен транспондер^[2], започва да прави сложен 270-градусов спирален завой, докато слиза на 2100 метра височина. В 9:40 той уж се разбива в западната страна на сградата от бетон и варовик на Пентагона, прониквайки в три от петте кръга от офиси.

Към 9:48 ключови официални лица от Белия дом и Капитолия са евакуирани и отведени в сигурни, но неоповестени места. Една минута по-късно, в безprecedентно действие, Федералната администрация по авиация (FAA) издава заповед всички въздушни полети в цялата страна да се преустановят.

Малко след 10 ч. Южната кула на Световния търговски център рухва, покривайки долен Манхатън с тонове пепел, прах, дим и отпадъци. В същото време Полет 93 на *United Airlines*, също с

изключен или повреден транспондер, се разбива в западна Пенсилвания на около 80 мили югоизточно от Питсбърг, близо до Шанксвил, след като пътниците уж използвали клетъчни телефони, за да съобщят, че възnamеряват да се бият с похитителите. Това събитие след около 23 минути е последвано от сгромолясването на Северната кула на Световния търговски център, чиито горни етажи горят от около час и половина.

По обяд се затварят Обединените нации, Комисията по ценните книжа и борсите, фондовите борси, някои небостъргачи в няколко града и дори някои големи туристически атракции като Уолт Дисни Уърлд, Маунт Ръшмор^[3], Космическата игла в Сиатъл^[4] и Гейтуей Арч^[5] в Сейнт Луис.

В 13:04 ч., говорейки от военновъздушната база „Барксдейл“ в Луизиана, президентът Буш обявява: „Не правете грешка, САЩ ще преследват и ще накажат онези, които са отговорни за тези мерзки актове“.

В 17:25 ч. 47-етажната Сграда 7 от комплекса на Световния търговски център внезапно се срина — доста странна случка, която често се пренебрегва в официалните разкази, докато не беше предложена на вниманието на обществеността от независими изследователи.

След около час и половина, екипи от спасители започнаха да навлизат в зоната, за да търсят оцелели.

[Бележка на редактора към изследователите: много детайлно описание на времевата линия може да се открие на адрес www.cooperativeresearch.org.]

[1] Компилирана от различни неалтернативни новинарски източници. ↑

[2] Електрическо устройство, което е създадено, за да получава специфичен сигнал и автоматично да предава определен отговор. — Б.пр. ↑

[3] Част от Черните планини в Дакота. През 20-те години скулпторът Гутзън Борглум (1867–1941) извайва върху скалистия скат главите на четирима американски президенти — Джордж Вашингтон, Ейбрахам Линкълн, Томас Джиферсън и Теодор Рузвелт, които са високи 20 метра. — Б.пр. ↑

[4] Висока 185 метра кула в центъра на Сиатъл. ↑

[5] Висока 191.9 м арка от неръждаема стомана, проектирана от Ееро Сааринен и построена през 1965 г. за да служи за възпоминание за историческата роля на Сейнт Луис като „Врата към Запада“. — Б.пр.
↑

3. НЕРЕШЕНИТЕ ВЪПРОСИ ИЗОБИЛСТВАТ

Както беше отбелязано, атаките породиха дълъг списък от притесняващи въпроси. В приложението към книгата сме препечатали списъка от 23 въпроса, поставени на правителството в началото на 2004 г. от Управителния съвет на семействата — видна активистка група на роднините на жертвите от 11/9. По времето на печатането на тази книга през май 2004 г. почти никой от тези въпроси — да не споменаваме други групи от въпроси, например тези, които представям на следващите страници — не е получил удовлетворителен отговор. Заради преждевременното прочистване на Кота Нула^[1], което ще изследваме в детайли, повечето въпроси за сгромолясването на кулите на Световния търговски център вероятно никога няма да получат окончателен отговор. Освен това ще видим как други доказателства систематично са укривани или дори разрушени.

Годините на влачене на краката и ненужна потайност от администрацията на Буш, широко документирани в конвенционалната преса, също попречиха на независимите и на официалните разследвания на истината.

В целия този труден процес остава може би ключовият въпрос: „Как е било възможно очевидно сложен терористичен план, включващ може би повече от сто души и изработван в продължение на дълги години, да убегне от вниманието на нашите разузнавателни служби, особено на ФБР и ЦРУ?“

Фактът е, че не е убягнал. Срамежливи признания в некомпетентност са правени на официалните изслушвания, но огромно количество допълнителни доказателства за закононарушения от страна на тези агенции все още не са навлезли в преобладаващия дискурс. Ще ги обсъдим по-късно.

А какво ще кажете за отговорността? Защо вместо отговорните за този провал на разузнаването да бъдат изхвърлени, ние почти удвоихме бюджетите им? Сега два пъти повече провали ли ще получаваме в сравнение с преди?

За мнозина мислещи хора е притеснително и че *никой* от редиците на федералното правителство или армията не е уволнен или дори укорен за многото очевидни правителствени грешки през онзи ден.

А може би най-важното: защо сякаш има такъв системен провал в реагирането от страна на ангажираните със сигурността американски власти?

За Полет 11 на *American Airlines* и Полет 175 на *United Airlines* се знае, че са отклонени от курса към 8:15 ч., но въпреки това NORAD не е уведомено в продължение на почти двадесет минути. Защо е това забавяне? След това са нужни други петнадесет минути, преди изтребителите да получат заповед за излитане от военновъздушната база „Отис“, с общо закъснение от над 30 минути. Нито един не пристига навреме, за да има възможност зрително да провери пилотските кабини на похитените самолети.

Въпреки това през октомври 1999 г., когато лиърджетът на професионалния играч на голф Пейн Стюарт се отклони от курса си заради дефект в кислородната система на самолета, военновъздушните сили обявиха, че два изтребителя F-15 от военновъздушната база „Елгин“, Флорида, са го пресрещнали двадесет и четири минути след като той е загубил контакт с Ръководство въздушно движение, и са го следвали, докато се е разбил, след като е свършил горивото си. През 2001 г. частен самолет, който просто преминал твърде близо до ранчото на Буш в Тексас, незабавно е получил заповед да се приземи.

„Това става непрекъснато — пише разследващият журналист Уилям Томас в аргументирано есе върху въпроса за изтребителите на 11/9. — В периода септември 2000 и юни 2001 г. Пентагонът е нареджал излитането на изтребители шестдесет и седем пъти, за да ескортират отклонили се самолети.“ [Бележка на редактора: Тази важна изследователска статия е препечатана изцяло в Приложение А на настоящата книга.]

Авиодиспечерите, които всъщност са водели похитените самолети на 11/9, може би са в състояние да дадат ясна картина на онова, което наистина е станало, в предаването на случая на NORAD и други власти. В действителност според главния инспектор на Транспортното министерство поне шест от диспечерите са направили аудиозаписи през онзи ден, описвайки преживяванията си.

Невероятното е, че тези записи са унищожени от мениджъра по гарантирането на качеството на Федералната администрация по авиация (FAA), без да се направят копия или дори да се транскрибират. Според статия в *New York Times* от 6 май 2004 г. мениджърът казал на следователите, че е унищожил записа, защото смятал, че създаването му противоречи на политиката на FAA, която изисква писмени изявления, и защото мислел, че диспечерите „не са в подходящото психично състояние, за да дадат подходящо съгласие за записите“ заради стреса.

Още по-притесняващ от споменатите по-горе фатални закъснения и преднамереното или непреднамереното унищожаване на доказателства е следният факт: американската армия е имала почти час и половина време за планиране и осъществяване на операция по защита на Вашингтон, след като научава, че четири пътнически самолета са похитени. Въпреки това никакви изтребители не са излетели от военновъздушната база „Ендрюс“, където се намират две ескадрили реактивни изтребители именно с цел защита на Пентагона и Белия дом. Изтребителите F-16, излетели от по-далечната военновъздушна база „Лангли“, по оценки са летели с една трета от максималната си скорост от 1500 мили в час. Любопитното е, че никаква противовъздушна или ракетна инсталация, намираща се в близост до Пентагона или в областта на Вашингтон, не е била активизирана.

„Атаките... нямаше да успеят, ако някои американски официални лица не бяха дали заповеди за отмяна на стандартни процедури за действие в онзи конкретен ден“, заключава авторът Дейвид Рей Грифин^[2], изтъкнат специалист по етика и теолог в калифорнийското училище по теология „Клермонт“ в своя забележителен анализ на водещите независими и официални източници за разследванията върху 11/9, озаглавен *The New Pearl Harbor* („Новият Пърл Харбър“). Понататък в книгата ще изследваме допълнително това твърдение за спирането на военновъздушното противодействие.

И още въпроси:

Каква е вероятността четири трансконтинентални полета на две големи авиокомпании — Полети 77 и 11 на *American Airlines* и Полети 175 и 93 на *United Airlines* — да имат съответно 78, 74, 81 и 84% празни места на 11 септември 2001 г.?

И как терористите са получили, топсекретните кодове и сигнали на Белия дом и *Air Force One*^[3] — извинението за разкарването на президента Буш от Флорида през Луизиана до Небраска на 11 септември?

В 9:00 ч. на 11 септември, горе-долу по времето, когато Полет 175 се разбива в Южната кула на Световния търговски център, агенти от Тайните служби във Вашингтон получават това изправящо косата съобщение^[4]: „Следващият е *Air Force One*“. За минути вицепрезидентът Дик Чейни е измъкнат от фотьойла си пред телевизора и заведен в президентския кризисен оперативен център, намиращ се в защищено от ядрени бомби убежище, а Белият дом — евакуиран.

Предупреждението е предадено с топсекретния код на Белия дом за този ден, сочейки, че който и да е бил зад атаките, е имал достъп до най-високото равнище на кодовете за сигурност. Това означава, че който е разполагал с кодовете, е можел да проследи и точно да идентифицира самолета на президента.

След неколкодневни разследвания картинаста стана още по-тъмна. Някой е проникнал в строго поверителната разузнавателна система „Ешелон“ на Националната агенция по сигурността (NSA). В действителност този някой, изглежда, е имал по-големи електронни възможности от самата NSA, включително използването на „стеганография“^[5] — технология, която позволява на потребителя ѝ да заобикаля „Ешелон“ и други форми на електронно следене, като скрива съобщения по случаен начин в иначе невинни дигитални файлове, например музика, он-лайн реклами, заглавия на имейли или дори интернет порнография. Такива заровени съобщения не оставят следи за присъствието си. Идеята, че някой е имал достъп до такива високи нива на секретни кодове провокира спекулациите, че в американското правителство е имало „къртици“, дълбоко прикрити тайни агенти. Освен това означава, че който и да е стоял зад атаките, е имал достъп до нашата най-нова и най-усъвършенствана електронна технология.

[1] Мястото, на което се издигаха двете кули на Световния търговски център. — Б.пр. ↑

[2] David Ray Griffin, *The New Pearl Harbor*, (Northhampton, MA: Olive Branch Press, 2004). ↑

[3] Официалният самолет на американския президент, „Боинг“ 747–200. — Б.пр. ↑

[4] Ron Fournier, „Air Force One Is Next, Caller Said.“ *Associated Press* (Sept. 13, 2001). ↑

[5] Editors, „Digital Moles in the White House?“ WorldNetDaily.com (2001), http://www.worldnetdaily.com/news/article.asp?ARTICLE_ID=24594. ↑

4. КАКВО Е ЗНАЕЛ ПРЕЗИДЕНТЪТ БУШ?

Независимо от системния провал на правителството да реагира на самите атаки на 11 септември, реакцията след факта дойде толкова бързо, че дава подкрепа на притеснителната идея, че планирането на такава реакция е било осъществено месеци преди това. Може би най-забележителният и озадачаващ пример за това е действителното поведение на самия президент Буш.

Около десет минути, след като Северната кула на Световния търговски център е ударена, Буш пристига в едно основно училище в Сарасота, Флорида, за фотосеанс с ученици. CNN вече е прекратила редовната си програма, за да съобщи за удара две минути, след като той е осъществен, но, виждате ли, Буш останал в неведение, докато накратко не бил запознат малко след като пристигнал в училището. Така ли е било?

Неведнъж Буш заяви, че е видял първия самолет да се удря в Северната кула на Световния търговски център^[1]. „Стоях извън класната стая, чакайки да вляза, и видях самолет да удря кулата — телевизорът очевидно беше включен, а след като някога и аз пилотирах, казах: «Ето един ужасен пилот».“ Странността тук е, че никакъв видеозапис на удара срещу Северната кула не е излъчван до вечерта, когато един френски екип с камера разкрива, че случайно е заснел удара, докато е снимал документален филм в Манхатън.

Възможно ли е Буш да е видял удара чрез необавено излъчване за лични нужди? За тази вероятност се намеква, когато вицепрезидентът Чейни по време на интервю с *Meet the Press*^[2] на 16 септември 2001 г. каза: „Тайните служби имат договорка с Федералната администрация по авиация (FAA). Те имаха открити линии, след като Световният търговски център беше...“. Той завърши това изказване и премина към други въпроси. Ако Буш наистина е бил свидетел на първия удар, защо всички по-късни официални версии на събитията в училището обявяваха противното?

Тогава Буш казал на директора на училището, че „граждански самолет е ударил Световния търговски център, но ние продължаваме

и... така или иначе ще довършим четенето“. Тогава Буш влиза в класната стая горе-долу по същото време, по което вторият самолет удря Южната кула на Световния търговски център. Мигове по-късно главнокомандващият Андрю Кард шепне на Буш, предупреждавайки го, че втори самолет е ударил и че това очевидно е терористична атака. За по-късното изумление на мнозина, Буш спокойно продължава общуването с второкласниците... независимо че останалата част от страната гледа как терористичният удар погълща долен Манхатън и докато два допълнителни похитени самолета остават във въздуха на американска територия.

В усилието си да отговори на критиките срещу липсата на незабавно действие от страна на Буш Кард по-късно промени времевата рамка, като каза на новинарите, че след като е информирал президента за втория удар, „Не толкова много секунди по-късно президентът се извини и напусна класната стая“. Днес обаче се знае — и това е подкрепено от видеозаписите от фотосеанса, — че Буш е останал в класната стая до 9:16 — повече от *седемстотин* секунди, след като Кард го е уведомил^[3].

Засилвайки това озадачаващо поведение от страна на главнокомандващия на нацията, идва фактът, че неговата охрана несъмнено трябва да е осъзнала опасността за президента, съдържаща се в широкомащабна терористична атака. Въпреки това на Буш е позволено да завърши разговора си с учениците и спокойно да напусне училището, след като е направил общи коментари пред медиите. Освен това той си тръгва със същата мотоколона и по първоначално планирания път *дори след като* официалните лица са предупредени, че кодовете за сигурност на Белия дом са изложени на рисък. И накрая, *Air Force One* напуска Флорида без военен ескор特 от реактивни самолети — притесняващо странно поведение, отчитайки потенциалната опасност за президента.

След това Буш е отведен по серия от странни и хаотични въздушни пътища до различни части на страната, излизайки на бял свят много по-късно през същия ден.

[1] Griffin, op. cit; Associated Press (Aug. 19, 2002). ↑

[2] „Среща с пресата“ — дискусионно предаване, излъчвано от 1947 г. по NBC, в което всяка седмица куп журналисти подлагат на

разпит политици или чуждестранни дипломати. — Б.пр. ↑

[3] Griffln, op. cit; *Associated Press* (Aug. 19, 2002). ↑

5. ПОМОГНАХА ЛИ ВОЕННИТЕ ИГРИ НА ТЕРОРИСТИТЕ?

Съществуващите днес доказателства сочат, че планирането на реакцията на 11/9 наистина е задействано много преди 11 септември.

На 8 май 2001 г., четири месеца преди атаките и една седмица, преди екзекуцията на осъдения за бомбата в Оклахома Сити Тимъти Маквей, администрацията на Буш вече адресира проблема с тероризма. През този ден Буш създава нов офис, посветен на националната готовност, в рамките на Федералната агенция за управление на кризи (FEMA) и посочва вицепрезидентата Дик Чейни за шеф на специална работна група за изучаване на тероризма и за ръководство на антитерористичните усилия на FEMA. Този нов Офис за национална готовност (OPN) поставя Чейни в позицията да знае всички аспекти на международната терористична структура и особено неизвестните на американската публика сценарии за терористични атаки.

Достатъчно изумително, осъщественото преди 11/9 планиране може би е подпомогнало успеха на атаките. Такова планиране, включително и военни игри, може да осигури и отговора на многото въпроси, засягащи липсата на незабавна загриженост на Буш. Подобни отговори обаче повдигат още повече въпроси.

Първо, могъщият, но малко известен Национален разузнавателен офис (NRO) е планирал учения за сутринта на 11 септември 2001 г.^[1] Сценарият е, че корпоративен реактивен самолет, авариал заради механична повреда, се разбива в една от четирите кули на щабквартирата на NRO в Чантили, Вирджиния, която е на около четири мили от международното летище „Дълес“ във Вашингтон. В учението не се планирало да се използват действителни самолети, но плановете изисквали евакуиране на повечето от трите хиляди служители на NRO.

Учението, по-късно описано като „странно съвпадение“, е рожба на офицера от ЦРУ Джон Фултън, шеф на отдела по стратегическите игри на NRO. През 2002 г. едно съобщение на конференция на Министерството на вътрешната сигурност отбелязва учението с

коментара: „На 11 септември 2001 г. сутринта г-н Фултън и неговият екип... провеждаха предварително планирана симулация, за да изследват проблеми на кризисната реакция, които биха се създали, ако самолет удари сградата. Те не са имали ни най-малка представа, че сценарият ще се събъдне по драматичен начин през същия ден.“

Учението е отменено, когато първият самолет удря Световния търговски център по-малко от час, преди то да започне. Всички служители на NRO с изключение на определен изключително важен персонал, са изпратени у дома за деня според официалните лица от NRO.

Авторката Барбара Хонегър посочва очевидната липса на навременна реакция на тези атаки от 11/9 — особено в Пентагона — и издига тезата: „Отвъд всякакво разбиране е, освен ако някаква предварителна информация или умствена нагласа не ги е накарала да приемат, че самолетът в Пентагона не може да е терористичен инструмент, как те не са били поне объркани дали е, или не е такъв. Ако тези, които са гледали от Пентагона, докато 11 септември се разгръща пред тях, са вярвали, че Полет 77 е бил — или би могъл да бъде — част от антитерористично учение на «Червения екип», планирано за същата сутрин, това, би обяснило иначе необяснимото забавяне, почти до степен на парализа, в ефективното излитане на изтребителите.“

Учението на NRO — изумително по разполагането във времето — очевидно е било или част от, или едновременно разгръщащо се с още по-голяма военна игра, разигравана от североизточния сектор на NORAD, който включва трите места на сблъсъците в Ню Йорк, Вашингтон, окръг Колумбия, и Пенсилвания. Това насокро беше потвърдено от тогавашния шеф на антитероризма на Националния съвет по сигурността Ричард А. Кларк. В книгата си от 2004 г. *Against All Enemies* („Срещу всички врагове“), разказвайки за преживяванията си по време на видео телеконференция в Ситуационната стая в Белия дом сутринта на 11 септември, Кларк пише: „Обърнах се към экрана на Пентагона. «Шефове на Обединените генерални щабове, шефове на Обединените генерални щабове! Приемам, че NORAD е дало заповед за бързо излитане на изтребители и AWACS^[2]. Колко? Къде?»“

Действащият председател на генералните щабове Ричард Майърс тогава отговаря^[3]: „Ние сме по средата на «Бдителен войн» [други

източници заявяват, че операцията е била наречена «Бдителен пазач», учение на NORAD, но... «Отис» пусна две птици към Ню Йорк. «Лангли» се опитва да вдигне още две. AWACS са в «Тинкър» [военновъздушна база] и не са под тревога.“

Хонегър, която в известната си книга от 1989 г. *October Surprise* („Октомврийска изненада“) разкри ролята на Буш старши в сделката с иранските терористи, за да гарантира избирането на Роналд Рейгън през 1980 г., добавя, че идеята за атаките на 11 септември, израсли от отгледано у дома учение, може да обясни защо изтичането на прихванатото съобщение от Националния съвет по сигурността от 10 септември 2001 г. толкова силно разстройва вицепрезидента Чейни.

Твърди се, че това съобщение е между лидера на похитителите Мохамед Ата и предполагаемия „мозък“ на атаката Халид Шейх Мохамед. То гласи: „Мачът ще започне. Утре е час Нула.“

„Мач“, разбира се, е това, което бихте очаквали, ако говорещият има предвид откриването на датата, която американското правителство е избрало, за да провежда своите антитерористични симулации/учения по сценария за самолет(и), който (които) се разбива(т) в правителствени сгради — сценарий, който ще се окаже много реален, когато терористите качват отдавна замисления си заговор върху тях — казва Хонегър^[4]. — Имайки предвид контекста, в който всичко това най-накрая започва да придобива смисъл, Ата просто съобщава на шефа си, или обратното, датата, на която учението на американското правителство ще се осъществи. Бин ал-Шибх, Ата и Мохамед не са избрали датата. Американското правителство го е направило.“

„Затова [Чейни] е в Ситуационната стая в Белия дом, а президентът Буш продължава да се среща с второкласници във Флорида много след като би трябвало незабавно да е прекратил срещата, за да изпълнява задълженията си по време на криза на върховен главнокомандващ. Причината е, че Буш е «знаел» — или си е мислел, че е знаел, — че това е просто учение“ — добавя тя.

Хонегър посочва, че новинарски разкази за симулираните похищения заявяват, че в сценарийите се правят прихващания, които се концентрират върху самолети, похитени в чужбина. „Сигурно едно от тези «изключения» е било използвано във военните игри на 11 септември — обяснява тя^[5], — Със сигурност знаем, че регионалното учение «Бдителен пазач» на NORAD на 11 септември сутринта трябва

да е включвало сценарии за множество похищения, защото участниците и организаторите на «играта» са объркани по въпроса, дали предупрежденията за похищения, идващи от Бостън онази сутрин, са част от играта, или са реални.“

Зашо тогава правителствените официални лица не обявиха или поне не позволиха да изтече информация, за да обяснят липсата на реакция през онази сутрин? Възможно ли е признаването на учението да означава и признаване, че някой с много власт е предал тази информация и времето на терористите?

Публикуването на новината за такива предложения за учения със сигурност издава и лъжата на многобройни публични изявления на президента Буш, съветника по националната сигурност Кондолиза Райс, директора на ФБР Луис Фрий и други, които заявиха, а от време на време и под клетва, че правителството никога не е обмисляло сценарий, при който терористите биха могли да използват самолети като оръжия^[6].

А има и още доказателства за сценариите на игрите. През 2004 г. беше публикувано, че през април 2001 плановиците на въздушната отбрана са предложили още едно учение, този път включващо пътнически самолет, който действително се сблъсква в Пентагона. Според имейл, изпратен от офицер от NORAD през септември 2001 и публикуван от активистката група с идеална цел „Проект Надзор над правителството“, „Разработващите учения в NORAD искаха събитие, при което терористична група похищава търговски самолет (на чужд превозвач) и го разбива в Пентагона. Офицерите от общите генерални щабове го отхвърлиха като нереалистично^[7].“

„Какво искате, за да се обзаложим, че когато през април 2001 г. авторът на военната игра на NORAD с похитения самолет, разбит в Пентагона, е бил отрязан, е занесъл идеята на Чейни или на някой от неговите хора, които след това са я приели като своя... — размишлява Хонегър — ... и на 11 септември същият сценарий, който е бил отхвърлен през април, е бил въплътен в собствената игра на NORAD «Бдителен пазач»?“

Освен това стана ясно, че още на 3 ноември 2000 г. Тренировата единица на Военното командване на окръг Колумбия за кризисни реакции е провела сценарий, озаглавен „Упражнение с масови жертви

в Пентагона“^[8], в което се симулира разбиването на пътнически самолет в двора на Пентагона.

Идеята за военни игри, които причиняват мудност на реакциите на 11 септември, би могла да обясни защо толкова много от материала върху Халид Шейх Мохамед, който все още е в неизвестност, остава класифицирана информация. Възможно е той да е и „актив“ на американското разузнаване, който всъщност е работел за някой друг. Това сочи възможността атаките от 11 септември наистина да са конспирация, облечена в друга конспирация — хипотеза, обсъждана по-нататък в тази книга.

Работната група на Чейни срещу тероризма е трябало да създаде антитерористични препоръки и да ги представи пред Конгреса на 1 октомври 2001 г. Разбира се, по онова време нацията вече беше дълбоко навлязла в новата Война срещу тероризма.

По същото време Чейни отговаряше и за друга работна група, преглеждаща националната енергийна политика. Тази група по-късно стана център на противоречия и спорове, когато електрическите злочестини на Калифорния посочиха, че корпоративните енергийни шефове неправомерно са влияли върху националната политика. Дори и през 2004 г. работната група на Чейни продължаваше да отказва да разкрие вътрешните си документи, а съдебно дело по отношение на този отказ си е проправило път към Върховния съд.

Известен факт е, че Чейни се е срещал поне шест пъти с официални лица от фалиралата енергийна компания „Ерон“^[9]. Някои наблюдатели, включително пионерът изследовател на 11/9 Майк Рупърт, твърдят, че в архивите, които Чейни отказва да направи публично достояние, може би са скрити взривоопасни документи, свързани с 11 септември.

[1] Editors, „Agency Was to Simulate Plane Crash on September 11.“ *Associated Press* (Aug. 22, 2002). ↑

[2] Съкращение от Въздушна система за предупреждение и контрол. — Б.пр. ↑

[3] Richard A. Clarke, *Against All Enemies* (New York: Free Press, 2004). ↑

[4] Barbara Honegger, „Feature: The US Government, Not the Hijackers, ‘Chose’ the Date of the 9/11 Attacks,“

<http://www.911pi.com/honegger.htm>. ↑

[5] Интервю на автора с Барбара Хонегър, 6 май 2004 г. ↑

[6] Steven Komarow and Tom Squiffieri, „NORAD Had Drills of Jets as Weapons,“, USA Today (April 19, 2004). ↑

[7] Eric Schmitt, „War Games: Pentagon Rejected Pre-9/11 Hijacking Exercise,“ New York Times (April 14, 2004). ↑

[8] http://www.mdw.army.mil/news/Contingency_Planning.html ↑

[9] За повече подробности за дерегулирането на енергийния пазар в Калифорния и корпоративните измами вж. Г. Паласт (2004). *Най-добрата демокрация, която може да се купи с пари*. София: Дилок. — Б.ред. ↑

6. БУШ СЪЗДАВА ПРЕДПОСТАВКАТА ЗА ВОЙНА СРЕЩУ ТЕРОРИЗМА

В пророчески свидетелски показания пред съвместните изслушвания на Сенатските комисии за кредитиране на въоръжените сили и на разузнаването през пролетта на 2001 г. държавният секретар Колин Пауъл обясни защо американците не бива да се отказват от свободи с надеждата за сигурност. „Ако бяхме приели тази клекнала позиция, зад нашия бетон и бодлива тел, терористите щяха да постигнат един вид победа“ — обяви той^[1].

След атаките от 11 септември реториката се промени напълно, след като бяха приети нови и конституционно съмнителни закони и правила. Само дни след атаките на 11 септември президентът Буш обяви „Война срещу тероризма“. Първоначално той я нарече кръстоносен поход, но терминът бързо беше изоставен, когато беше посочено, че мюсюлманите — във и извън Близкия Изток — все още си спомнят историята на думата и се обиждат.

За да се започне война, първо трябва да има възприеман враг. Този велик враг — тогава се твърдеше — е Осама бин Ладен и неговата терористична мрежа Ал-Кайда. С невероятна скорост ФБР обяви списък със заподозрени похитители, като същевременно призна, че мъжете са използвали фалшиви документи за самоличност. Този списък обаче беше поставен под съмнение от много страни, включително и от правителствени служители.

„В американската разузнавателна общност има хора, които се съмняват, че списъкът на похитителите от 11 септември съдържа някаква особена истина — каза един неназован източник от разузнаването, цитиран от пишещия за Интернет Джон Рапопорт^[2]. — Те го разглеждат като повече или по-малко измислен списък. Те знаят, че ако започнеш с мъже, които показват фалшиви паспорти (или никакви паспорти), за да се качат на самолетите от 11 септември, не можеш за няколко дни да сглобиш верен списък от деветнадесет заподозрени, особено след като за тези хора се приема, че са мъртви и изчезнали, неоткриваеми.“

„Ал-Кайда се използва като термин, за да се убедят хората, че тези терористи са обединени в огромна, добре организирана мрежа, която е с глобален мащаб, която има много усъвършенствана и обширна комуникационна организация, издаваща заповеди отгоре надолу към ядра по целия свят — заявява източникът от разузнаването. — Има доста хора в американските разузнавателни агенции, които знаят, че това е фалшифа картина. Те знаят, че се сглобява фалшифа разузнавателна информация, за да се обрисува картина, която е изкривена, така че американският народ да има един-единствен фокус към един велик враг.“

Така започна Войната срещу тероризма, но въпреки това малцина днес се чувстват по-сигурни, отколкото преди 11 септември... всъщност мнозина се чувстват далеч по-несигурни.

[1]

<http://www.cbsnews.com/stories/2001/05/08/national/main290081.shtml> ↑

[2] Jon Rappoport, „Briefing on Al Qaeda,“ *Stratia Wire* (Sept. 5, 2002). ↑

7. КОЙ ОТОРИЗИРА ЕВАКУАЦИЯТА НА БИН ЛАДЕН?

Докато стотици хора по света бяха арестувани от националните власти веднага след атаките от 11 септември и на обществеността беше отказано правото да лети, около 140 саудитци, включително около двадесет и четирима членове на семейството на самия Осама бин Ладен, получиха разрешение да отлетят с частен реактивен самолет на среща във Вашингтон, а след това към Бостън. Според *The New Yorker* семейство бин Ладен се групира в Бостън, откъдето в крайна сметка излиза от страната, след като FAA възобнови презоceanските полети^[1]. Тази любопитна операция беше осъществена, макар че Осама бин Ладен беше посочен като несъмнения виновник за атаките.

Първоначално отхвърлени като слух или „градска легенда“, информациите за полета на семейство бин Ладен бяха потвърдени в едно интервю от октомври 2003 във *Vanity Fair* с Ричард А. Кларк, който по-рано през същата година беше подал оставка като шеф на Антитерористичната група по сигурност на Националния съвет по сигурността. Кларк заяви, че не си спомня кой е поискал одобрението за полета, но мисли, че е било или ФБР, или Държавният департамент. „Някой ни докладва за одобрение решението да позволим на самолет, пълен със саудитци, включително членове на семейство бин Ладен, да напусне страната — казва той. — Затова казах: «Добре, може».“

Макар че *Tampa Tribune* и *New York Times* съобщават, че саудитците са ескортирани до самолетите си от агенти на ФБР, официалните лица от бюрото отричат тази информация. Саудитските полети, които са от десет американски градове, включително Лос Анджелис, Вашингтон, окръг Колумбия, и Хюстън, се оказват в Бостън, където два джъбмо-джета натоварват групата от саудитци в средата на септември 2001 г.

Нито един от саудитците не е сериозно разпитван от който и да било.

„Бяхме по средата на най-сериозната терористична атака в историята, а в този случай наблюдавахме евакуация на семейство бин

Ладен... — оплаква се Том Кинтън, директор на авиацията на международното бостънско летище «Лоугън». — Исках да стигна до най-висшите нива във Вашингтон“ — казва той на *Vanity Fair*, но след това осъзнал, че операцията има благословията на топ федерални официални лица.

„Как е възможно — точно когато президентът Буш обявява безрезервна глобална война срещу тероризма, която ще изпрати стотици хиляди американски войни в Афганистан и Ирак, и точно когато Осама бин Ладен става Обществен враг № 1 и мишена на световен лов — Белият дом да ускори отпътуването на толкова много потенциални свидетели, включително над двадесет роднини на човека, който стои зад самата атака?“ — пита авторът от *Vanity Fair* Крейг Ънгър^[2].

Многобройни членове на семейство бин Ладен напускат САЩ от международното бостънско летище „Лоугън“ на 18.09.2001 г. На следващия ден авторите на речи от Белия дом формулират вълнуващия призив на президента Буш за война срещу тероризма, докато в Пентагона се изготвят планове тази война да включи Ирак. Все още никой не е идентифицирал властта, която стои зад тази невероятна евакуация, макар да е ясно, че тази власт трябва да е имала контрол както върху ФБР, така и върху ЦРУ.

[1] Jane Mayer, „The House of Bin Laden,“ *The New Yorker* (Nov. 12, 2001). ↑

[2] Craig Unger, „Saving the Saudis,“ *Vanity Fair* (October, 2003). ↑

8. А КАКВО ДА КАЖЕМ ЗА САМИТЕ ПОХИТИТЕЛИ?

Дълга поредица от притесняващи въпроси е била повдигната по отношение на самите похитители и хората, които стоят зад тях.

На 12 септември директорът на ФБР Робърт Мюлър обявява някои изумително бързи полицейски действия. „През последните двадесет и четири часа ние иззехме [пътническите] декларации и ги използвахме като доказателствен материал. И освен това успешно, както вярвам, идентифицирахме много от похитителите във всеки от четирите полета, които катастрофираха — казва той на новинарите. Звучейки като полицейски детектив от 40-те години на XX век, Мюлър добавя^[1]: — Няма да оставим камък непреобрънат, за да открием онези, които са отговорни за трагедиите.“

Същевременно Мюлър признава, че списъкът от наименованите похитители може и да не съдържа истинските им имена.

От този сценарий възникват няколко очевидни въпроси: Ако са използвали псевдоними, как ФБР ги идентифицира толкова бързо? Не се ли изисква от всеки да покаже документ за самоличност със снимка, за да получи бордова карта? Къде са били обичайните мерки за сигурност? Как ФБР е научило имената на пет от похитителите и е получило снимките им в деня на атаките? И откъде — същия следобед — агентите са получили имената и местоположението на фирмите и ресторантите, използвани от похитителите?

Нито едно от имената на обвинените похитители не се появява в списъците на пътниците, оповестени от *American* или *United Airlines*. В действителност седем от наименованите като виновници за атаките много скоро са открити живи и здрави в Близкия Изток^[2].

Саудитският пилот Уалид ал-Шехри е идентифициран от американското Министерство на правосъдието като един от хората, разбили Полет 11 на *American Airlines* в Световния търговски център. Няколко дни по-късно обаче Уалид ал-Шехри се свързва с власти в Казабланка, Мароко, за да обяви, че е жив и здрав и не е играл никаква роля в атаките. Той казва, че наистина се е обучавал за пилот в САЩ,

но е напуснал страната през септември 2000 г., за да стане пилот в *Saudi Arabian Airlines*.

Друг човек, идентифициран като един от похитителите на Полет 11 — Абдулазис ал-Омари — също се оказва жив в Близкия Изток, съобщавайки на *BBC News*, че е загубил паспорта си, докато е бил на посещение в Денвър, Колорадо. Всъщност се появяват двама, тъй като друг Абдул ал-Омари изниква в Саудитска Арабия — също жив и здрав — и казва на новинарите: „Не мога да повярвам, че ФБР са ме включили в техния списък. Те посочиха моето име и рожденията ми дата, но аз не съм бомбаджия-самоубиец. Аз съм си тук. Жив съм. Нямам представа как се пилотира самолет. Нямам нищо общо с това.“

Още един човек, идентифициран като един от похитителите на Полет 93 на *United Airlines* — Сайд ал-Гамди — е жив и здрав и работи като пилот в Саудитска Арабия. „Не можете да си представите какво е да те описват като терорист — и мъртвец, — когато си невинен и жив“ — заявява ал-Гамди, който получава отпуск от своите авиолинии в Саудитска Арабия, за да избегне арестуването.

Има дори информация, че друг идентифициран похитител — Хали ал-Мидар — също може да е жив.

„Доказа се, че пет от имената, включени в списъка на ФБР, нямат нищо общо със станалото“ — обяви саудитският външен министър принц Сауд ал-Фейсал^[3] след среща с президента Буш на 20 септември 2001 г.

Няколко дни след атаките Мюлър признава, че самоличността на похитителите е съмнителна, но това не получава голямо внимание в треската да се оповестят виновниците. Макар първо да казва, че е „съвсем уверен“, че публикуваните имена на похитителите са коректни, Мюлър по-късно признава^[4]: „Процесът на идентификация беше усложнен от факта, че много арабски фамилии са сходни. Възможно е освен това похитителите да са използвали фалшиви самоличности.“

След като външният министър на Саудитска Арабия твърди, че пет от обявените похитители не са били на борда на разбилите се самолети и всъщност са живи и здрави, а за шести човек от списъка се съобщава, че е жив и здрав в Тунис, защо тези имена все още са в списъка на ФБР?

Много скоро след атаките заглавията оповестиха изумителната новина, че много от обвинените похитители са се обучавали в американски училища за пилоти.

През септември 2002 г., по време на даване на свидетелски показания пред съвместна комисия на Конгреса, Кристин Брейтуайзър, чийто съпруг Роналд починал в Световния търговски център, зададе най-явния въпрос за този признат факт — въпрос, който продължава да виси без отговор^[5]. Тя цитира статия от *New York Times* от деня след атаките, заявяваща, че само за няколко часа агенти на ФБР са пристигнали в пилотските школи, за да приберат биографиите на терористите. „Откъде ФБР са знаели къде да отидат само няколко часа след атаките?... Някои от похитителите били ли са вече под наблюдение?“

Една обещаваща следа, пренебрегната от ФБР, но последвана от разследващия репортер Даниел Хопсикър, засяга общността от пенсионери Венеция, Флорида. „Трима от четиримата [обвинени] пилоти от 11/9 са се научили да пилотират в две пилотски школи в малкото летище Венеция. Терористична трифекта [хазартен термин от залаганията на коне, означаващ че първите три места в надпреварата трябва да се прогнозират в правилния ред] на летище Венеция — отбелязва Хопсикър^[6] — Флорида е най-голямото местопрестъпление на 11/9, което не е разрушено до основи. То обаче не се третира по този начин. И никой не е посочил защо е така.“

И двете пилотски школи се притежават от холандци. И двете са насърко купени, горе-долу по едно и също време. Една година по-късно терористите започват да пристигнат, като бройката им е по-голяма от това, което ни казват. Според ФБР е възможно всичко това да е просто странно съпадение.“

Хопсикър освен това отбелязва, че правителствени официални лица твърдят, че арабските терористи са пристигнали в САЩ, за да се обучават за пилоти, защото било по-евтино, но според авиационни експерти те всъщност са платили два пъти по-скъпо за обучението, отколкото ако бяха отишли на други места.

Нещо повече: нито едно от имената на обвинените похитители не се появява на някой от списъците на пътниците и има несъответствие в тридесет и пет имена между публикуваните списъци на пътниците и официално обявените жертви от четирите злополучни полета.

Водещият рубрика в Интернет Гари Норт пише: „... публикуваните имена в нито един случай не съответстват на общия брой хора, отбелязани като пътници на борда“. Защо е това несъответствие?

За да се засили мистерията, д-р Томас Р. Олмстед, психиатър и бивш военноморски офицер, подава искане според Закона за свобода на информацията към Института по патология на Въоръжените сили, който е отговорен за идентифицирането на всички жертви в Пентагона, за които се твърди, че са убити при сблъсъка на Полет 77 в сградата. Д-р Олмстед получава отговор едва след началото на инвазията в Ирак. „Никакви араби не се появяват на масите в мorgата — отбелязва д-р Олмстед^[7]. — Същевременно... промъкват се допълнителни [курсивът е в оригинала] хора, които не са отбелязани от *American Airlines*. Не съм видял обяснение за тези «екстри».“

Авиолиниите отбелязват 56 души за Полет 77, но Институтът по патология на Въоръжените сили отбелязва 64 тела като пътници в самолета. „И не обясниха как са успели да разграничат телата на «жертвите» от тези на «похитителите»“ — добавя д-р Олмстед.

Тъй като нито един от отбелязаните пътници от нито една авиолиния няма арабски звучащо име, откъде знае правителството кои са похитителите?

Множество притеснителни въпроси заобикалят версията около победения за пилот на Полет 77 Хани Ханджур. Знае се, че този млад саудитец е имал големи трудности в усилията си да се научи да лети. Даже през август 2001 г. той не е в състояние да демонстрира достатъчно пилотски умения, за да наеме дори Чесна 172.

Сред другите новинарски източници по темата, *Newsday* разкрива следните забележителни факти за Ханджур: „На летище «Фрийуей» в Боуи, Мериленд, на 20 мили западно от Вашингтон, летателният инструктор Шери Бакстър незабавно разпознава името на посочения за похитител Хани Ханджур, когато ФБР публикува списъка с 19 заподозрени за четирите похитени самолета. Ханджур, единственият заподозрян в Полет 77, който ФБР отбелязва като пилот, дошъл на летището един месец по-рано, искайки да наеме малък самолет^[8].

Когато обаче Бакстър и колега инструктор Бен Конър включили слабия, любезен Ханджур в три пробни полета през втората седмица на август, установили, че той има проблеми с контролирането и

приземяването на едномоторната Чесна 172. Макар че Ханджур показал федерално пилотско разрешително и дневник, документиращ шестотин часа летателен опит, главният летателен инструктор Марсел Бернард отказал да му заеме самолет без допълнителни уроци.“

Многобройни озадачаващи истории се появиха и по отношение на т. нар. „мозък“ на похитителите — Мохамед Ата.

Твърди се, че Ата оставил в паркираната си кола два куфара с инкриминиращи документи, включително паспорта си, шофьорската си книжка, завещание, екземпляр на Корана, наръчници за симулационни полети за самолети Боинг и бележка до другите похитители. Защо обаче да се вземат куфари за една самоубийствена мисия? А ако куфарите са били камуфлажни, за да създадат впечатлението за обикновен турист, защо ще ги оставя в колата си?

На 16 септември CNN оповести^[9]: „Властите казаха, че в Ню Йорк, на няколко преки от руините на Световния търговски център, преди няколко дни е открит паспорт, принадлежал на един от похитителите, според полицейския пълномощник Бърнард Керик. Това накарало ФБР и полицията да разширят областта на търсене отвъд мястото на непосредствената катастрофа.“ Какво става с паспорта и тази версия? И двете сякаш изчезнаха. Някои подозрителни изследователи надушиха подхвърлено доказателство.

За открития паспорт надълго и нашироко се говори, че е принадлежал на Мохамед Ата, но всъщност бил на името на Сатам ал-Суками, уж пилота на Полет 11, който се бил изпарил, след като се сблъска със Северната кула. Как обаче „черните кутии“ на двата самолета, сблъскали се със Световния търговски център, проектирани да издържат на катаstroфи, се повредиха така, че да станат неизползваеми, а един хартиен паспорт е открит случайно на земята на няколко преки от Световния търговски център?

Авторът Дейвид Грифин^[10] цитира неназован източник от високо ниво в разузнаването, който казва онова, което се върти в ума на много хора: „Каквато и следа да е останала, е оставена преднамерено... за да я последва ФБР.“

Нещо повече: в светлината на медийните разкази за открития паспорт, оставения Коран, материалите от летателни школи и дори „предсмъртни писма“ защо на 19 април 2002 г. директорът на ФБР

Робърт Мюлър в една реч пред Клуб Комънуелт в Сан Франциско обяви, че похитителите „не са оставили хартиени следи“?

Вечерта преди атаките — според *Boston Globe* — четирима от заподозрените похитители се обадили на няколко фирми за „ескортни услуги“, питайки колко ще им струва, за да си наемат проститутки за през нощта^[11]. Други новинарски източници заявяват, че други заподозрени прекарват времето си в барове и стриптийз клубове във Флорида, Ню Джързи и Лас Вегас. Наливането с алкохол и търсенето на проститутки от някои от похитителите звучат повече като пиршество на наемници преди мисия, отколкото като набожни религиозни фундаменталисти, които се подготвят да се срещнат със Създателя.

Още несъответствия: Защо номерата на местата на похитителите, дадени по клетъчен телефон от стюардесата Медлин Ейми Суийни на бостънското Ръководство въздушно движение, не съответстват на местата, заети от мъжете, за които ФБР твърди, че са отговорни?

Защо новинарските източници описват рязането на гърла и осакатяването на пътници на Полет 93 с ножчета за рязане на картон, когато списание *Time* на 24 септември съобщи, че един от пътниците се е обадил у дома, за да обяви: „Похитиха ни. Те са любезни“?

В дните след 11 септември много големи медийни капацитети правилно посочиха, че никаква групичка от изпаднали фанатици не би могла самостоятелно успешно да организира и да осъществи широкомащабни и добре координирани атаки. Те трябва да са имали спонсорството на някоя държава — твърдяха „спецовете“. Именно тази обосновка осигури основния аргумент за последвалите атаки срещу Афганистан и Ирак.

Един заловен шеф на Ал-Кайда можеше да осигури изумителен отговор на това, кой всъщност е осигурил държавното спонсорство за атаките от 11 септември. Това „неопровержимо доказателство“, което свързва Ал-Кайда със Саудитска Арабия, излезе на бял свят в края на март 2002 със залавянето на Абу Зубайда в предградие на средната класа в пакистанския град Фейсалабад. На 2.04.2002 говорителят на Белия дом Ари Флейшър^[12] описа Зубайда като най-стария член на Ал-Кайда, залавян до този момент, и заяви: „Той ще бъде разпитан за онова, което знае за актуалните планове да се провеждат терористични дейности. Това представлява сериозен удар срещу Ал-Кайда.“

Вместо това обаче залавянето, изглежда, е сериозен удар срещу саудитците. Според една нова книга на Джералд Познър^[13], озаглавена *Why America Slept* („Зашо спеше Америка?“), Зубайда се оказва тясно свързан с висши саудитци, включително членове на кралското семейство.

Познър, бележит демаскатор на конспирациите за убийството на Джон Ф. Кенеди, подкрепя официалната версия за провалите на разузнаването преди 11/9 в своята нова книга, твърдейки, че независимо от всички похарчени долари на данъкоплатците, федералните агенции просто не са успели да свържат точките. Познър признава, че е близък с дружелюбни източници от ЦРУ, което прави неговите разкрития още по-шокиращи.

Според Познър, когато опитите да се измъкне информация чрез медикаменти от Зубайда се провалят, шефът от Ал-Кайда е закаран със самолет до афганистански затвор, който е префасониран така, че да изглежда като килия в саудитски затвор. Двама агенти на Специалните сили от арабски произход, дегизирани като саудитци, се изправят пред Зубайда. Идеята е да го изплашат и да разкрие тайните на Ал-Кайда. Спомнете си, че Ал-Кайда уж ненавижда саудитското кралско семейство.

Въпреки това, когато е изправен пред фалшивите саудитски разпитващи, според Познър Зубайда изразява облекчение, а не страх. Той изглежда наистина щастлив да ги види и им предлага телефонните номера на висши саудитски официални лица. Единият от номерата е на саудитския принц Ахмед бин Салман бин Абдул Азис — усвоил западната култура племенник на саудитския крал Фахд и ездач, чийто кон „Военен символ“, спечели Дербито на Кентъки през 2002 г. Зубайда казва, че принц Азис ще гарантира за него и ще даде инструкции на разпитващите. Дегизираните американци са шокирани, когато откриват, че публично неоповестените саудитски телефонни номера са валидни^[14].

Роденият в Саудитска Арабия лидер от Ал-Кайда след това продължава да очертава своите саудитски връзки. Той обяснява, че една такава връзка в Саудитска Арабия е шефът от разузнаването принц Тукри ал-Фейсал бин Абдул Азис, който се среща с Осама бин Ладен през 1991 г. и се съгласява да му осигури средства в замяна на обещанието да не организира джихад в Саудитска Арабия. Казва, че

кралските му саудитски контакти действат чрез пакистанския военновъздушен командир Мушаф Али Мир — човек с тесни връзки с мюсюлманите в пакистанското Вътрешно разузнаване (ISI). ISI отдавна е подозирano в осигуряване на оръжия и провизии на Ал-Кайда. А според Познър този заплетен снабдителен канал е благословен от саудитците.

Зубайда продължава и твърди, че 11/9 не е сторил нищо, за да промени взаимоотношенията между саудитците, пакистанците и Ал-Кайда. Той заявява, че макар принц Ахмед и Мир да са знаели предварително за атаките, не са били запознати с конкретните мишени. Освен това щяха да се подвоумят да разкрият тайните си споразумения.

Познър^[15] освен това отбелязва, че скоро, след като разкритията на Зубайда са предадени на саудитците, споменатите от него хора умират в рамките на няколко дни. Принц Ахмед умира от инфаркт на 43-годишна възраст на 22 юли 2002 г., докато двама принцове — Султан бин Фейсал бин Турки ал-Сауд и Фахд бин Турки бин Сауд ал-Кабир — са убити в автомобилни катастрофи в рамките на една седмица. Пакистанският командир Мир умира в самолетна катастрофа при ясно време. Познър казва на *Time*, че смъртните случаи — най-удобни за всеки, който иска да поддържа скрита оста Саудитска Арабия-Пакистан-Ал-Кайда — „могат в действителност да са съвпадения“.

Независимо от тази забележителна информация, свързваща Ал-Кайда със саудитското кралско семейство и пакистанското разузнаване, публикувана в голямо американско новинарско списание, много малко от тези репортажи си проправят път до американската общественост.

Бин Ладен има последователи дори сред американската армия, както се свидетелства от съдебните протоколи за бивш сержант от Форт Брат, Северна Карolina, който събира топсекретни материали в продължение на повече от две години.

От 1987 до арестуването си през 1989 г. Али А. Мохамед е служил известно време в Специалния военен център и училище „Джон Ф. Кенеди“^[16]. Мохамед, който никога е бил майор в специалните сили на Египет, е обучен в офицерски курс за Зелени барети във Форт Брат през 1981 г. Горе-долу по същото време той се присъединява към терористичната група „Исламски джихад“, отговорна за убийството на

египетския президент Ануар Садат през 1981 г., а по-късно става близък съветник на бин Ладен. Освен това безуспешно се опитва да се присъедини към ЦРУ, но става източник на информация за ФБР според Лари Джонсън, бивш агент от ЦРУ и директор по антитероризма на Държавния департамент по време на първата администрация на Буш.

ФБР открива документи, за които се смята, че идват от Мохамед, притежавани от един от мъжете, осъдени за бомбения атентат срещу Световния търговски център през 1993 г. Сред тях са топсекретни документи, принадлежащи на шефовете на Обединените генерални щабове и на висш командир от Централното командване на армията.

Един бивш офицер от Специалните сили казва: „Няма съмнение, че неговата близост — в ретроспекция — е много вредна.“ И добавя: „Вреди ли това на нашите усилия сега? Абсолютно.“

Трябва да си спомним, че Осама бин Ладен, както и много от оперативните членове на неговата Ал-Кайда са саудитци. А това съставлява един много притеснителен аспект на Войната срещу тероризма.

За да разберем проблема, трябва да не забравяме факта, че САЩ, а може би и по-голямата част от индустралализирания свят, са изключително зависими от осемте основни нефтени полета на Саудитска Арабия. Загубата на значителна част от този нефт може да означава немислими последствия за икономиката на Америка и на света.

Контролът върху този критичен стратегически ресурс е концентриран в ръцете на едно управляващо семейство — семейна линия, която има отдавнашни и добре документирани връзки с основните играчи в петролната индустрия и най-вече семейство Буш.

Медиите публикуват информации за противното: Осама бин Ладен продължава да получава финансова подкрепа от семейството си, макар че то не е съгласно с неговите становища и действия.

Според една биография на PBS, по-голямата част от семейство бин Ладен са предани мюсюлмани, които са възпитани, че е грех да задържиш нещо, което по право не е твое. Независимо дали са съгласни със своята плът и кръв, те искрено вярват, че делът на бин Ладен от семейното богатство по право принадлежи на него и се грижат той да получава дължимото^[17].

Следователно, макар че активите на бин Ладен се държат от други членове на семейството, кой би могъл с основание да твърди, че бин Ладен не притежава нищо? Неговият дял от печалбите продължава да тече към него. Някои членове на семейството подкрепят бин Ладен, защото смятат, че това е техен религиозен дълг. Други са по-благоразумни и не желаят да обидят саудитското кралско семейство, а трети не правят никакви усилия да скрият факта, че изпращат пари на бин Ладен.

От всички страни, които са най-вероятни спонсори на бин Ладен, първото място се заема от Саудитска Арабия, родината на бин Ладен, войнстващите мюсюлмани и бизнес партньори на семейство Буш. Това може много да помогне за обясняването на оскъдните материали върху саудитците в основните медии незабавно след атаките от 11 септември. Освен това може да обясни защо Комисията на Конгреса, разследваща 11/9, издаде цензурирана версия на окончателния си доклад, в която 28 страници бяха заличени от частта, озаглавена „Някои чувствителни въпроси на националната сигурност“. По-късно ще изследваме твърденията, направени от многобройни източници, запознати с липсващите страници в доклада, които казват, че той е сочел координирана мрежа за подкрепа на похитителите, достигаща директно до високи нива на саудитското правителство.

Също в тази връзка, министърът на от branата Доналд Ръмсфелд се опита да задуши специален доклад от средата на 2002 г. на Министерството на от branата, назоваващ Саудитска Арабия „ядрото на злото“ и заявяваш, че саудитски фондове подкрепят по-голямата част от терористичните групи в Близкия Изток, защото саудитците имат интерес от поддържането на напрежението в региона. Според федералния надуваш свирката Ал Мартин^[18]: „За републиканските администрации, започвайки от Ричард Никсън, винаги ръководен принцип е бил да потискат истината за Саудитска Арабия.“

[1] Editors, „They Saw It Happen,“ *America at War*, (New York: Personality Profiles Presents, 2001). ↑

[2] Editors, „Hijack ‘Suspects’ Alive and Well,“ *BBC News* (Sept. 23, 2001). ↑

[3] <http://911review.org/Wiki/HijackersAliveAndWell.shtml> ↑

- [4] Hanna Rosin, „Some Cry Foul as Authorities Cast a Wide Net,“ *Washington Post* (Sept. 28, 2001). ↑
- [5] Jim Miklaszewski, „US Had 12 Warnings of Jet Attacks,“ *NBC, MSNBC, Associated Press, and Reuters* (Sept. 18, 2002). ↑
- [6] Daniel Hopsicker, *Welcome to Terrorland*, (Eugene, OR: The Madcow Press, 2004). ↑
- [7] Thomas R. Olsted, MD, „Autopsy: No Arabs on Flight 77.“ SierraTimes.com (July 6, 2003), http://www.sierratimes.com/03/07/02/article_tro.htm. ↑
- [8] <http://www.newsday.com/ny-usflight232380680sep23.story> ↑
- [9] „Terrorist Hunt,“ *ABC News* (Sept. 12, 2001); <http://www.cnn.com/2001/US/09/16/gen.america.under.attack>. ↑
- [10] Griffin, op. cit. ↑
- [11] Editors, „Reports: Hijack Suspects Looked for Hookers in Boston.“ *Reuters* (Oct. 10, 2001). ↑
- [12] <http://www.foxnews.com/story/0.2933.49226.00.html> ↑
- [13] Gerald Posner, *Why America Slept* (New York: Random House, 2003). ↑
- [14] Johanna McGeary, „Confessions of a Terrorist,“ *Time* (Sept. 8, 2003). ↑
- [15] Gerald Posner, *Why America Slept* (New York: Random House, 2003). ↑
- [16] John Sullivan and Joseph Neff, „An Al Qaeda Operative at Fort Bragg,“ *RaleighNews & Observer* (Nov. 13, 2001). ↑
- [17] Анонимен източник, преведен документ, осигурен на *Frontline, Public Broadcasting System*; <http://www.angelfire.com/home/pearly/hjtmisl/osama-b.html>. ↑
- [18] (Препратката е повредена при сканирането — б.e.р). ↑

9. КАКВО В ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ СЕ СЛУЧИ В ПЕНТАГОНА?

В Пентагона официалната версия отново изглежда достатъчно правдоподобна — трети похитен пътнически самолет се разбива във военния команден център на Америка, предизвиквайки пожар, който убива повече от 185 души и кара част от западната стена да рухне. Както е и с останалата част от обясненията за 11 септември обаче, колкото по-отблизо се вглежда човек, толкова по-мистериозно става събитието.

Да вземем случая с Ейприл Галоп^[1], която била на работа в западната част на Пентагона, когато тя е ударена на 11/9. Галоп се канела да заведе детето си на детска градина, когато сградата била разтърсена от експлозия. „Помислих, че е бомба — спомня си Галоп. — Бях покrita с отломки и първата ми мисъл беше за сина ми. Запълзях наоколо, докато не открих количката му. Тя беше смачкана на топка и аз много се уплаших. Тогава обаче чух гласа му и успях да разбера къде е. Изпълзяхме през една дупка в стената. Отвън се занимаваха с оцелелите направо на ливадата. Всички линейки обаче бяха тръгнали и един човек, който беше наблизо, се намеси, качи ни в частната си кола и ни закара в болницата. Образите са прогорени в съзнанието ми.“

Галоп казва, че докато били в болницата, неведнъж я посетили мъже в костюми. „Те така и не се легитимираха и дори не казаха за коя агенция работят. Знам обаче, че не бяха новинари, защото научих, че Пентагонът е казал на репортите да не отразяват историите на оцелелите; в противен случай няма да получат никаква информация повече. Мъжете, които ни посещаваха, обясняваха, че не могат да ми кажат какво да говоря, а само искат да направят някои предположения. След това обаче ми казваха какво да правя, т.е. да приема парите [от Фонда за компенсиране на жертвите] и да мълкна. Освен това настояваха, че сградата е ударена от самолет. Повтаряха това до втръсване. Аз обаче бях там и така и не видях самолет или дори

останки от самолет. Предполагам, че версията за самолета е измислена, за да промиват мозъците на хората.“

Ейприл Галоп обмисля да се включи като ищец в иска по Закона RICO (Организации, повлияни от ракет и корупция), подаден срещу президента Буш и други висши официални лица заради провала им да предвидят и да предотвратят атаката, заведен от Ельн Мариани [авторката на предговора на книгата]. Откъси от този иск могат да се откроят в Приложение Г на тази книга.

За разлика от Световния търговски център, около Пентагона са се намирали незасегнати свидетели, някои от тях с дигитални камери. Един от тях е Стив Рискъс, 24-годишен компютърен специалист, който казва, че е видял летателното средство да минава над него и да удря улична лампа, преди да се забие в Пентагона^[2]. Незабавно започнал да снима от разстояние по-малко от 200 ярда [182 м] и по-късно публикувал снимките си в един новооткрит уебсайт: <http://CriticalThrash.com>. Неговите снимки, заедно с други, които не са контролирани от правителството, предизвикват съществени проблеми на по-късната официална версия за катастрофата в Пентагона.

Те изобразяват чиста, зелена морава пред повредената стена, която противоречи на официалното твърдение, че самолетът е удариł земята, преди да влезе в сградата. Освен това показват един стълб на улична лампа, който е съборен, но не и другите, намиращи се наблизо и в обхвата на крилете на самолета.

Един уебсайт дори публикува многобройни официални снимки на катастрофата в Пентагона и предизвиква зрителите да открият някаква следа от самолет^[3]. Интересното е, че години след 11/9 нито масмедиите, нито ФБР са обърнали някакво внимание на снимките на Рискъс или на въпросите, които те повдигат. Тук си струва да се отбележи, че ФБР конфискува всички видеозаписи от охранителни камери в близост до катастрофата в рамките на няколко минути; малко по-късно Пентагонът публикува само пет кадъра от един от тези видеозаписи, който показва почти неразличим обект, който се сблъсква в сградата, следвано от огромно огнено кълбо.

Най-голямата мистерия по отношение на катастрофата в Пентагона обаче се центрира върху това, какво точно е станало с Полет 77 на *American Airlines* — „Boинг“ 757, превозващ само 64 пътници.

Според официалните източници целият самолет се е изпарил зад стените на Пентагона.

Въпреки това, три години след 11/9, никой не е извадил и една снимка на фюзелаж, реактивни двигатели и седалки от „Боинг“ 757, багаж или никакви други разпознаваими остатъци. Единственото малко парче червено-бяло-сребърен метал, разпространявано диво от основните новинарски медии, никога не е било категорично идентифицирано като идващо от „Боинг“ 757. Тази вече прочута мистериозна вещ категоризирана като фалшифа от някои от чуждите вестници, просто не се появява в нито една от снимките, заснети през първия половин час от катастрофата.

След всяка голяма самолетна катастрофа всяка част от самолета се сглобява, за да се научи причината и да се предотврати повторната ѝ поява. Затова трябва да се запитаме: „Защо никой от правителството не е представил никаква снимка на останките от Полет 77?“

Освен това съществуват озадачаващите проблеми с дупките в Пентагона. Разстоянието между крайните точки на крилете на „Боинг“ 757 е 124 фута и 10 инча [37.45 м]. Официалната версия за катастрофата в Пентагона твърди, че „Боинг“ 757 е навлязъл в сградата под ъгъл от 45 градуса. Този ъгъл би увеличил разстоянието между крайните точки на крилете на 177 фута [53.1 м]. Забележете, че общата височина на 757 е 44 фута и 6 инча [13.35 м], а ширината на външния корпус е 12 фута и 6 инча [3.75 м]. Въпреки това дупката в Пентагона, цитирана като мястото, от което е навлязъл самолетът, фотографирана, преди да се сгромоляят стените, е между 15 и 20 фута [4,5–6 м], което едва-едва стига, за да побере ширината на корпуса на машината. А височината на дупката е по-малко от два етажа, или около 20 фута [6 м], *по-малко от половината от височината на „Боинг“ 757*.

Дори след като стените се сгромоляват малко след 10 часа, възникналата в резултат дупка в стената на сградата пак не е достатъчно голяма, за да могат през нея да минат и крилете на „Боинг“ 757. Странното е, че никакви доказателства за никакви криле или опашка на какъвто и да е бил самолет не са открити извън сградата освен малкото парче метал, споменато по-горе.

Надявайки се да защити официалната версия, френският изследовател на авиационни катастрофи Франсоа Гранжие^[4] внимателно изучава катастрофата в Пентагона, но е принуден да

заключи: „Мисля, че траекторията — доколкото човек може да я открие днес — изключва удар срещу фасадата... Това, което е сигурно, когато човек погледне снимката на тази фасада, която остава незасегната, е, че е очевидно, че самолетът не е минал оттам. Все едно да си представяме, че самолет с тези размери би могъл да премине през прозорец и да остави рамката му на мястото й.“

Също толкова странни са фотографиите, изобразяващи това, което според официалните лица е изходната дупка, предизвикана от самолета, когато той прониква в Пентагона. Тази дупка, разположена от вътрешната страна на четвъртия кръг на сградата, е не по-висока от 8 фута [2.4 м], има само леки обгаряния отгоре и дори незасегнати прозорци точно над нея. Изключително странно е, че предницата на „Боинг“ 757, чийто обвит с алуминий нос няма никаква плътност, е могла да оцелее от проникването през четири стени от усилен железобетон, като същевременно не е оставила никакви известни останки зад себе си. Официалната версия твърди, че горещината от 1500 градуса, причинена от катастрофата, е била достатъчно силна, за да изпари целия самолет и пътниците. Човек обаче се чуди защо стените от двете страни на тази изходна дупка не са обгорени.

Макар няколко свидетели, например армейския капитан Линкълн Либнър, да казват, че отчетливо са видели реактивен самолет на *American Airlines* бързо и на малка височина да се приближава към Пентагона, други не са толкова сигурни^[5]. Стив Патерсън казва на *Washington Post* през онзи ден: „Самолетът изглеждаше така, сякаш може да побере от осем до дванадесет души“. Том Сайбърт заявява: „Чухме нещо, което издаваше звука на ракета, а след това чухме силен гръм“. Майк Уолтър възбудено разказва на CNN: „Самолет, самолет на *American Airlines*. Помислих си: «Нещо не е наред. Лети наистина ниско». И го видях. Имам предвид, че беше като ракета с крила.“ Даниел О’Брайан казва на *ABC News*: „Скоростта, маневреността, начинът, по който се обърна, всички мислеме в радарната зала, а всички ние сме опитни авио-диспечери, че това е военен самолет.“

Възприятията на О’Брайан са точни. Защото каквото и да се е спуснало към Пентагона — твърди се, че от 7000 фута [2100 м] над земята — е било пилотирано по такъв начин, че се е спуснало по спирала, формирали почти пълен кръг само за малко повече от две

минути. Това е изключително трудна маневра дори и за най-опитния пилот.

Скоростта, маневреността и пронизителният писък на реактивните двигатели, съчетани с малките размери на дупката, карат много изследователи да предполагат, че това, което е ударило Пентагона, е било просто някаква крилата ракета, боядисана така, че да наподобява самолет на *American Airlines*.

Възможно ли е това да е причината, поради която министърът на отбраната Доналд Ръмсфелд неволно спомена „ракета“, когато описваше атаката срещу Пентагона пред списание *Parade*^[6]?

Освен това съществуват и притеснителните изявления на друг висш правителствен служител. Свидетелствайки под клетва в средата на 2003 г. пред Националната комисия по терористичните атаки от 11 септември, министърът на транспорта Норман Минета дава следното описание на преживяванията си на 11/9 сутринта^[7]:

След като заявява, че е пристигнал в Президентския кризисен оперативен център малко след удара срещу Южната кула на Световния търговски център, Минета си спомня: „По времето, когато самолетът се приближаваше към Пентагона, имаше един млад човек, който идваше и казваше на вицепрезидента: «Самолетът е на 50 мили», «Самолетът е на 30 мили». И когато стигна до «Самолетът е на 10 мили», младият човек освен това попита вицепрезидента: «Заповедите още ли важат?». А вицепрезидентът се обърна, завъртя глава и каза: «Разбира се, че заповедите важат! Да си чул нещо, което да противоречи на това?» По онова време не знаех какво означава всичко това... [Това беше] самолетът, който се удари в Пентагона...“

Попитан дали тези „заповеди“ са били да се свали объркалият курса пътнически самолет, Минета отговаря: „Е, точно това не знам. Знам обаче, че самолетите [изтребителите] бяха вдигнати от «Лангли» или от «Норфолк», областта на Норфолк, така че не знам точно за тази заповед, освен че чух онзи разговор... Впоследствие открих.“

Заместник-председателят на Комисията Лий Хамилтън след това питат: „Имаше ли обаче военни самолети във въздуха, които да са в състояние да свалят пътнически самолет?“ „Точно така — отговаря Минета. — На самолетите беше наредено бързо да излетят, мисля, че от «Отис». По онова време вече бяха излетели.“

Странният разговор между Чейни и „младият мъж“, както е разказан от Минета, поражда няколко озадачаващи въпроса. Какви са били тези заповеди? И ако заповедите са били да се свалят пресрещнатите пътнически самолети, както по-късно заявява Белият дом, защо не са били изпълнени? Ако изтребителите не са успели да стигнат до Пентагона навреме, какво да кажем за противовъздушните ракетни батареи, разположени около Вашингтон... всъщност в съседство на самия Пентагон?

Изследователите безплодно търсят в администрацията заповед за неизлитане, за да обяснят липсата на ефективна реакция на 11/9, но може би такива заповеди са били много по-обикновени — просто въпрос на лека промяна на стандартните процедури на NORAD (Северноамериканското командване на отбраната на въздушното пространство).

Преди юни 2001 г., по директивите на Министерството на отбраната, макар че министърът на отбраната запазва властта да одобрява излитането на военни реактивни самолети в подкрепа на цивилните власти, е предвидено и че: „Нищо в тази Директива не пречи на командащия да упражнява властта си за незабавна реакция в спешен случай...“ и че „Искането за незабавна реакция (т.е. всяка форма на незабавно действие, предприето от компонент на DoD^[8] или военен командир, за да се спасят хора, да се предотврати човешко страдание или да се ограничи нанасянето на големи материални щети при надвиснали сериозни обстоятелства) може да се осъществява от всеки Компонент или Командване. Компонентите на DoD... могат да инициират неформално планиране и — ако е необходимо — незабавно да реагират, както са оторизирани в DoD Директива 3025.1 (алинея g).“ С други думи, в случай на въздушна опасност, местните командири могат да инициират реакция, която подлежи на по-късно одобрение от министъра на отбраната.

Всичко това се променя на 1 юни 2001 г. с помощта на Инструкция 3610.01A на Шефа на Обединените щабове. Този документ гласи^[9] — под заглавието „Отвличане на гражданска и военни самолети“, — че „NMCC [Националният армейски команден център] е фокусът в Министерство на отбраната за осигуряване на помощ. В случай на отвличане NMCC ще — с изключение на незабавните реакции, оторизирани както следва — предава молбите за

помощ от Министерство на от branата за одобрение от министъра на от branата.“

„Министърът на от branата [Доналд] Ръмсфелд е лично отговорен за издаването на заповеди за пресрещане — отбелязва авторът в Интернет Джери Ръсел^[10]. — Полевите командири са лишени от всяка власт да действат... сега е ясно, че [всяка заповед за неизлитане] е приложена чрез рутинна административна докладна записка.“

Разбира се, ако Полет 77 не е ударил Пентагона, възникват още повече въпроси. Какво е станало със самолета и неговите пътници? Минал ли е през въздушното пространство на Вашингтон, преди към Пентагона да е изпратена ракета? Забил ли се е в Атлантическия океан, както се предполага от някои? Ракетата или самолетът ръководени ли са били от някакво външно място, както ще бъде обсъдено по-късно?

Всички подобни догадки и предположения биха могли да се прекратят просто като на обществеността се покажат останките от самолета. След близо три години обаче такива снимки все още не са показани.

Неполучилите отговор въпроси продължават да се трупат след трагедиите от 11 септември. Странният случай с катастрофата в Пентагона е сред най-озадачаващите от всички.

[1] Интервю на автора с Ейприл Галоп, 18 април 2004 г. ↑

[2] Thierry Meyssan, editor, *Pentagate*, (London: Carnot Publishing Ltd., 2002). ↑

[3] http://www.asile.org/citoyens/numero13/pentagone/erreurs_en.htm. ↑

[4] Meyssan, op. cit. ↑

[5] Ibid. ↑

[6]

http://www.defenselink.mil/news/Nov2001till82001_tl012pm.html ↑

[7] Свидетелски показания на министър Норман Минета пред Националната комисия по терористичните атаки на 11 септември; <http://www.cooperativeresearch.org/timeline/2003/commissiontestimony052303.html> ↑

[8] *Department of Defense* — Министерство на от branата, отговорно за опазването на националната сигурност на САЩ;

създадено е през 1947 г. — Б.пр. ↑

[9] DDOD 3025.15 (Feb. 18, 1997); CJCSI 3610.01A (June 1, 2001).

↑

[10] <http://www.rumormillnews.com/cgi-bin/forum.cgi?read=46729> ↑

10. ЕКСПЛОЗИИ В СВЕТОВНИЯ ТЪРГОВСКИ ДЕНТЪР?

Защо, според няколко експерти и многобройни независими наблюдатели, разрушаването на кулите на Световния търговски център изглежда повече като контролирана имплозия, отколкото като терористично разрушение?

Такива въпроси по отношение на срутването на кулите незабавно са повдигнати от експерти по експлозиите и борбата с пожарите, само за да отмрат в следващия медиен светкавичен порой от „официални“ заявления. Много хора — експерти и лайци — питаха защо Южната кула се срути първа, след като не беше толкова увредена като Северната, която горя почти час и половина, преди да рухне?

Многобройни източници твърдят, че бомби, а не самолетите са причинили рухването на кулите на Световния търговски център.

Ван Ромеро, вицепрезидент по изследователската дейност на Института по минно дело и технология на Ню Мексико и бивш директор на „Енердженик Матириълс Рисърч енд Тестинг Сентър“, каза, че предаваните по телевизията картини от рухването на кулите на Световния търговски център внушават, че са използвани експлозиви, за да се създаде контролирано разрушаване^[1].

„Въз основа на видеозаписите моето мнение е, че след като самолетите са ударили Световния търговски център, е имало някакви експлозивни устройства вътре в сградите, които са причинили рухването на кулите“ — каза Ромеро на *Albuquerque Journal* на 11 септември 2001 г.

Ромеро, който по ирония на съдбата е в района на Вашингтон по време на атаките от 11/9, за да се опита да получи правителствено финансиране за изследвания в областта на от branата за своето висше училище, казва, че рухването на Световния търговски център е „твърде методично“, за да бъде случаен резултат от самолети, които са се сблъскали със сградите. Според него това изглеждало повече като контролираните имплозии, използвани за събаряне на стари сгради.

„Възможно е причината да е била сравнително малко количество експлозиви, поставени на стратегически места — казва той,

добавяйки, че детонацията на бомби в кули съответства на често срещаната терористична стратегия. — Едно от нещата, с които са известни терористичните актове, е разсейваща атака и вторично устройство. Атакуващите взривяват първоначален експлозив, чиято цел е да разсейва и да привлича спасители на мястото, а след това причиняват втора експлозия“ — обяснява той.

След десет дни Ромеро се преобръща, казвайки на *Albuquerque Journal*^[2], че след разговори с „други експерти“, разбрал, че: „Несъмнено огънят е това, което е причинило рухването на сградите“. Все пак отстъпва, че окончателното рухване може да е било причинено, когато огънят достигнал електрически трансформатор или друг източник на горене в сградата, оставяйки открит въпроса за експлозията. Нищо не се казва дали Техническият институт на Ню Мексико е получил федералното финансиране, макар че все пак става ясно, че училището наистина осигурява антитерористично обучение на пожарниари, полицаи и други професионалисти, които първи отиват на сцената.

Мнозина се чудят за свидетелите, които твърдят, че са чули множество експлозии вътре в сградите. Един такъв свидетел е шефът на сигурността на Световния търговски център Джон О’Найл, който малко преди сам да стане жертва, заявява, че е помогнал да изровят оцелели на 27-ия етаж, преди сградата да рухне. Тъй като самолетът се е ударил в 80-ия етаж, какво е толкова силно разрушено на 27-ия?

Един от хората, които споменават бомби, е Луи Качиоли^[3], 51-годишен огнеборец, работещ на Кола 47 в Харлем. „Ние бяхме първите във втората кула, след като самолетът я удари — спомня си Качиоли. — Водех огнеборците нагоре с асансьора към 24-тия етаж, за да заемем позиция да евакуираме служителите. При последното изкачване избухна бомба. Смятаме, че в сградата има поставени бомби.“ Пожарникарите засядат в асансьора, но успяват да се измъкнат с помощта на инструменти.

Помощник-лейтенант от Противопожарната охрана Пол Айзък младши също споменава бомби, казвайки на интернет репортера Ранди Лавело^[4], че нюйоркските пожарниари са много разтревожени от това, което смятат за прикриване в разрушаването на Световния търговски център. „Много други пожарниари знаят, че в сградите имаше бомби — казва той, — но се страхуват за работата си, ако

признаят, защото началниците забраняват този факт да се обсъжда.“ Айзък, който работи на Машина 10 близо до Световния търговски център в края; на 90-те години, казва, че „началниците“ включват консултант по антитероризъм на Нюйоркската противопожарна служба Джеймс Улсли, бивш директор от ЦРУ. „Определено имаше бомби в онези сгради“ — добавя Айзък.

Оцелялата Тереса Велиз, мениджър на компания за разработване на софтуер, е на 47-ия етаж на Северната кула, когато тя е ударена^[5]. „Излязох [от асансьора], завих зад тъгъла и отворих вратата, за да вляза в дамската тоалетна. Казах «Добро утро» на жената, която стоеше пред огледалото, когато цялата сграда се разтресе. Помислих, че е земетресение. И тогава чух онези трясъци от другата страна на стената. Звучеше така, сякаш някой е срязал кабелите на асансьора. Той просто падаше, и падаше, и падаше.“

Велиз стигнала до приземния етаж с колега, когато Южната кула рухнала, събaryйки ги на земята. Почти в пълна тъмнина тя, заедно с колегата, последвали човек с фенерче. „Фенерчето ни заведе в книжарница «Бордърс», нагоре по ескалатора и навън, на улица Чърч. Навсякъде избухваха експлозии. Бях убедена, че цялото място е натъпкано с бомби и някой седи на контролното табло и натиска бутоните на детонаторите. Страхувах се да тръгна надолу по улица Чърч към Бродуей, но трябваше да го направя. Оказах се на улица Веси. Там имаше още една експлозия. И още една. Не знаех по кой път да бягам.“

Рос Миланич наблюдава ужаса в Световния търговски център от прозореца на офиса си на 22-рия етаж на сграда, намираща се на няколко преки^[6]. „[Видях] малки експлозии на всеки етаж. И след като се проясни, почти нищо не беше останало от сградите, можехте просто да видите стоманените трегери като триъгълно корабно платно. Структурата беше направо изчезнала“ — казва той.

Стив Еванс, репортер за BBC, е в Южната кула по време на атаките^[7]. „Бях в основата на втората кула, втората кула, която беше ударена — спомня си той. — Имаше експлозия — не мислех, че е експлозия, — но основата на сградата се разтресе. Почувствах как се разтресе... тогава, когато бяхме отвън, стана втора експлозия, а след това и поредица от експлозии... Можем само да гадаем за щетите —

човешките жертви, — които са причинени от тези експлозии, тази серия от експлозии.“

Fox 5 News в Ню Йорк Сити — малко след 10 ч. сутринта на 11 септември — записва на видео голям бял облак от пушек, издигащ се над основите на Южната кула. Коментаторът възклика^[8]: „Има експлозия в основата на сградата... бял пушек от основата... нещо стана в основата на сградата... а сега още една експлозия. Друга сграда в комплекса на Световния търговски център...“

Най-убедителните свидетелски показания са на Том Елиът, който вече е в офиса си в *Aon Corporation*, на сто и третия етаж на Южната кула на Световния търговски център, преди самолетите да ударят.

Елиът казва, че бил на компютъра си, отговаряйки на имейли, когато ярка светлина го заслепила малко преди 9 ч. Тътен разтресъл сградата и той видял пламъци, придружавани от черен пушек, които сякаш пълзели по външната страна на сградата. Освен това почувстввал топлина да навлиза от прозорците. Странното е, че не се включили аларми.

„Не знам какво става, но мисля, че трябва да се махаме от тук“ — спомня си мислите си по онова време Елиът.

Елиът и други двама тръгнали надолу по стълбите, когато се натъкнали на още хора. Отсъствието на повече хора и липсата на аларми ги накарали да се чувстват така, сякаш преждевременно са изпаднали в паника.

Той си спомня, че когато неговата малка група стигнала до 70-тия етаж, чули съобщение, че сградата е безопасна и няма нужда да се евакуират. „Искате ли да им повярвате? — попитала една жена Елиът. — Да вървим!“ Той я последвал надолу по стълбите.

След като слезли три етажа, Полет 175 се бълснал в Южната кула. Една статия в *Christian Science Monitor* описва какво е станало след това^[9].

„Макар че неговият зрелищно предаван по телевизията удар е бил над Елиът, първоначално той и тези около него помислили, че експлозията дошла отдолу. Невероятен звук — той го нарича «експлодиращ звук» — разтресъл сградата и торнадо от горещ въздух, пушек, плочки от тавана и части от хоросана полетели нагоре по стълбището.“

„Пред мен стената се разцепи отдолу доторе“ — казва Елиът. Той разказва, че хората на стълбището изпаднали в паника и се опитали да бягат нагоре, докато няколко мъже посочили, че единственият път за бягство е надолу. Към 9:40 Елиът успял със залитане да излезе от Южната кула и да си проправи път до офиса на съквартиранта си в средната част на Манхатън, където рухнал, плачейки, когато научил за сгромолясването на сградата.

Видеозапис на CNN на сцената на Световния търговски център^[10] показва пушек, извиращ от нивото на улицата, преди сгромолясването на сградите, очевидно идващ от осеметажната Сграда 6 на Световния търговски център, по-известна като сградата на Митниците. Нищо съществено не е ударило нивото на улицата по онова време. Дали извирацият пушек не е идвал от преждевременна детонация?

Заради забавеното излъчване има известно първоначално объркване по въпроса, точно кога е започнал пушекът. Същевременно Отделът по обществените въпроси на CNN потвърждава, че видеозаписът на видимата експлозия на нивото на улицата е направен в 9:04, точно една минута, след като Полет 175 удри Южната кула и много преди която и да е от кулите да рухне.

Попитан какво би могло да причини пушека, наблюдаван на видеозаписа, архивистът на CNN отговаря: „Не можем да си го обясним“.

Според новинарските репортажи на екип на FEMA (Федералната агенция за управление на кризи) от инженери, натоварени със задачата да разследват трагедията в Световния търговски център, е забранено да влязат в сградата на Митниците. Официалните лица от FEMA заявяват, че тъй като структурата се смята за „много опасна“, няма „събиране на данни“ от Сграда 6. Въпреки това докладът на FEMA безгрижно заявява: „Сграда Пет беше единствената структура, достъпна за наблюдение [от екипа от инженери]... приема се, че наблюденията, резултатите и препоръките са приложими за всичките три сгради.“

Говорител на Експортно-импортната банка на САЩ потвърждава, че детонацията е в 9:04, но казва, че всички около осемстотин служители в Сградата на Митниците вече са били евакуирани, след като е била ударена Северната кула на Световния търговски център.

Други наематели на сградата, сред които са митниците, департаментите по търговия, труд и работна ръка и селско стопанство и Бюрото по алкохола, тютюна и оръжията, отказват да обяснят както ранния взрив, така и огромния кратер в центъра на руините на сградата на Митниците.

Обяснение на тази експлозия или кратер не е предложено и досега.

Ако обаче е имало бомби в кулите, как са попаднали там?

След като сградите са превърнати в пепел, а металът набързо е изтеглен, никой никога няма да е сигурен, но са били издигнати някои интересни теории. Едната е, че заряди са поставени в кулите по времето на тяхното строителство, за да се предотврати възможността катастрофа като тази от 11 септември да ги накара да паднат върху съседните сгради, утежнявайки разрушенията. Никакво доказателство за това не е открито. Експерти по експлозивите отхвърлят тази теория, заявявайки, че експлозивите не биха могли да останат функционални след дълъг период от време. Подобна теория постулира, че зарядите са поставени в сградите след бомбения атентат от 1993 г. по посочената по-горе причина.

Трета теория се появи, след като Бен Фаунтин, финансов анализатор, който работел на 47-мия етаж на Южната кула, казва на списание *People*, че в седмиците преди 11 септември е имало многобройни необичайни и необявени „учения“, в които части от двете кули, както и от Сграда 7 са били евакуирани „като мярка за сигурност“^[11]. Тези учения може би са осигурили съвършеното прикритие за поставяне на експлозиви.

Кой точно е наредил да се изльчи съобщението по високоговорителите в Южната кула, докато служителите се опитвали да се евакуират: „Запазете спокойствие. Щетите са в Кула 1. Върнете се на бюрата си!“? Много хора загубиха живота си заради тези съобщения. Минути по-късно кулите неочеквано се срутиха.

Въпреки това кметът на Ню Йорк Рудолф Джулиани очевидно е научил за очакващото ни. На следващата сутрин той обяснява на Питър Дженингс от ABC^[12], че е бил във временен команден център на Баркли Стрийт №75. Кметът казва: „Ние действахме от там, когато ни беше казано, че Световният търговски център ще рухне и той наистина рухна, преди да успеем да излезем от сградата.“

-
- [1] Olivier Uyttebrouck, „Explosives Planted in Towers, N.M. Tech Expert Says,“ *Albuquerque Journal* (Sept. 11, 2001). ↑
- [2] John Fleck, „Fire, Not Extra Explosives, Doomed Buildings, Expert Says,“ *Albuquerque Journal* (Sept. 21, 2001). ↑
- [3] Editors, „New York City,“ *People.com* (Sept. 12, 2001), <http://people.aol.com/people/special/0.11859.174592-3.00.html>. ↑
- [4] Randy Lavello, „Bombs in the Building: World Trade Center ‘Conspiracy Theory’ Is a Conspiracy Fact,“ http://www.prisonplanet.com/analysis_lavello_050503_bombs.html ↑
- [5] Dean E. Murphy, „Teresa Veliz: A Prayer to Die Quickly and Painlessly.“ *September 11: An Oral History* (New York: Doubleday, 2002).
↑
- [6] *America at War*, op. cit. ↑
- [7] Christopher Bollyn, „New York Firefighters’ Final Words Fuel Burning Questions about 9/11.“ *American Free Press* (Aug. 19, 2002). ↑
- [8] Col. Donn de Grand Pre, „Many Questions Still Remain about Trade Center Attack.“ *American Free Press* (Feb. 11, 2002). ↑
- [9] Peter Grier, „A Changed World, Part 1: The Attack,“ *The Christian Science Monitor* (Sept. 17, 2001). ↑
- [10] Christopher Bollyn, „Unexplained 9/11 Explosion at WTC Complex,“ *American Free Press* (July 22, 2002). ↑
- [11] <http://www.unityinamerica.com/stories/survivorStoriee.asp>;
<http://www.prisonplanet.com/011904wct7.html> ↑
- [12]
http://www.prisonplanet.com/eyejwimess_account_from_new_york.html;
<http://physics911.org/net/modules/wfsection/article.php?articleid=15>. ↑

11. ОГНЕБОРЦИТЕ СМЯТАЛИ, ЧЕ МОГАТ ДА КОНТРОЛИРАТ ПОЖАРИТЕ

Аудиозапис на нюйоркските огнеборци на сцената, непубликуван до средата на 2002 г., сочи, че пожарникарите успяват да стигнат до 78-ия етаж на Южната кула — много близо до мястото на сблъсъка, което е на 80-тия етаж — и сякаш са убедени, че пожарът е контролираме.

Записът е споменат мимоходом от *New York Times*, но е държан настрана от обществеността от американското Министерство на правосъдието, което твърди, че той може да е необходим в съдебния процес на „дванадесетия похитител“, Захария Мусаури, макар че Мусаури е арестуван по време на атаките.

Аудиозаписът е на радиопредавания, осъществени на 11 септември 2001 г. сутринта. Лентата уж е открита две или три седмици след 11 септември в офисите на Пристанищните власти на Ню Йорк и Ню Джързи в Сграда 5 на Световния търговски център. Очевидно персоналът на Пристанищните власти е наблюдавал и е записвал канала на нюйоркската противопожарна служба (NYFD).

Две официални лица от NYFD, назовани по име на записа, са началникът на батальон Орио Дж. Палмър и шефът на пожарната Роналд П. Бъка — и двамата изчезнали, когато Южната кула се сгромолясва, заедно с 343 други огнеборци — най-голямата загуба на пожарници наведнъж в един инцидент в историята^[1].

Според статията в *Times* и двамата пожарници „не демонстрират паника, никакво чувство, че събитията излизат от техния контрол... На този етап сградата ще остане цяла само за още няколко минути, тъй като огънят отслабва структурата на етажите над него. Началникът Палмър обаче виждал само две огнища и извикал две машини, за да ги загасят.“

Транскрипциите на записа, публикувани в Интернет, осигуряват следното изказване^[2]: „Батальон Седем... Стълба 15, имаме две изолирани огнища. Трябва да успеем да го загасим с два маркуча. Предайте по радиото, 78-ми етаж, многобройни Кодове 10–45.“

Както се отбелязва от репортера Кристофър Болин, „Фактът, че огнеборци ветерани имат «кохерентен план за загасяване» на «двете огнища», сочи, че те са преценили пожарите като управляеми. Тези съобщения от сцената на катастрофата осигуряват критични доказателства, обвръщищи твърдението на правителството, че бушуващият огнен ад, който разтопил метала, е довел до рухването на сградата.“

Според Марк Лоазо, президент на „Контролд Демолишън Инкорпорейтид“ във Финикс, Аризона, който е консултиран отстраняването на останките от Световния търговски център, „горещи места“ от разтопена стомана се откриват дори пет седмици след рухването, когато боклуците се отстраняват от асансьорните шахти седем нива под земята^[3].

Лоазо издига тезата, че разтопяващите стоманата пожари били генериирани от „хартии, мокети и други запалими вещи, струпани на дъното на асансьорните шахти от кулите, когато те се сгромолясали в мазето“. Тъй като точката на топене на строителната стомана е около 2800 градуса по Фаренхайт (1093°C), други експерти оспорват тази идея, казвайки, че заради липсата на кислород такива отпадъци биха били само тлееща купчина.

Спекулирайки по-нататък, Лоазо казва на *American Free Press*: „Ако аз трябваше да разрушавам кулите, щях да сложа експлозиви в мазето, за да накарам тежестта на сградата да помогне за сгромоляването на структурата“. Подземните експлозиви биха могли да обяснят „горещите места“, открити под отпадъците.

Отчитайки тоталното разрушение, съобщенията от оцелели и пожарници, и сеизмичните шокове точно преди сгромоляването, много хора вярват, че описанието на Лоазо е точно това, което е станало на 11.09.2001 г.

Струва си да се отбележи, че „Контролд Демолишън Инкорпорейтид“ е същата компания, която набързо отстрани отпадъците от Федералната сграда „Мура“ в Окахома Сити след експлозията там през 1996 г. В Оклахома Сити и в Световния търговски център структурни доказателства от критично значение са отстранени, преди каквото и да било независимо изследване или разследване.

Силни доказателства за подземни експлозии, причинили рухването на Световния търговски център, идват от сейзмографите в Обсерваторията „Малонт-Доърти“ на Колумбийския университет в Палисайдс, Ню Йорк, намираща се на 21 мили северно от Световния търговски център. Точно преди рухването на кулите-близнаци, сейзмичната апаратура записва два „пика“, сочещи големи избухвания на енергия, които са разтърсили земята под кулите на Световния търговски център точно преди сгромолясването им^[4].

Колумбийската сейзмична апаратура е документирала подземен шок със сила 2.1 по времето на 10-секундното рухване на Южната кула и земетресение със сила 2.3 по време на 8-секундното срутване на Северната кула. Най-силните шокове, или „пикове“ в записа на данните обаче се появяват в началото на рухването на кулите, много преди падащият материал да достигне земята. Двата пика надвишават с над двадесет пъти амплитудата на други сейзмични вълни, свързани с падащи сгради. Един сейзмолог казва, че бомбата в камиона в Световния търговски център през 1993 г. дори не е била регистрирана на сейзмографа: онази масивна експлозия не е причинилаоловими шокови вълни под земята.

Сейзмологът Артър Лърнър-Лам, директор на Колумбийския център за изследване на опасности и рискове, добавя към това, казвайки^[5]: „По време на срутването по-голямата част от енергията на падащите отпадъци е била абсорбирана от кулите и от съседните структури, превръщайки ги в отломъци и прах или причинявайки други щети, без обаче да причини съществено земетресение.“ Попитан за двата необичайни шока, Лърнър-Лам е уклончив: „Това е елемент на настоящите изследвания и дискусии. Все още се разследва“ — казва той на медиите.

Така обществеността остава с официалното обяснение, че пожари с висока температура, причинени от горящия керосин, са стопили строителната стомана и това е причината кулите да паднат. Никой никога няма да знае със сигурност, тъй като нито един от инженерите, наети от FEMA, не е инспектиран или тестиран стоманата, преди тя да се изнесе за отпадъци.

„Аз не съм металург“ — обяснява д-р У. Джийн Корли, шеф на инженерния екип на FEMA.

Според „Оценка на представянето на сградите“ на FEMA температурите на мястото на катастрофата — само на два етажа над шефа Палмър и началника Бъка — е около 1700–2000 градуса по Фаренхайт [927–1093°C] — толкова висока, че да разтопи строителния железобетон.

„Ако оценките на температурите на FEMA са правилни, вътрешността на кулите е била пещ, способна да топи алуминий и да пече фаянс и керамика“ — обявява изследователят и авторът Ерик Хуфшмид^[6]. Въпреки това огнеборците успяват да работят дълъг период от време в близост до тях и вярват, че пожарите, които виждат, са управляеми. Нещо повече: фотографските увеличения, изобразяващи нацърбената дупка в Северната кула, точно преди да рухне, ясно показват как оцелели надничат през отвора, направен от самолета.

„Тъмният пушек и черните дупки [виждани на фотографиите на кулите преди рухването им] не могат да се отхвърлят като интересни аспекти на пожарите, нито като проблеми с фотографията — казва Хуфшмид^[7]. — Това по-скоро са признания, че притокът на въздух е толкова ограничен, че единствените съществени пожари са близо до прозорците. Пожарите в двете кули вероятно са покривали [носещите] колони със сажди, а не са ги загрявали до толкова висока температура.“

Цитирайки сериозен пожар в Меридиан Плаза във Филаделфия през 1991 г., Хуфшмид отбелязва: „Пожарът в Меридиан Плаза беше изключителен, но не причини рухването на сградата“.

„Огънят в Южната кула изглежда несъществен в сравнение с пожара в Меридиан Плаза и с този в Северната кула. Как е било възможно слабият огън в Южната кула да накара плятата структура да се разбие на прах след 56 минути, докато много по-силният пожар не накара Меридиан Плаза дори да се напука?“ Остава фактът, че никакви други високи постройки никога не са се срутували заради пожар с какъвто и да е мащаб или с каквато и да е продължителност, а камо ли под един час.

Сметна се за странно и това, че двете кули рухнаха в рамките на 15 секунди — по същество скоростта на свободното падане. Нямаше ли долните етажи да задържат тежестта, дори и само за миг?

Професорът по материалознание в Масачузетския технологичен институт Томас Ийгър обяснява на *NOVA* на PBS, че пожарите в Световния търговски център са били толкова масивни, че са причинили пълното рухване на 47 носещи усиленi железобетонни колони, както и на 236 външни колони. „Ако той [огънят] беше избухнал в един малък ъгъл, например кощче за отпадъци, може би щеше да се наложи да ремонтирате този ъгъл, но цялата сграда нямаше да се срути — обяснява Ийгър^[8]. — Проблемът е, че това е толкова разпрострял се огън, че се получава ефектът на доминото.“

Той описва този ефект на доминото като причинен от поддаването на ъгловите връзки — стоманените скоби, които държат подпорната конструкция на пода между вътрешните носещи колони и външните колони. „След като ъгловите връзки поддадат в една зона, това натоварва допълнително другите скоби и след това само за секунди те поддават по целия под на този етаж“ — казва Ийгър.

Обяснението на Ийгър страда от факта, че в нито една кула няма пожари, покриващи целия под, и факта, че подпорните конструкции щяха да предотвратят или поне да забавят „ефекта на разтварянето на ципа“ на ъгловите връзки. Неговото обяснение освен това не може да оправдаe скоростта на рухването на сградите. Дори ако човек приеме, че всеки етаж не е попречил на сгромолясването на тези над него, няма обяснение за това, какво е разбило външните стени и вътрешните носещи колони, разхвърлило е отпадъците на стотици метри от сградите — както се вижда на снимката на корицата на тази книга — и е превърнало по-голямата част от бетона в пулверизиран прах.

Отбелязвайки, че Северната кула рухва за осем секунди, Хуфшмид пита^[9]: „Как е възможно отпадъците да смажат сто стоманобетонни плочи, докато падат със скоростта, с която обектите падат във въздуха?“.

Още по-странно е внезапното и необяснено рухване на Сграда 7 на Световния търговски център, която очевидно е пострадала само от падащи отпадъци, които са предизвикали дребни пожари.

[1] Bollyn (Aug. 19, 2002), op. cit. ↑

[2]

http://www.prisonplanet.com/eye_witness_account_from_new_york.html ↑

[3] Ibid. ↑

[4] Christopher Bollyn, „Seismic Data Refutes Official Explanation,“ *American Free Press* (Sept, 9, 2002). ↑

[5] Ibid. ↑

[6] Eric Hufschmidt, *Painful Questions* (Goleta. CA. Endpoint Software. 2002). ↑

[7] Ibid. ↑

[8] <http://www.worldnewsstand.net/2001/towers/trusseseager.html> ↑

[9] Hufschmid, op. cit. ↑

12. КАКВО ПРИЧИНИ РУХВАНЕТО НА СГРАДА 7?

Четиридесет и седеметажната Сграда 7 най-малкото е голяма странност, тъй като помещава две нюйоркски електрически подстанции, съществували там преди нейното построяване. Тези подстанции подслоняват десет трансформатора с размери 35 фута (10 м) височина на 40 фута (12 м) ширина. Освен това Командният кризисен център на кмета Джулиани е разположен там, заедно с три 500-киловатови генератори за електроенергия при спешни ситуации. Командният център и другите дейности в сградата съхраняват по оценки 42000 галона (159180 л) дизелово гориво за помощните генератори. Специален интерес представлява фактът, че част от тази енергия може би е била използвана от ЦРУ, Министерство на отбраната или Тайните служби — всички те имат офиси в Сграда 7.

Малко след 16 ч. на 11 септември, шест часа след рухването на Южната кула, пожарникарите насочват вниманието си към Сграда 7, след като някой докладва за малки огнища на пожари. На никой пожарникар обаче не е разрешено да влезе в сградата, както са направили в кулите. В 17:25 ч. 47-етажната структура се срутва на място.

Макар че не е предложено реално обяснение за това рухване, се докладва, че малките пожари стават по-големи, достигат до горивото на склад и избухва огромен пожар, който е толкова силен, че разтопява стоманената конструкция на сградата и тя рухва. Хуфшмид отхвърля тази версия, като отбелязва: „Всяка снимка, направена на Сграда 7, показва само няколко малки огнища на пожар само в няколко прозореца, както и ограничено количество пушек — пише той^[1]. — Мисля си, че пожар с размери, нужни за рухването на стоманобетонна сграда, би подпалил всички мебели, мокети и други запалими обекти. Това на свой ред би направило така, че от много прозорци да се виждат пламъци. Освен това подозирам, че толкова голям пожар би предизвикал счузването на множество прозорци. Как е било възможно такъв невероятен огън да погълне сградата, без никакви снимки да

показват доказателства за големи пламъци или огромни стълбове дим?“

За разлика от кулите близнаци, които се срутват отгоре надолу, Сграда 7 се срути отдолу нагоре — класическата форма на типичното строително разрушаване. В действителност може би се е случило точно това.

През септември 2002 г., по време на документален филм на PBS, озаглавен *America Rebuilds* („Америка строи наново“), наемателят на Световния търговски център Лари Силвърстейн^[2] казва следното по отношение на Сграда 7: „Спомням си, че получих телефонно обаждане от... ъъ... командир от противопожарната служба, който ми каза, че те не са сигурни, че ще успеят да ограничат огъня, а аз отговорих: «Загубихме толкова много животи, може би най-умното нещо, което можем да направим, е да я свалим. И те взеха това решение за сваляне, а ние наблюдавахме как сградата рухва.»“

Идеята, че съвременна 47-етажна стоманобетонна сграда може да се срине само заради пожар е нещо извън нормалните представи, но въпреки това не е предприето никакво сериозно разследване. Ако Сграда 7 е била преднамерено разрушена, защо да е толкова ексцентрично да мислим, че кулите са били съборени по същия начин? Може би има по-разумни обяснения за това съвременни сгради да рухват и да стават на пепел, но никой никога няма да знае със сигурност заради липсата на разследване и заради разрушаването на доказателствата.

[1] Ibid. ↑

[2] Editors, „America Rebuilds,“ PBS-TV (Sept. 2002). ↑

13. ДОКЛАДЪТ НА FEMA: ПРИЧИНАТА ЗА РУХВАНЕТО НА СВЕТОВНИЯ ТЪРГОВСКИ ЦЕНТЪР Е НЕИЗВЕСТНА

Обществеността може би щеше да знае повече за станалото със Световния търговски център, ако на Нюйоркското полицейско управление и на Нюйоркската противопожарна охрана беше разрешено да си свършат работата. Подобно на убийството на Джон Ф. Кенеди обаче, работата им е иззета от федералните официални лица, които незабавно затварят вратите и изключват обществеността от своите консултации. Дори са арестувани хора за това, че са снимали Ката Нула.

ФБР пое криминалното разследване, докато малко разбираната Федерална агенция за управление на кризи (FEMA) пое отговорността за определянето на онова, което се е случило и е причинило сгромолясването на кулите близнаци. FEMA изглеждаше решена да „разкара“ доказателствата, още преди да може да се проведе цялостно и безпристрастно разследване. Такова преждевременно разрушаване на доказателства е поставено под съмнение от Бил Манинг^[1], редактор на 125-годишното списание на огнеборците *Fire Engineering* в неговия брой от януари 2002 г.

„В продължение на повече от три месеца строителната стомана от Световния търговски център беше и продължава да се реже и разпродава за скрап — пише Манинг. — Критично важни доказателства, които биха могли да отговорят на много въпроси за проектирането и строежа на небостъргачи и ставащото със сградите в условия на пожар, са натоварени на шлепове за Китай и може би никога повече няма да бъдат видени в САЩ, докато не купите следващия си автомобил.“

Оспорвайки теорията, че кулите близнаци рухнаха в резултат от сблъсъка на самолетите с тях и пожарите, Манинг добавя: „*Fire Engineering* има основания да вярва, че «официалното разследване», благословено от FEMA и ръководено от Американското общество на гражданските инженери (ASCE) е полуопечен фарс, който може би

вече е задигнат от политически сили, чито основни интереси, казано твърде меко, са много далеч от пълното разкриване на станалото.“

Освен маргиналната полза, спечелена от тридневното, зрително преглеждане набързо на мястото на катастрофата, проведено от членовете на разследващата комисия на ASCE, описано от един близък източник като „туристическа обиколка“, никой не проверява доказателствата за нищо.

„Разрушаването и отстраняването на доказателствата трябва незабавно да спре“ — обявява Манинг.

В същия брой редица официални лица от противопожарната охрана, включително пенсиониран заместник-началник на нюйоркската пожарна, призовават FEMA „незабавно да назначи «Група за разследване на катастрофата в Световния търговски център», която да координира пълното разследване на всички аспекти на инцидента в Световния търговски център“.

Тези официални лица отбелязват, че катастрофата в Световния търговски център е най-голямата загуба на пожарникари, която някога е претърпявана в един-единствен инцидент; втората по големина загуба на живот на американска земя; първото цялостно рухване на небостъргач по време на пожар в историята на САЩ и най-голямото строително рухване в документираната история.

„С това разбиране, вероятно бихте си помислили, че ще имаме най-голямото разследване от противопожарните служби в световната история — пишат те^[2]. — Ще събркate. Вместо това имаме поредица от несвързани и некоординирани повърхностни разследвания... Ироничното е, че вероятно ще натрупame по-детайлна информация за разрушаването на самолетите, отколкото за разрушаването на кулите. Отнасяме се към отстраняването на стоманата от мястото буквально като към боклук, а не като към критично важни доказателства от мястото на пожара.“

Оплаквания от федералния разследващ екип от инженери подкрепят тези обвинения.

Цитирайки закъсненията на федералните агенции и непълната информация, 26-членният екип от инженери на ASCE, който е формиран за изучаване на рухването на кулите на Световния търговски център, най-накрая предава доклад от 296 страници в началото на май 2002 г.

Дори след като докладът е публикуван обаче, лидерът на екипа, строителният инженер д-р У. Джийн Корли казва на Конгреса, че в неговото изследване все още има много въпроси, на които не е отговорено^[3].

„Нямахме време и ресурси“ — оплаква се Корли. Той казва, че екипът му не е имал достатъчно данни, за да създаде компютърен модел на вътрешните щети, причинени от самолетите, нито пък са могли да моделират разпространяването на огъня. Екипът освен това се оплаква, че федералните агенции водят междуособици за финансирането и за това, на коя от тях екипът да се отчита.

Екипът така и не е имал достъп до обажданията на телефон 911^[4], които биха могли да способстват за определяне какво точно се е случило и къде в минутите преди рухването на сградите и — това не може да се подчертава достатъчно силно — те потвърждават репортажите, че *голяма част от строителната стомана е отстранена от мястото, нарязана и продадена за скрап, преди да са имали възможност да я изследват*.

Екипът дори не бил в състояние да получи пълен набор от плановете на сградите до началото на 2002 г. Тогава те откриват, че подпорите на плочите са били прикрепени към външните колони със силни заварки, а не — както широко се е вярвало — с относително малки болтове.

Претупаната и изкуствена природа на разследването на FEMA е видна в заключението на нейния доклад: „С информацията и с времето, с което разполагахме, последователността от събития, довели до рухването на всяка кула, не може да се определи категорично.“

Корли все пак казва, че екипът е научил достатъчно, за да знае, че отчаяно се нуждаем от повече отговори, за да се проектират предпазни мерки за подобни структури, които могат да станат бъдещи мишени на терористични атаки.

Неговото търсене на повече отговори, съчетано с яростта на Конгреса заради пречките, засипващи екипа от инженери, карат президента Буш да даде публично обещание за 16 miliona долара за последващо изследване на Националния институт по стандартите и технологията (NIST).

Националният екип по сигурността на сградите на NIST, след повече от година административна и организационна дейност, най-

накрая обяви в началото на 2004 г., че чернова на доклад върху катастрофата със Световния търговски център би могъл да е „реалистична и постижима“ към септември 2004 г.

Значителна част от усилията на екипа на NIST са вложени в изучаването на пожара в нощния клуб в Уест Уоруик, Роуд Айлънд, на 20 февруари 2003 г., взел сто жертви, и очевидно техният бюджет от 16 милиона долара е изразходван. В първоначален доклад пред Конгреса през декември 2003 г. групата се оплаква от „многократно проявяващия се проблем“ на недостатъчен персонал за полевите инспекции и последващите изследвания и тестове. „Машабът и сложността на катастрофата в Световния търговски център са голямо бреме за съществуващите ресурси на NIST“ — пишат те.

Групата обаче препоръчва създаването на Лаборатория за изследване на сгради и пожари към NIST с постоянен персонал и финансиране от 2 милиона долара, основаване на резервен фонд за екипи за разследване на безопасността в размер на допълнителни 2 милиона долара, основаване на програма за „запознаване на местните и щатските разследващи власти за Закона за NCST и изследователска програма, изследваща факторите, влияещи върху вземането на решения от хората и евакуацията по време на кризи в сгради“.

Докладът^[5] отразява оплакванията от инженерния екип на FEMA, като заявява, че основните предизвикателства на групата са липсата на данни („през по-голямата част от 2003 г. съществуваха съществени пропуски в събирането на данни, свързани с почти всички от проектирани област“) и бъдещата нужда от незабавното разгръщане на екипи по безопасността при инцидент за събирането на физически доказателства и свидетелски показания.

В светлината на изминалото време и липсата на твърди доказателства, както и отчитайки историята на такива разследващи групи, много изследователи нямат намерение да стаяват дъх в очакване на истински отговори.

Както видяхме, големите бели петна, оставени от мрачните официални изявления върху рухването на Световния търговски център са запълнени от други. Може би най-добрата информация, с която разполагаме днес за сгромолясването на кулите, идва от независими изследователи и най-вече един човек на име Джим Хофман чрез неговия богат на детайли уебсайт www.911research.wtc.net. В бързо

растящото движение за откриване на истината за 11/9 Хофман от мнозина се смята за водещ анализатор по тази тема.

Наблюдателите отдавна отбелязват, че физическите характеристики на рухването на двете кули са почти идентични. Това позволява на Хофман и на други изследователи да компилират представения по-долу списък, който описва основните характеристики на разрушаването на двете кули. Тези наблюдения се базират на интензивно независимо изследване на оцелелите доказателства за разлика от „официалното“ обяснение, макар че — както видяхме — в действителност такова няма — за рухване поради земното привличане, породено от пожар. Човек лесно може да види, че критичните мистерии за рухването на кулите остават неразрешени, до голяма степен заради разрушаването на доказателствата и недостатъчно финансираните разследвания, споменати по-горе.

1. *Вътрешните носещи колони на кулите са изличени, а външните стени — направени на парчета.* Според Хофман „няма сценарий за рухване под въздействието на земното притегляне“ или вероятно обяснение с пожар, което може да обясни изравняването със земята на масивните колони, които съставляват вътрешността на кулите, или раздробяването на солидните външни стени. Ако е така обаче, какъв сценарий обяснява това?

2. *Почти целият бетон е пулверизиран във въздуха — на толкова фини частици, че покрива части от долн Манхатън с инчове прах.* При рухването под въздействието на гравитацията според Хофман „не би имало достатъчно енергия, за да се пулверизира бетонът, докато удари земята, ако това изобщо стане и тогава“. По отношение на това наблюдение критичният въпрос, неполучил отговор, става: Как е възможно неметалните компоненти на сградите да се превърнат в пепел, която е толкова фина като брашно, и нещо повече: тази пепел да започне да се появява в такива огромни количества в самото начало на срутването? Независими учени, цитирани от Хофман в тясно специализирана техническа статия, са показвали, че енергията, нужна за пулверизирането на такова количество бетон и за поразителното разпространение на облаци пепел е „сто пъти по-голяма от това, което би могло да се създаде от гравитационната потенциална енергия на всяка сграда“ (т.е. масата по височината).

3. Частите от кулите са изхвърчали на разстояние до 500 фута [150 м] странично (както беше обсъдено по-рано и както илюстрира снимката на корицата на тази книга). Хофман: „Притегателните сили на гравитационното срутване не могат да обяснят енергичното странично изхвърляне на парчета“. Какви сили обаче са предизвикали тези експлозии встради?

4. Експлозиите са видими, преди много плохи да рухнат. „В рухването на Южната кула обаче — пише Хофман — първо се вижда енергично изхвърляне на пепел, преди горната част на сградата леко да се наклони, но не и да започне да пада.“ Не е известен източникът на тази пътна пепел в облаците изхвърлена прах. Освен това цитирахме многобройни показания на свидетели на експлозиите в сградите.

5. Горната част на кулите потъва в плътни облаци от прах, които са много по-големи от първоначалния обем на сградите. „Без допълнение от големи източници на налягане отвъд самото рухване — твърди Хофман, — падащите сгради и отпадъците от тях би следвало да заемат същия обем, колкото и непокътнатите сгради.“

6. Горната част на сградите рухва почти със скоростта на свободното падане, за по-малко от 15 секунди. Вече изследвахме това. Подобна изумителна скорост на падането според техническото обяснение на Хофман „сочи, че почти всяко съпротивление на ускорението надолу на покривите е било елиминирано пред тях. Формите на съпротивление, ако рухването беше породено от гравитацията, щеше да включват: разрушаването на структурния интегритет на всеки етаж, пулверизацията на бетона на плочите на всеки етаж и другите неметални обекти и ускорението на остатъците от всеки етаж, срещани нагоре или надолу по посока на движението. Би трябвало да има достатъчно енергия, за да се преодолеят всички тези форми на съпротивление, при това да се направи достатъчно бързо, за да се поддържа скоростта на почти свободното падане на горната част.“

Дори лайкът може да види, че сценарият за свободното падане, основан на пожари в сградите, няма правдоподобно обяснение на този етап.

[1] Bill Manning, „Selling Out the Investigation,“ *Fire Engineering* (Jan. 2002). ↑

[2] Francis Brannigan, „WTC ‘Investigation’? A Call to Action.“ *Fire Engineering* (Jan. 2002). ↑

[3] Avery Comarow, „After the Fall,“ *US News & World Report* (May 13, 2002). ↑

[4] Телефонният номер, на който диспечери приемат обаждания за полицията, пожарната и спешна медицинска помощ в САЩ. — Б.пр.

↑

[5] http://www.nist.gov/public_affairs/releases/ncst_first_report.html

↑

14. РАЗКРИТИ СЛЕДИ ОТ ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗВЕСТИЕ

След опустошителните атаки от 11/9 американските лидери казаха, че трябва да избягваме „да сочим с пръст“ и да обвиняваме, но въпреки това предварителните предупреждения са твърде многобройни и конкретни, за да се направи нещо друго.

През 2001 г. САЩ харчат 30 милиарда за събиране на разузнавателна информация плюс допълнителни 12 милиарда долара, насочени конкретно към антитероризма^[1]. Тази обща сума от 42 милиарда долара надвишава брутния вътрешен продукт на повечето държави в света, но въпреки това американците научиха, че нито една от нейните над двадесет разузнавателни агенции със странни съкращения не е получила и намек за това, че ще ни атакуват.

Информацията, с която разполагаме днес, сериозно оспорва това твърдение. Въщност то се оспори няколко дни след атаките от хора както във, така и извън правителството.

Въпросите защо не е имало предупреждение бяха повдигнати много бързо. В деня след атаките експертът по антитероризъм към Изследователската служба на Конгреса Кенет Кайман е цитиран да казва^[2]: „Изобщо не мога да си обясня как така нищо не е уловено“.

Нещо обаче трябва да е било уловено. Как иначе да обясним факта, че на 7 септември 2001 г. Държавният департамент издаде предупреждение към американците по целия свят^[3], че те „могат да бъдат обект на терористична заплаха от екстремистки групи с връзки с организацията Ал-Кайда на Осама бин Ладен... Такива лица не правят разграничение между официални и граждански мишени. Както винаги, ние приемаме информацията сериозно. Агенциите на американското правителство по целия свят остават в повищена готовност.“

С минаването на месеците се натрупват все повече доказателства, докато не стана пределно ясно, че лица във федералното правителство са предупреждавали за терористични атаки, включително използването на самолети срещу сгради.

Една година след атаките необичайна съвместна разследваща комисия на Камарата на представителите и на Сената получава свидетелски показания, че американските разузнавателни агенции са получили поне дванадесет предупреждения за предстоящо нападение от терористи. А, както ще видим, тази цифра е занижена.

Към април 2002 г. процедила се в новинарските медии информация, нанасяща вреда на официалното обяснение, плюс публичната връва за разследване на атаките от 11/9 кара лидерите на Конгреса да се съгласят на съвместно разследване от комисиите по разузнаването на Камарата на представителите и на Конгреса. Ограничено по мащаб, сондирането има за цел само да прегледа провалите в разузнаването и да препоръча корекции. Разследването е започнато бурно, когато пенсионираният генерален инспектор от ЦРУ Брит Стайдър подава оставка под натиска на членовете на Комисията, които вярват, че неговите тесни връзки с директора на ЦРУ Джордж Тенет могат да попречат на безпристрастното разследване^[4].

Видимото препъване и мудност на федералната бюрокрация допълнително фрустрират усилията на Конгреса да разследва атаките.

Според *Los Angeles Times*^[5] „Малки екипи от следователи са посетили Министерството на правосъдието и ЦРУ, събирайки документи и провеждайки интервюта. Те се върнали с истинска литания от оплаквания от тактиките, които според тях целят да забавят техния напредък и да ограничат достъпа им до документи и потенциални информатори, заявиха наши източници.“

По време на тези изслушвания става известно, че от 1998 г. насам ЦРУ и ФБР са получавали все по-голям брой предупреждения за Ал-Кайда и как тя ще използва самолет, за да атакува цели в САЩ. Независимо от сериозната природа на въпроса за официалното предупреждение, администрацията на Буш продължава да прави обструкции и да спъва разследването на Конгреса, като дори започва разследване на разследващите.

След като през юни 2002 г. се разчу, че комуникации на арабски, прихванати от Националната агенция по сигурността на 10 септември 2001 г., съдържат фрази като: „Утре е час нула“ и „Походът ще започне“, ФБР изведнъж се втурва в действие.

Вместо обаче да се впусне след авторите на бележките, сочещи, че се е знаело предварително, бюрото тръгва да гони хората от

съвместната комисия, които са разкрили информацията^[6].

Дори когато говорителят на Белия дом Ари Флайшър наричаше бележките „притеснително конкретни“, агентите на бюрото искаха от членовете на Комисията да се подложат на тест с детектор на лъжата по отношение на разкриването на информация. *Washington Post* пише, че са разпитвани почти всички от 37-те членове на съвместната комисия. Някои членове отказват да се подложат на теста с детектор на лъжата, цитирайки конституционното разделение на властите и ненадеждността на такива тестове.

Елинор Хил, директор персонал на съвместната комисия по разузнаването на Камарата на представителите и на Сената, разказа за предварително предупреждение за атаките, предадено на висши лидери. Тя отбеляза^[7], че информация за „старши официални лица от правителството“ през юли 2001 г. конкретно е предупреждавала^[8], че Осама бил Ладен „ще осъществи голяма терористична атака срещу американски и/или израелски интереси през следващите седмици. Атаката ще е грандиозна и има за цел да причини множество жертви и ще е срещу американски сгради или интереси. Подготовката за атаката е приключила. Атаката ще се осъществи почти без никакво предупреждение.“

Тя каза, че не е известно дали президентът Буш е получил конкретна информация за възможността пътнически самолети да се използват като летящи бомби, защото директорът на ЦРУ не иска да декласифицира информацията. Необичайните съвместни изслушвания са настроени за юни 2002 г., но след това са отложени за края на септември. „Получаваме ли сътрудничеството, от което имаме нужда? Категорично не“ — обвинява висшият републиканец в Комисията по разузнаването на Конгреса, сенаторът Ричард Шелби от Алабама^[9].

Сенаторът от Демократическата партия от Флорида Боб Греъм повтаря оплакването на Шелби, казвайки, че администрацията на Буш им казала, че „могат да говорят само с върха на пирамидата“^[10].

„Е, проблемът е, че върхът на пирамидата по принцип е наясно какво става в организацията, но ако искате да знаете защо заговорници от Малайзия не са поставени в списъка за наблюдение... ще трябва да говорите с човек, който е на нивото, на което се вземат тези решения.“ Греъм говори за доклада на Хил, който посочва, че двама от заподозрените похитители, Халид ал-Мидар и Науаф ал-Хазми,

спокойно си живеят в Сан Диего дори след като са били наблюдавани в Малайзия заради срещи с известни терористи. Буш и Чейни отдавна се противопоставят на независимо разследване на атаките от 11/9, твърдейки, че това ще попречи на Войната срещу тероризма, защото ще доведе до изтичане на информация за мерките по сигурността и ще ангажира персонал, нужен за войната.

С разкритията за нередностите в разследванията от правителствените агенции, които излизат на бял свят през пролетта и лятото на 2002 г., Конгресът най-накрая е принуден да действа. „Атаките от 11 септември... акцентират провала в националната политика да реагира на развитието на глобалната терористична мрежа, която е непреклонно враждебна към американските интереси“ — гръмко обявява сенатор Джон Маккейн^[11], който заедно със сенатор Джоузеф Либърман внася законопроект за създаване на независима комисия за разследване на всичко — от процедурите за издаване на визи до сигурността в авиокомпаниите. Законодателство, оторизиращо създаването на група от десет души, въоръжена с властта да издава призовки и с бюджет от 3 милиона долара, е одобрено от Сената с 90 на 8 гласа в края на септември 2002 г.

Докладът Хил, описан като предварителен, се основава на преглед на 400 хиляди правителствени документи и свидетелски показания, снети за четири месеца в закрити изслушвания. Хил заявява, че макар разследващите да не са открили никакви конкретни предупреждения за атаките от 11/9, колективно, предупрежденията „многократно повтарят една последователна и критично важна тема: намерението на Осама бин Ладен да осъществи терористични атаки на територията на САЩ“^[12].

Докладът показва и че в допълнение на информацията за терористични заговори за използване на похитени реактивни самолети като летящи бомби, „старши американски официални лица“ са били информирани два месеца преди атаките, че бин Ладен планира голяма операция, вероятно на територията на САЩ. Републиканският представител от Илинойс Рей Лахуд казва, че е възможно американските разузнавателни агенции да са имали достатъчно информация, за да предотвратят атаките, но ня малко „гаранции“^[13].

Всъщност предупрежденията за атака на територията на САЩ идват от доста време — и с ускоряваща се честота чак до 11

септември.

През декември 2000 г. Съветническата група към Конгреса за оценка на вътрешната готовност да се реагира на тероризъм, включващ оръжия за масово поражение, издава доклад, заявяващ: „Ние сме подбудени от непоколебимото съзнание, че терористична атака на някакво ниво вътре в нашите държавни граници е неизбежна“.

Едно ясно предупреждение идва осем години преди атаките от 11/9 под формата на книга, написана от Йосиф Бодански, директор на Работната група към Камарата на представителите върху тероризма и неконвенционалната война.

В книгата си *Target America: Terrorism in the US Today* („Мишена Америка: тероризъмът в САЩ днес“) Бодански детайлно описва летищата в Иран и Северна Корея, където се обучават мюсюлмански терористи, и отбелязва^[14]: „Според бивш обучаващ се в Уакиланд [Иран] едно от упражненията включва сценария отряд от Исламски джихад да завладее (или похити) пътнически самолет. След това тренирани въздушни екипажи от терористи разбиват самолета заедно с пътниците в избрана мишена.“

Записи на заподозрени терористи от Ал-Кайда в Италия^[15] още от 2000 г. също дават индикации за планове за голям удар срещу САЩ, включващ самолети и летища. „Това ще е един от онези удари, които никога няма да бъдат забравени...“ е записаният коментар на Абделкадер Махмуд ес Сайед — египтянин, обвинен за убийството през 1997 г. на 58 туристи в Луксор, Египет. Ес Сайед споменава и опасността от летищата и летенето. В друг записан разговор на 24 януари 2001 г. тунизийски терорист говори за фалшиви документи за самоличност с Ес Сайед и питат: „Тези ще свършат ли работа на братята, които отиват в САЩ?“. Ес Сайед заявява и че войната срещу враговете на Ислама ще води „с всички средства, с които можем да се бием с тях, използвайки... самолети. Те няма да успеят да ни спрат дори и с най- мощните си оръжия.“

Според *Los Angeles Times* няколко американски официални лица заявяват, че не са били запознати със записаните съобщения, но „едно официално лице от Министерство на от branата отбелязва, че малка група от висши агенти на американското разузнаване може да са били запознати с тях“. Най-показателното за тези италиански записи не е, че те доказват предварително познание — те са твърде мъгливи, за да се

смятат за точно предупреждение, — а че дават индикации за многото разнообразни предупреждения, постъпващи в САЩ, както и фактът, че много чужди разузнавателни служби са следили клетките на Ал-Кайда.

Испания също действа. През август 2001 г. гласът на неидентифициран мъж от Лондон е записан да говори с шефа на мадридска терористична клетка. Мъжът казва, че е навлязъл в областта на авиацията и взема уроци по пилотаж [16].

Според репортаж на MSNBS само две седмици преди атаките от 11/9 радиостанция на Каймановите острови получава неподписано писмо, предупреждаващо за голяма атака срещу САЩ, включваща граждански самолети [17]. Споменава се, че американски правителствени официални лица са се заети с разследването, но не е постъпила никаква допълнителна информация. Както ще видим, Каймановите острови са офшорен банков рай за много фракции, включително ЦРУ и международните банкири.

Дори силно очерняните талибани очевидно са успели да ни предупредят. Според един репортаж, публикуван на 7 септември 2002 г. от *Independent Digital* помощник на тогавашния талибански външен министър Уакил Ахмед Мутауакил се е опитал да предупреди американските власти седмици преди атаките от 11 септември [18]. Мутауакил, недоволен от струпването на чужди арабски бойци и активисти в Афганистан, казва на помощника си, че е загрижен заради перспективата за американска военна акция срещу неговата страна. Той е цитиран да казва: „Гостите ще разрушат гостилницата.“

Помощникът, неидентифициран в британската публикация заради безопасността му, казва, че Мутауакил бил шокиран през лятото на 2001 г., когато научил за предстояща атака от фундаменталисткия исламски лидер Тахир Илдаш. „Първоначално Мутауакил не искаше да каже защо е толкова разстроен — обяснява помощникът. — След това обаче стана ясно. Илдаш разкрил, че Осама бин Ладен щял да предприеме атака срещу САЩ. Тя щяла да се състои на американска земя и предстояла всеки момент. Илдаш казал, че Осама се надявал да убие хиляди американци.“

Помощникът заявява, че първо преминал пакистанската граница, за да се срещне с американския генерален консул Дейвид Кац в края на юли 2001 г. „Те се срещат в безопасна къща, принадлежаща на стар водач на муджахидините, който потвърди пред *Independent* че срещата

наистина се е състояла“ — пише новинарското издание. Кац отказва да обсъжда въпроса.

След това помощникът е изпратен от Мутауакил в офисите на Обединените нации в Кабул, където отново отправя предупреждението.

Очевидно, след като помощникът не е успял да изясни, че е изпратен от външния министър Мутауакил, официалните лица от Америка и от ООН решили, че предупреждението е по-скоро пропаганда от страна на воюващи фракции в Афганистан и не приемат никакви действия.

Подобни предупреждения идват от Далечния Изток. През 1995 г., когато властите в Манила се отзовават на обаждане за пожар, откриват материали за пригответяне на бомби в апартамента на Рамзи Юсеф, който по-късно е осъден за ролята му в бомбения терористичен акт в Световния търговски център през 1993 г. Юсеф бяга, но друг заподозрян член на Ал-Кайда, Абдул Хаким Мурад, е арестуван^[19].

Мурад казва на разпитващите, че Рамзи имал план да отвлече пътнически самолет в САЩ и да го разбие в щабквартирата на ЦРУ или в Пентагона. Филипинските разпитващи откриват доказателства и че планът на Рамзи, наречен с кодовото име „Проект Божинка“, включва и Белия дом, Сиърс Тауър^[20] в Чикаго, Трансамерика Тауър^[21] в Сан Франциско и Световния търговски център.

Очевидно мюсюлманските фанатици вече са се опитвали да приложат на практика плана на Рамзи, На Коледа 1994 г. четирима мъже, за които се смята, че са свързани с терористичната мрежа на бин Ладен, отвличат Полет 8969 на *Air France*, от Алжир до Париж. Самолетът каца в Марсилия, където похитителите искат да бъде натоварен с експлозиви и допълнително гориво. Планът им — очевидно да се разбият в Ейфеловата кула — е осуетен, когато командоси нахлуват в самолета и убиват и четиридесетата похитители^[22].

Предупрежденията продължават да се изливат от Филипините — люпилня на терористична дейност. Според *Manila Times*^[23] филипински офицери от отбраната и полицейското разузнаване предупреждават американските власти за съюз между терористите от Абу Саяф^[24] (ASG) там и мрежата Ал-Кайда. Статията заявява, че американските официални лица са пренебрегвали предупрежденията до 11 септември 2001 г.

Статията описва среща през 1994 г. между съоснователя на ASG Едуин Анджелис и „мозъка“ на бомбения атентат в Световния търговски център Рамзи Юсеф, която включва и осъдения съучастник в бомбения атентат в Оклахома Сити Тери Никълс, женен за филипинска гражданка. Темите на обсъжданията са терористични мишени. Спомената е федералната сграда „Мура“ в Оклахома Сити, както и друга атака срещу Световния търговски център^[25].

Изглежда, че всички — от китайците до собственото ни ФБР — са се опитвали да предупредятластите във Вашингтон, че е надвиснала атака, но нищо не е било направено.

Китайски военни офицери пишат точно за същата атака като на 11 септември три години предварително. Във военен наръчник, озаглавен *Unrestricted Warfare*^[26] („Неограничена война“), полковниците от Народоосвободителната армия Кяо Лианг и Уанг Ксиангсуи отбелязват: „Независимо дали са смущения от [компютърни] хакери, голяма експлозия в Световния търговски център или бомбена атака от бин Ладен [курсивът е мой — Д.М.], всичко това надхвърля честотния спектър, разбиран от американската армия...“.

Превод на ЦРУ на този китайски наръчник е публикуван на 11 септември 2002 г., на годишнината от атаките. Наръчникът е рецептурник от нетрадиционни методи, с които по-слабите нации могат да унизят САЩ. Той обсъжда атаки на множество равнища срещу американската социална, политическа и икономическа система, използвайки стратегии, включващи компютърни хакери, инфильтриране на нелегални имигранти, манипулации на фондовите борси и дори използване на оръжия за масово поразяване.

Китайските ръководители и особено военните шефове отдавна разглеждат САЩ като свой основен враг — факт, който е маргинализиран както от Конгреса, така и от корпоративните масмедиите заради тесни бизнес и търговски отношения между двете страни.

Точно един месец след атаките от 11/9 Китай тихомълком е одобрен като член на Световната търговска организация след петнадесет години преговори^[27]. Това е крачка, която преди е предизвиквала много и мащабни протести заради бездънната история на нарушаване на човешките права в тази страна. Този път, когато

американците са още в шок от атаките от 11/9, на това действие не се обръща особено внимание.

Със засилените мерки за сигурност заради атаките няма възможност за демонстрации срещу действието на СТО. Според CNN министерската среща на СТО в държавата в Персийския залив Катар е пазена от американски хеликоптери и бойни кораби и се провежда в кордон, осигурен от повече от две хиляди американски морски пехотинци.

Генералният директор на СТО Майк Мур обявява влизането на Китай в търговската организация за „голямо историческо събитие“, но в САЩ гласността е минимална.

Дори руснаците, изглежда, са били наясно, че се задава нещо голямо.

Д-р Татяна Кориагина, старши изследовател в Института за макроикономически изследвания към руското Министерство на икономическото развитие и близка до вътрешния кръг на президента Путин, прогнозира, че „необичайна катастрофа“ ще удари САЩ в края на август 2001 г. Нейната прогноза се появява в един репортаж в „Правда“, публикуван на 12 юли 2001 г.^[28]

„Америка е избрана за цел на финансова атака, защото финансовият център на планетата е разположен там. Ефектът ще е максимален. Ударните вълни от икономическата криза ще се разпространят незабавно по цялата планета и ще ни напомнят на детонацията на огромна ядрена бомба.“

Попитана за несъответствието в датите в едно по-късно интервю, д-р Кориагина обяснява: „Не съм допуснала сериозна грешка. Всъщност между 15 и 20 август долларът започна да трепери под натиска на множеството лоши новини за САЩ и икономиката. А след няколко седмици небостъргачите в Манхатън се срутиха.

В резултат съществена част от световната финансова мрежа беше парализирана. Този удар целеше да дестабилизира и да разруши Америка и (по ефекта на доминото) всички страни, разполагащи с безброй милиарди долари.“ Тя съветва руските граждани да не инвестират в американски долари.

Освен това казва, че атаките от 11/9 не са дело на деветнадесет терористи, а на група от изключително могъщи частни лица, които искат да преоформят света. Тази група, добавя тя, има активи на

стойност около 300 трилиона, които ще използва, за да легитимира властта си и да създаде ново световно правителство.

Много хора са приели коментарите на д-р Кориагина много сериозно, когато се отчетат нейните „акредитиви“ и познанията й за тесните връзки на Русия с нации, идентифициращи се с тероризма, например Ирак, Иран, Сирия, Либия и Северна Корея.

Както пише *Washington Times* на 28 септември 2001 г., „Американските разузнавателни агенции разкриха информацията, че руски криминални групи доставят на Осама бин Ладен и неговата терористична мрежа Ал-Кайда компоненти за химически, биологични и ядрени оръжия.“

И арабски източници като че ли са били в състояние да открият, че бин Ладен се подготвя за голяма атака^[29].

В средата на 2002 г. египетският президент Хосни Мубарак разкрива, че неговите разузнавателни служби са предупредили американски официални лица седмица преди атаките от 11/9, че организацията на бин Ладен е в последните етапи на подготовка на голяма операция срещу американска мишена.

Мубарак казва, че шефове на египетското разузнаване безуспешно са се опитвали да осуетят операцията, използвайки ненаименован агент, който проникнал в мрежата на Ал-Кайда. Те предали информацията за това проникване на американското разузнаване между март и май 2001 г., казва той, добавяйки: „Ние ги информирахме за всичко“.

Официално лице от американското разузнаване казва на *New York Times*, че не са получавали такова предупреждение, но Мубарак заявява, че е бил информиран, че мерките за сигурност в американското посолство в Кайро са били засилени точно преди атаките. Интервюто на Мубарак с *Times* очевидно е първият случай, в който чужд лидер признава, че разузнавателна служба е проникнала в терористичната мрежа Ал-Кайда.

Авторите от *Times* сухо отбелязват: „Най-малкото, разказът на г-н Мубарак добавя детайли и придава драматичност на този списък от предупреждения за потенциални терористични атаки, които американското разузнаване получава в дните, седмиците и месеците преди 11 септември.“

Няколко часа след атаките Абдел-Бари Атуан, редактор на лондонския вестник *al-Quds al-Arabi* казва на *Reuters News Service*^[30]: „Осама бин Ладен предупреди преди три седмици, че ще атакува американски интереси в безprecedентна атака, голяма... лично ние получихме информация, че той планира големи, много големи атаки срещу американски интереси. Получихме няколко такива предупреждения.“

Макар Ануан да казва, че не е съобщил на властите за това предупреждение, защото не го е приел на сериозно, това все пак налага въпроса: Ако лондонски вестник е знал за надвисналите атаки, защо американските разузнавателни служби не са знаели?

Една статия в броя от 23 юни 2001 г. на *Airjet Airline World News* отбелязва друг арабски източник, който твърди, че през следващите седмици се очаква „голяма изненада“^[31].

Репортер от арабската сателитна телевизия MBC, който наскоро се срещнал с бин Ладен, е цитиран да казва: „Очаква се тежък удар срещу американски и израелски интереси по целия свят... Има мобилизация сред силите на бин Ладен, Изглежда, че има надпревара кой ще удари пръв.

Дали ще са САЩ, или Осама бин Ладен?“

Друг източник на предупреждение може да е бил и иранец, задържан в Германия по време на атаките от 11 септември. Според немския вестник *Neue Presse*, преди 11 септември човекът поискал да се свърже с американските власти, за да ги предупреди за предстоящата атака. Вестникът пише, че когато човекът казва на Тайните служби, че е изправен пред депортиране от Германия, те му затворили телефона. На 14 септември този човек най-накрая е разпитан от американски агенти.

По-близо до дома, в едно писмо от 1993 г. до *New York Times* арабите от Близкия Изток, които поставят бомбата в Световния търговски център през същата година, дават ясно да се разбере, че отново ще опитат. Писмото им гласи^[32]:

Ние, петият батальон на Армията за освобождение,
поемаме отговорност за експлозията в споменатата сграда.
Това действие е предприето в отговор на американската

политическа, икономическа и военна подкрепа на Израел — държавата на тероризма, и останалата част отдиктаторските страни в този регион.

Нашите искания са:

1. Спрете всяка въоръжена, икономическа и политическа помощ за Израел.
2. Всички дипломатически отношения с Израел трябва да спрат.
3. Не се бъркайте във вътрешните работи на никоя страна от Близкия Изток.

Ако нашите искания не бъдат удовлетворени, всички наши функционални групи в армията ще продължават да изпълняват мисиите ни срещу военни и цивилни цели във и извън САЩ.

За ваша информация: нашата армия има повече от сто и петдесет бойци-самоубийци, които са готови да продължат Тероризъмът, който Израел практикува (и който се подкрепя от Америка), трябва да се изправи пред подобен тероризъм. Диктатурата и тероризъмът (също подкрепяни от Америка), които някои страни практикуват срещу собствения си народ, също трябва да бъдат посрещнати от тероризъм.

Американският народ трябва да знае, че неговите цивилни граждани, които са убити, не са по-добри от онези, които се убиват от американските оръжия и подкрепа.

Американският народ е отговорен за действията на своето правителство и трябва да възрази срещу всички престъпления, които тяхното правителство извършва срещу други народи. Или те, американците, ще бъдат мишени на нашите операции, които могат да ги ограничат.

Конспираторите нахвърлят и второ писмо, което по-късно е възстановено от изтрит файл от компютърен диск, конфискуван от офис на Айяд. Това второ писмо, което конспираторите очевидно не са изпратили, обявява, че бомбата в Световния търговски център не

причинява толкова много щети, колкото е възнамерявало, защото техните „изчисления този път не са били много точни“. Те обаче предупреждават, че в бъдеще ще бъдат по-точни и ще продължат да държат на прицел Световния търговски център, акоисканията им не бъдат удовлетворени.

След арестуването Рамзи Юсеф е по-конкретен, Той ясно заявява, че конспираторите възнамерявали бомбата да срути една от кулите и се надявали тя да се удари в другата, да рухнат и двете и да убият четвърт милион души.

Днес е ясно, че ФБР е разполагало с многобройни предупреждения за това, което е предстояло да стане, както ще видим в следващата част.

[1] Editors, „The Road to Sept. 11,“ *Newsweek* (Oct. 1, 2001). ↑

[2] <http://www.washingtonpost.com/wo-dyn/articles/A14120-2001Sep.html>. ↑

[3] Phillip Matter and Andrew Ross, „State Department Memo Warned of Terrorist Threat,“ *San Francisco Chronicle* (Sept. 14, 2001). ↑

[4] Tabassum Zakaria, „Head of Congressional Probe into Sept. 11 Quits,“ *Reuters* (April 29, 2002). ↑

[5] Greg Miller, „Tactics Impede Investigation“ *Los Angeles Times* (May 4, 2002). ↑

[6] Christopher Newton, „FBI Asks Lawmakers to Take Lie Detector Test in Sept. 11 Leak Investigation,“ *Associated Press* (Aug. 2, 2002). ↑

[7] John Doughtery. „Panel: Attack on US 'Inevitable',“ *World Net Daily* (Sept. 21, 2001). ↑

[8] Jeff Johnson, „Congress Was Warned Two Months Before 9/11 Attacks,“ *NewsMax.Com* (Sept. 19, 2002). ↑

[9] Miklaszewski, op. cit. ↑

[10] Ibid. ↑

[11] Lisa Stein, „Private Eye,“ *Top of the Week, U.S. News & World Report* (Oct. 7, 2002). ↑

[12] Editors, „US 'Failed to Heed' Terror Warnings,“ *BBC News* (Sept. 18, 2002). ↑

[13] Miklaszewski, op. cit. ↑

[14] Yossef Bodansky. *Target America: Terrorism in the US Today* (New York: Shapolsky Publishers, 1993). ↑

[15] Sebastian Rotella and Josh Meyer, „Wiretaps May Have Foretold Terror Attacks,“ *Los Angeles Times* (May 29, 2002). ↑

[16] Ibid. ↑

[17] Chris Hansen, „Warning Signs,“ *MSNBC* (Sept. 23, 2001). ↑

[18] Kate Clark, „Revealed: The Taliban Minister, the US Envoy and the Warning of September 11 That Was Ignored,“ *The Independent* (September 7, 2002);

<http://news.independent.co.uk/world/politics/story.jsp?story=331115> ↑

[19] Editors, „Flashback: Airliner Terror Plan Was Code-Named ‘Project Bojinka’,“ *WorldTribune.com* (Sept. 25, 2001). ↑

[20] Небостъргач с офиси в Чикаго, Илинойс, който е сред най-високите сгради в света. Отваря врати за наематели през 1973 г., макар че строителството не е завършено до 1974 г. Построен за *Sears, Roebuck and Company* (най-старата американска фирма за доставка на стоки по каталог, превърнала се междувременно в голяма верига магазини с рекламен девиз „Не можете да го направите по-добре от Сиърс“), постройката има 110 етажа и височина от 442 м, която не включва антените и техните подпори. — Б.пр. ↑

[21] Централата (под формата на пирамида) на „Трансамерика“ — голяма, диверсифицирана корпорация за финансови услуги. През юли 1999 г. „Трансамерика“ е изкупена от *Aegon NV* — застрахователна компания в Холандия. — Б.пр. ↑

[22] Matthew L. Wald, „Earlier Hijackings Offered Signals that Were Missed,“ *New York Times* (Oct. 3, 2001). ↑

[23] Dorian Zumel Sicat, „Abu’s Long-Standing Ties to Global Terrorism Bared,“ *The Manila Times* (Feb. 15, 2002). ↑

[24] Група от южните острови, която твърди, че се бори за отделна мюсюлманска държава. — Б.пр. ↑

[25] Dorian Zumel-Sicat, „RP Cops Aware of Long-Term Rightwing, Muslim Connection,“ *The Manila Times* (April 26, 2002), http://www.manilatimes.net/national/2002/apr/26/top_stories/20020426top6.html ↑

[26] http://www.newsmaxstore.com/nms/showdetl.cfm?&DID=6&Product_ID=886&CATID=9&GroupID=12 ↑

[27]

<http://www.cnn.com/2001/WORLD/asiapcf/central/11/10/chlna.WTO> ↑

[28]

<http://www.newsmax.eom/arcruves/artlcles/201/10/3/212706.html> ↑

[29] Patrick E. Tyler and Neil MacFarquhar, „Egypt Warned US of Al Qaeda Plot, Mubarak Asserts,“ *The New York Times* (June 4, 2002). ↑

[30] Editors, „Expert: Bin Laden Warned of 'Unprecedented' US Attack,“ *Reuters News Service* (Sept. 11, 2001). ↑

[31] Editors, „US Airlines May Be a Terror Risk Over Next Three Days,“ *Airjet Airline World News* (June 23, 2001). ↑

[32] <http://judiciary.senate.gov/oldsite/chllders.htm> ↑

15. ФБР НЕ Е МОЖЕЛО — ИЛИ НЕ Е ИСКАЛО — ДА СВЪРЖЕ ТОЧКИТЕ

Независимо от използването на електронна подслушвателна система, първоначално наречена *Carnivore* („Месоядно животно“), топ ешелонът на ФБР, изглежда, не е бил в състояние да свърже наличната информация, която би накарала всеки разумен човек да заключи, че терористи от Близкия Изток работят усърдно върху планове за атакуване на САЩ.

Само шест дни след трагедията от 11/9 директорът на ФБР Робърт Мюлър заявява^[1]: „Не зная да е имало предупредителни знаци, които биха посочили този тип операция в страната“.

Електронната система за наблюдение *Carnivore* („Месоядно животно“) породи толкова голям ужас у хора, загрижени за индивидуалните права и поверителността, че днес се нарича просто DCS-1000. Поне в един пример „Месоядно животно“ всъщност е попречила на бюрото да събере информация за заподозрян терорист.

През май 2002 г. Информационният център за електронна поверителност се сдобива с докладните записи на ФБР по Закона за свободата на информацията и те показват, че записите на бюрото през 2000 г. на неназован заподозрян са били неефективни, защото технически служител на ниско равнище във ФБР унищожил информацията.

Според Дейвид Соубъл, генерален юрисконсулт на центъра, „Софтуерът на ФБР не само лови имайлите на мишлената на ФБР под електронното наблюдение... но и имайлите на непокрити мишени.“ Една от получените докладни записи показва, че ФБР шеф обяснява: „Техническото лице от ФБР очевидно е било толкова разстроено [от прихващането на неоторизирани електронни писма], че е разрушило всички постъпили имайли.“

ФБР преди е изказвало уверения, че *Carnivore* („Месоядно животно“) може да улавя само тесен спектър от информация, оторизирана със съдебно разпореждане. „Това показва, че ФБР е подвеждало Конгреса и обществеността за степента, до която

Carnivore е способна да събира само оторизирана информация“ — заявява Соубъл.

Една тайна съдебна заповед дори е провокирала неблагоприятен вторичен ефект, който може би е затруднил антитерористичните усилия на бюрото.

Когато върховният съдия Ройс Ламбърт, оглавяващ специалния — и изключително таен — Съд за наблюдение на външното разузнаване (FISC), който разрешава подслушване по въпроси на националната сигурност, установява, че през 2000 г. ФБР представя погрешно информацията в молбите си за подслушване, той нареджа разследване, принуждаващо много от подслушванията на ФБР да бъдат прекратени.

Независимо от проблемите със системата *Carnivore* и „оплесканите“ подслушвания, много агенти в бюрото активно работят по проблема с тероризма.

Може би най-запознатият човек във ФБР с близкоизточния тероризъм по принцип и с Осама бил Ладен в частност е Джон О’Нийл.

През 1995 г. О’Нийл е издигнат за шеф на антитерористичния отдел на ФБР и започва да работи в централата на бюрото във Вашингтон. Една от първите му задачи е залавянето на Рамзи Юсеф, тогава ключов заподозрян в няколко терористични акта, включително бомбения атентат в Световния търговски център.

В края на 90-те години О’Нийл — според Лоурънс Райт, пиращ в *The New Yorker* — става „най-отдаденият преследвач във ФБР на Осама бин Ладен и неговата мрежа от терористи Ал-Кайда“^[2].

О’Нийл обаче започва да вярва, че шефовете му не са заразени от същия хъс срещу тероризма като него. „Джон имаше същите проблеми с бюрокрацията като мен“ — казва Ричард А. Кларк в интервю за списание през 2002 г. Кларк е работил като координатор в Белия дом по антитерористичната дейност до идването на администрацията на Буш в края на 80-те години. „Нетърпението ни наистина растеше, докато се занимавахме с дръвници, които нищо не разбираха“^[3].

Независимо от отстъпничеството през 1996 г. на Джамал ал-Фадл, отдавна търсен терорист от Ал-Кайда, и последващото детайллизиране на мрежата пред ЦРУ и ФБР, Държавният департамент отказва да включи Ал-Кайда в списъка на терористичните мрежи^[4].

Въпреки нарастващата ярост на О’Нийл от глезенето на терористите от висшите власти и от неговата самодоволна личност, той приема поста специален агент, отговарящ за Отдела за национална сигурност в Ню Йорк Сити. Там той създава специално „бюро Ал-Кайда“ и работи къртовски, за да „закове“ Осама бин Ладен. О’Нийл, един от най-висшите експерти по антитероризма във ФБР, добре знае срещу какво и кого е изправен.

„Почти всички групи днес — ако решат — са способни да ни ударят тук, в САЩ“ — казва О’Нийл^[5] в една реч в Чикаго през 1997 г.

Към лятото на 2001 г. О’Нийл е подминат при едно повишение и все повече се уморява от борбите с висшестоящите по въпроса за тероризма. За разочарованието му допринася и опитът за провеждане на разследване на бомбения атентат срещу американския разрушител „Коул“, който понася сериозни щети от малка лодка, пълна с експлозиви, и двама самоубийци.

О’Нийл, командващ около триста тежко въоръжени агенти на ФБР, твърди, че разследването му е сериозно осуетявано от всеки — от президента на Йемен Али Абдула Салех до американския посланик Барбара Бодайн. Отрядът на ФБР вярва, че така и не са им дали правомощията, от които са се нуждаели, за да проведат щателно разследване.

„... О’Нийл се върна у дома, чувствайки, че води битката срещу тероризма без никаква подкрепа от собственото си правительство“ — отбелязва Райт в *The New Yorker*^[6]. Когато О’Нийл се опитва да се върне в Йемен в началото на 2001 г., му е отказано влизане в страната.

„През последните две години от живота си той стана много параноичен — казва на Лоурънс Райт Валери Джеймс, близка приятелка на О’Нийл^[7]. — Той беше убеден, че има хора, които са се засели да го унищожат.“

Накрая, по всичко изглежда, че именно старият му архивраг Осама бин Ладен е този, който го унищожава.

Към лятото на 2001 г. събитията и кариерата на О’Нийл достигат критична точка. Някой е „изпуснал“ информация за някои от гафовете на бюрото на О’Нийл пред *New York Times*, а данни за тероризма се изливат в правителствените агенции. „Ще се случи нещо голямо“ — казва той на приятел^[8].

„Всичко си дойде на мястото през третата седмица на юни — спомня си Кларк. — Становището на ЦРУ беше, че през следващите няколко седмици ще се осъществи голяма терористична атака.“ Кларк казва, че заповеди за подсилване на мерките за сигурност са издадени на Федералната агенция по авиация (FAA), Бреговата охрана, митниците, Службата по въпросите на имиграцията и натурализацията (INS) и ФБР.

На О’Найл обаче му е дошло до гуша. Към 23 август той се е оттеглил от бюрото и приема двойно по-високо платена работа в сравнение с онова, което бюрото му плаща — като шеф по сигурността на Световния търговски център.

Когато първата кула е ударена, О’Найл нареджа сградата да бъде евакуирана, но остава вътре, за да помага на хората в Северната кула. Използва клетъчен телефон, за да говори с неколцина приятели и роднини. Уверява ги, че е добре. За последен път е видян жив да върви към тунела, водещ до Северната кула.

Джон О’Найл не е единственият агент от ФБР, който вижда определени предупредителни сигнали.

В средата на 2002 г. ветеранът, работещ от 20 години във ФБР, Робърт Дж. Райт, младши, отправя обвинението, че антитерористичните усилия на бюрото са били неефективни и „не защитават американския народ“^[9]. Стигайки и по-далеч, Райт обвинява, че шефове във ФБР са отклонявали от курса разследвания, които е можело да предотвратят атаките от 11/9, казвайки, че бюрото е имало доказателства, че Световният търговски център е възможна мишена.

На 9 май 2002 г. Райт, който работи в Чикаго, свиква пресконференция във Вашингтон, за да обвини официално бюрото, че не е разследвало както трябва терористите в Америка, независимо от заповедите на директора на ФБР Робърт Мюлър да си остане у дома и да си мълчи. В същото време той завежда съдебно дело срещу бюрото в Окръжния съд във Вашингтон, обвинявайки ФБР в нарушаване на неговите права по Първата поправка^[10], като му забранява да говори за прегрешенията на бюрото.

Райт обвинява старшите официални лица от ФБР, че „преднамерено и многократно са задушавали и пречели“^[11] на

усилията да се изкоренят терористите и че са пречели на завеждането на дела, които са можели да осуетят техните операции.

Съдебното дело на Райт е заведено само един ден, след като Конгресът съмвръз ФБР, че не е успяло енергично да действа въз основа на препоръката от юли 2001 г. от офиса му във Финикс, че авиационните школи трябва да бъдат проверени за жители на Близкия Изток, които желаят да бъдат обучавани за пилоти.

Експертите по антитероризъм във Финикс са загрижени, след като забелязват, че няколко араби от Близкия Изток търсят информация за функционирането на летища, мерките са сигурност там и обучението за пилоти. Един пише докладна записка до Вашингтон^[12]: „Централата на ФБР трябва да обсъди този въпрос с други елементи на американската разузнавателна общност и да я разпита за всяка възможна информация, която подкрепя подозренията във Финикс.“

Докладната записка е написана от специалния агент Кенет Дж. Уилямс от Финикс и гласи^[13]: „Поддръжниците на Осама бин Ладен и Ал-Мухдиун са посещавали гражданско-авиационни университети/колежи в Аризона.“

Официалните лица от ФБР просто предават докладната, която всъщност посочва името на бин Ладен, на около дванадесет от офисите му за „анализиране“.

Много по-сериозен въпрос, засягащ ФБР, възниква, когато петима души, включително бивш и настоящ агент, са обвинени през май 2002 г. в използване на конфиденциална правителствена информация, за да манипулират цените на фондовата борса и да изнудват фирми за пари^[14].

В обвинителните актове, внесени в Бруклин, фондовият съветник от Сан Диего Амир Ибрахим Елгинди е обвинен в подкупване на агента от ФБР Джейфри А. Ройър да му даде информация за публично търгувани компании. Ройър, който е работил за ФБР от 1996 до 2000 г., след това напуска бюрото и отива да работи във фирмата на Елгинди — *Pacific Equity Investigations*. Друг агент на ФБР, Лин Уингейт, също е привлечена под отговорност по обвинение в предаване на информация на Ройър и подпомагане на проследяване на разследванията на Елгинди чрез компютрите на ФБР. Твърди се, че Елгинди подкрепял мюсюлмански бегълци в Косово.

Според помощник-прокурора Кенет Брийн^[15] Елгинди се е опитал да продаде акции за 300 хиляди долара на 10 септември 2001 г. и казал на брокера си, че цените на пазара ще паднат. Властите разследват, за да проверят дали Елгинди е имал някакви предварителни сведения за атаките от 11/9.

Говорител на ФБР заявява, че бюрото е „стресирано“ от обвиненията във възпрепятстване на правосъдието, ракет, изнудване и търговия с вътрешна информация.

„Обичам Америка и по същия начин обичам ФБР, особено неговата цел и мисия — казва агент Райт на новинарите, отразявайки мислите на мнозина от персонала на бюрото^[16]. — Същевременно обаче мисията е поставена на сериозен риск до степен, в която ненужно са дадени американски жертви.“ „След като знам това, което знам — добавя Райт, — мога уверено да кажа, че докато отговорността по разследването на тероризма не се изземе от ФБР, аз няма да се чувствам сигурен.“

Бившият агент от ФБР Гари Олдрич описва топръководството на бюрото като „некомпетентни квадратни глави и тъпаци“^[17]. И Олдрич заявява, че са пропуснати множество възможности да се спре атаката.

Олдрич обвинява Бил и Хилъри Клинтън за краха на ФБР, както и на други федерални агенции. Той казва, че крещящото неуважение на семейство Клинтън към процедурите на националната сигурност отслабва правителството и го прави уязвимо и че те демонстрират поголяма загриженост за политическите си опоненти, отколкото за враговете в чужбина.

Според няколко източника от ФБР, когато на власт пристига Клинтъновата администрация, фокусът в бюрото се измества от антитероризма към разследване на милициите, привържениците на „бялото превъзходство“, групите, настроени срещу абортите, и други „десни“ екстремисти^[18].

„Когато напуснах [ФБР] през 1998 г., вътрешният тероризъм беше приоритет номер едно — казва пенсионираният агент Айвън К. Смит, бивш шеф на секциите по анализ, бюджет и обучение в Отдела за национална сигурност на ФБР^[19]. — Доколкото знам, на 11 септември той продължаваше да е по-висш приоритет, отколкото чуждия тероризъм.“

След появата на Клинтънови, действията на ФБР са насочени навсякъде другаде, но не и към чуждите терористи. Агенти ветерани казват, че четиридесет кашона доказателства, събрани от бомбения атентат в Световния търговски център през 1993 г., така и не са анализирани, включително почти десет кашона материали от филипинската страна на разследването^[20].

Липсата на интерес от Клинтъновата ера към чуждия тероризъм не е ограничена до ФБР. Официални лица от Министерството на търговията казват на репортера Пол Спери, че им е било наредено да „санират“ антитерористичен доклад от 2000 г., като отстраният пасажите, споменаващи исламските заплахи. В доклада са включени само „десните“ групи^[21].

На 23 март 2004 г. обаче Ричард А. Кларк, бивше величие по антитероризма при Клинтън и Буш, разказва на *Inside Politics* („Политиката отвътре“) на CNN различна история за стратегията на Клинтъновата администрация по отношение на тероризма. „Твърдя, че за онова, което действително стана преди 11/9, Клинтъновата администрация правеше много — заявява Кларк. — В действителност толкова много, че когато хората на Буш дойдоха на власт, те мислеха, че съм малко луд, донякъде вманичен по този малък терорист бин Ладен. Защо не съм бил фокусиран върху спонсорирания от Ирак тероризъм?“ В показанията си пред Комисията по 11/9 през март 2004 г. Кларк и бивши официални лица от ерата на Клинтън защитават действията на Клинтън по отношение на Ал-Кайда, твърдейки, че именно хората на Буш и особено ФБР и ЦРУ на Буш са тези, които са изпуснали топката точно след като новата администрация влиза в Белия дом.

Към средата на 2002 г. дори директорът на ФБР Робърт Мюлър е принуден да признае, че бюрото е изпуснало много „червени знамена“, включително докладните от Финикс, както и две докладни записки от офиса в Оклахома Сити^[22]. Там агенти и един пилот на ФБР докладват за „голям брой“ араби, обучаващи се за пилоти в местни летища и предупреждават, че тези занимания може да са свързани с „планирана терористична дейност“.

Разкритията за злоупотреби на ФБР пораждат необичайна двучасова пресконференция в края на май 2002 г., в която отбранително настроеният Мюлър казва на репортите: „Нямаше

конкретно предупреждение за атака в конкретен ден. Това обаче не означава, че не е имало червени знамена, че не е имало точки, които е трябвало да се съединят до степента, която е била възможна.“ Мюлър дори признава, че е сгрешил през есента на 2001 г., когато е отрекъл съществуването на някакви предупреждения за атаката преди 11 септември.

Той очертава плана си за реорганизиране на ФБР, който се състои предимно от разместване на агенти от „Войната срещу дрогата“ във „Войната срещу тероризма“ и създаване на нов Разузнавателен офис, оглавен от аналитик от ЦРУ. Мнозина наблюдатели виждат това като план за сливане на ФБР и ЦРУ в антитерористична сила, чийто единствен резултат ще е да даде по-централизирана власт на Вашингтон. Същият този план — да се комбинира най-лошото от двата свята — по-късно е отразен в предложението за ново Министерство на вътрешната сигурност.

Един информатор на правителството, самопризнал се мошенник от Флорида на име Ранди Глас, казва, че е работил под прикритие за бюрото в продължение на повече от две години и е научил конкретно, че кулите близнаци на Световния търговски център ще бъдат мишени на терористите.

Надявайки се да намали присъдата си (лишаване от свобода) заради измама на търговци на едро на бижута с 6 miliona долара, през 1998 г. Глас се свързва с федерални агенти и казва, че може да уреди незаконни сделки с оръжие. Подпомогнат от ветерана от Бюрото по алкохола, тютюна и оръжията Дик Столц, Глас започва да урежда сделки с различни хора. Той твърди, че се е сдобил с тежки оръжия като „Стингър“ и ракети, откраднати от военни бази^[23].

Бизнесът е добър, но нито една от сделките, изглежда, не сработва, докато Глас не се свързва с родения в Пакистан собственик на деликатесен магазин в Ню Джързи. Този човек помага за уреждане на оръжейни сделки с пакистанци, които твърдят, че имат контакти с пакистанското разузнаване, талибаните и дори Осама бин Ладен. Дълги часове записи са правени на техните срещи.

Същевременно по време на продължително и детайлно маневриране, за да се уреди финансирането в началото на 2001 г., пакистанците стават подозрителни и напускат страната. Арестувани са само собственикът на деликатесния магазин и другият човек. Другият

пледира виновен в опити да продаде оръжие и получава присъда от 30 месеца в затвора, докато собственикът на магазина е освободен, а съдебното дело е засекретено.

Агентът от Бюрото по алкохола, тютюна и оръжията Столц казва, че делата срещу мъжете са възпрепятствани от факта, че федералните прокурори трябва да отстранят споменаването на Пакистан в съда заради дипломатически съображения.

Глас казва на репортерите, че през 1999 г. се е срещнал веднъж с пакистанците в „Трайбека Грил“ в Манхатън. „На срещите [той] каза, че американците са врагът и те няма да имат проблеми да вдигнат във въздуха целия ресторант, защото е пълен с американци — спомня си Глас. — Когато си тръгнахме от ресторanta, [той] се обърна и каза: «Тези кули ще паднат».“ Човекът сочел Световния търговски център.

Може би най-провокативното доказателство, че правителството е знаело предварително, идва от человека, който водеше съдебното преследване срещу президента Бил Клинтън по време на процедурата за импийчмънт.

Адвокатът от Чикаго Дейвид Шипърс, който към средата на 2002 г. представлява Райт и други недоволни служители на ФБР, казва в края на октомври 2001 г. в едно интервю, че при него са дошли агенти от ФБР месец и половина преди атаките от 11/9. Агентите разкрили, че знаят, че долен Манхатън ще бъде цел на терористична атака с помощта на самолети като летящи бомби и искали да предотвратят това^[24].

Търсели юридически съвет, защото техните шефове във ФБР им наредили да прекратят работа по случая и ги заплашили със Закона за националната сигурност, ако проговорят. Шипърс казва, че напразно се е опитал да предупреди главния прокурор Джон Ашкрофт.

„Отново използвах хора, които бяха лични приятели на Джон Ашкрофт, за да се опитам да стигна до него. Един от тях ми се обади и каза: «Добре, говорих с него. Той ще ти се обади утре сутринта». Това беше около месец преди бомбите. На следващата сутрин ми се обадиха. Не беше Ашкрофт. Беше някой от Министерство на правосъдието... Каза: «Ние не започваме разследвания на върха. Нека прегледам това и отново ще се свържа с вас». Днес [10 октомври 2001] седя тук с вас, но той така и не се обади повече.“

Шипърс казва, че намесата в официалните правителствени разследвания по отношение на тероризма не е нищо ново. Той споменава, че е виждал предупреждение, издадено през февруари 1995 г. от неофициална група, изследваща тероризма, че федерална сграда в сърцето на Америка ще бъде атакувана. Правителствените официални лица го пренебрегват до 19 април 1995 г. — датата на бомбения атентат срещу федералната сграда „Мура“ в Оклахома Сити.

Адвокатът повтаря обвинението на агент Олдрич, че предпазните мерки за националната сигурност са свалени по време на Клинтъновата администрация. Говорейки за опитите си да предупреди властите, Шипърс казва: „Опитах в Белия дом, опитах в Сената, опитах в Министерство на правосъдието. Не отидох във ФБР, защото знам, че там има бариера, и не се обърнах към Министерство на правосъдието, докато Ашкрофт беше там, защото знам, че и там има бариери. Това са същите хора, които издигат бариери срещу атаката срещу терористите при управлението на Клинтън, те още са тук. Те все още заграждат — почти като ров — хората с информацията и тези, които би трябвало да чуят тази информация…“

Като човешко същество, като бивш прокурор, като адвокат и човек, който представлява полицията и агентите по целите САЩ, аз не мога да си представя как онези бюрократи във Вашингтон обърнаха гръб на очевидното заради собствените си цели — заключава Шипърс. — Но аз не знам.“

Едно особено изобличаващо обвинение към бюрото и към администрацията на Буш беше издигнато през 2004 г., когато една жена, наета като преводач за ФБР с разрешение за достъп до топсекретни материали, казва на британски репортери^[25], че старши американски официални лица са знаели за плановете на Ал-Кайда да атакуват цели със самолет месеци преди 11/9. Важният случай на надуващата свирката във ФБР Сайбъл Едмъндс ще бъде изследван по-нататък в книгата.

Ясно е, че други служители на бюрото също са се опитвали да предупреждават висшестоящите по отношение на обучение за пилоти на терористи, но не стигат доникъде. През август 2001 г. ФБР наистина арестува Закариас Мусауи, след като пилотско училище в Минесота предупреждава бюрото, че Мусауи изглежда като човек, който би

могъл да пилотира самолет, пълен с гориво, и да го разбие в някоя сграда.

Един ненаименован агент на ФБР пише повече от една докладна записка на висшестоящите, че Мусауи — френски гражданин от Мароко, е типът човек, който може да похити самолет, а може би дори да го разбие в Световния търговски център. Освен това се подчертава, че Мусауи казал на инструктора, че иска само да се научи да маневрира „Боинг“ 747, но няма нужда да се научи как да го приземява.

Макар че това обвинение получава широко медийно внимание и убеждава обществеността във връзката на Мусауи с похитителите, *New York Times* от 22 май 2002 г. цитира министъра на транспорта Норман Минета като заявяваш, че това не е вярно. Тогава откъде се появи тази версия и защо такава погрешна информация получи толкова широко медийно отразяване? Колко други медийни репортажи за 11/9 не са верни?

„По принцип във ФБР не са вярвали, че Ал-Кайда има особено присъствие тук — обяснява координаторът по тероризма в Белия дом Кларк. — Това просто не е попило в цялата организация отвъд О’Найл [и помощник-директора на антитерористичния отдел].“

През лятото на 2002 г. съветникът по националната сигурност на президента Клинтън Самюъл Р. Бъргър казва на съвместната комисия на Конгреса, че ФБР многократно са уверявали Белия дом на Клинтън, че организацията Ал-Кайда не е способна да организира удар на американска почва.

На 8 май 2002 г. предаването на CBS *60 Minutes II* („60 минути II“) оповествява, че висш френски юрист и експерт по тероризма е изпратил доклад за френския гражданин Мусауи на ФБР седмици преди 11 септември.

Американските власти отричат в доклада да е имало нещо, което да ги постави нащрек. Един шеф от ФБР дори поставя под съмнение френския доклад, питайки колко мъже на име Закариас Мусауи трябва да живеят във Франция. Когато е информиран, че има само един, регистриран в Париж, висшият специален агент продължава да спъва всякакво действие. Междувременно адвокатите на ФБР отказват молба на техните агенти да претърсят компютъра и апартамента на Мусауи.

В резултат на това бездействие Мусауи просто е задържан^[26] по имиграционни обвинения до след 11/9, когато агенти на ФБР най-накрая успяват да осъществят обиска. Те откриват инкриминиращи финансови документи, свързващи Мусауи с Ал-Кайда, симулатори на полети и информация за селскостопански самолети^[27].

Мусауи, чието съдебно дело е отложено до началото на 2003 г., е известен като „двадесетия похитител“ въз основа на теорията, че той е трябвало да замени първоначалния „двадесети похитител“ Рамзи бин ал-Шибх, бивш съквартирант на Мохамед Ата, който бил изпратил 14 хиляди долара на Мусауи^[28]. Ал-Шибх, който също не успява да получи входна виза за САЩ, е арестуван в Пакистан в края на септември 2002 г. Мусауи и ал-Шибх са единствените двама души в ареста, за които се вярва, че са директно включени в атаките от 11 септември.

Отчитайки френското гражданство на Мусауи, в юридическите и политическите кръгове бързо възниква спор за това, как да се изправи чужд гражданин в американски съд без особени доказателства, свързващи го директно с нечия смърт. Допълнително объркване настава през септември 2002 г., когато арабската телевизионна станция Ал-Джазира излъчва записи на единствения известен контакт между Мусауи и ал-Шибх. В друга размяна на имейли с ал-Шибх Ата използва фрази като: „Първият семестър започва след три седмици. Нищо не се е променило. Всичко е наред. Това лято със сигурност ще е горещо. Деветнадесет удостоверения за частни уроци и четири изпита.“ Това едва ли са думите, необходими за получаване на смъртното наказание, искано от федералните прокурори.

Федералните са поставени в още по-неловко положение през 2002 г., когато правителствените прокурори оставят четиридесет и осем класифицирани документи, обобщения на разпити във ФБР, на Мусауи. Те по-късно са намерени при претърсването на затворническата килия на Мусауи в Александрия, Вирджиния. Висшата намеса в делото на Мусауи за кратко пълнеше заглавията в края на пролетта през 2002 г. с публикуването на унищожително писмо от 13 страници от специалния агент на ФБР и шеф на отдела в Минеаполис адвокат Колийн М. Роули до директора Робърт Мюлър. В своето писмо от 21 май Роули, ветеран с 21-годишен стаж в бюрото, описва твърде тежката управленска бюрокрация на ФБР, разядена от

„мнозина, които са пълен провал като действащи агенти“ и „кариеристи“, които поставят напредването в кариерата си над интегритета и истината.

„Знам, че не бива да съм непочтителна за това, но всъщност се разказват вицове, че персоналът в централата на ФБР трябва да са били шпиони или къртици като Робърт Хансен, които всъщност работят за Осама бин Ладен, за да подкопаят по този начин усилията в Минеаполис...“^[29]

„Дълбоко съм загрижена, че се е осъществило и се осъществява деликатно и фино нюансиране/накланяне на фактите от вас и от други на най-високите нива на управление на ФБР в усилие да се избегне или да се минимизира личното и/или институционалното засрамване на част от ФБР и/или може би дори поради неуместни политически причини — пише тя на Мюлър и добавя — Много ми е трудно да се сетя за някой случай, който е бил разрешен от персонала в централата на ФБР, но веднага мога да назова няколко, които бяха оплескани!“

След като чува новинарските медии непрекъснато да цитират директора Мюлър да казва, че бюрото е щяло да предприеме действия, ако са били предупредени за атаките, Роули изпраща съобщение, информирайки го за разузнавателната информация, намираща се в досиетата от Минеаполис. Тя казва, че когато същите отрицания за това, че са знаели, продължили, тя и други агенти отново се опитали да информират Мюлър за фактите.

„Най-накрая, когато подобни коментари бяха направени седмици по-късно, ние се изправихме пред тъжното осъзнаване, че забележките сочеха, че някой — вероятно с Ваше одобрение, е решил да пази централата на ФБР с очевидното намерение да предпази бюрото от изпадане в неловко положение, а съответните официални лица от ФБР — от внимателно разследване“ — пише Роули на директора.

Освен това тя посочва, че единствената разлика между момента, в който информирани агенти на ФБР са получили отказ на искането за претърсване на Мусауи, и когато такава заповед е била издадена, е фактът на атаките от 11/9 — събития, които със сигурност не биха могли да се заметат под килима.

Роули е една от многото хора, които посочват факта, че персоналът на централата на ФБР „са запознати с повече източници на разузнавателна информация, отколкото редовите агенти“. Независимо

от този факт, тя казва: „ключови кадри от централата на ФБР, чиято работа е да подпомагат и да координират агентите от отделите по места в свързаните с тероризма разследвания, почти необяснимо поставят бариери и подкопават вече отчаяните опити на Минеаполис да получи заповед за обиск по FISA [Закон за наблюдение на чуждото разузнаване], много след като френските разузнавателни служби дадоха своята информация и вероятната причина стана ясна“.

Дори след като атаките от 11 септември са започнали, Роули казва, че висшите власти не искат да развържат ръцете им. Приемайки телефонно обаждане от шеф от бюрото точно след началото на атаките, Роули му отговорила, че в светлината на атаките ще е „най-невероятното съвпадение“, ако Мусаui не е ангажиран с терористите. Нейният шеф отговорил, че съвпадение е правилният термин; това било само съвпадение и офисът в Минеаполис не бива да прави нищо без разрешението на централата, защото „може да прецакаме нещо друго, което тече другаде в страната“.

Изпълнената с прозрения и изобличения критика на Роули за неефективността на ФБР в светлината на атаките от 11/9 поражда широко, макар и кратко отразяване в медиите. Един водещ рубрика в Интернет отбелязва, че администрацията на Буш се е възползвала от прикритието на „огнената буря на Роули“, за да обяви преобръщане на някои от оскъдните правила на правителството срещу безразборното вътрешно шпиониране — правила, породени от многото злоупотреби на ФБР през 60-те години.

Стив Пери от двуседмичния бюлетин *Counterpunch* коментира, че екипът на Буш е елиминирал разкритията на Роули, като е изbral този момент, за да обяви планове за реорганизиране на целия разузнавателен апарат^[30]. Такава крачка ще е времеемка и ще изисква голяма подготовка, но администрацията не иска финансиране за предложението си през тази година. Според Пери тази тактика сочи, че определянето на времето на обявяването може наистина да е възнамерявало да отклони вниманието от обвиненията на Роули.

Може да се добави и че провалите във ФБР не могат да се прехвърлят на редовите агенти и техните супервизори. През август 2001 г. главният прокурор Ашкрофт, очевидно по-загрижен за отдавна загубената Война срещу наркотиците и порнографията, отказа искане

на бюрото за 50 милиона долара, за да засили антитерористичните си усилия^[31].

Цялата информация, течаща нагоре към върха на ФБР, стига в крайна сметка до директора Мюлър и неговия шеф, Ашкрофт, а и двамата — както ни се казва — са работели в близко сътрудничество с президента Буш.

[1] Editors, „FBI ‘Carnivore’ Glitch Hurt Al Qaeda Probe,“ *Reuters* (May 29, 2002); <http://www.cnn.com/2002/US/05/28/attack.camivore.reut> ↑

[2] Lawrence Wright, „The Counter Terrorist,“ *The New Yorker* (Jan. 14, 2002). ↑

[3] Ibid. ↑

[4] Ibid. ↑

[5] Wright, op. cit. ↑

[6] Ibid. ↑

[7] Ibid. ↑

[8] Wright, op. cit. ↑

[9] Wes Vernon, „Agent: FBI Could Have Prevented 9/11,“ *NewsMax.com* (May 31, 2002). ↑

[10] Поправка на Конституцията на САЩ, гарантираща правото на свободно изразяване; включва правото на сдружаване, свободата на пресата, свободата на религиозната принадлежност и свободата на словото. — Б.пр. ↑

[11] Wes Vernon, „Agent: FBI Could Have Prevented 9/11,“ *NewsMax.com* (May 31, 2002). ↑

[12] Editors, „FBI Agent Warned of Suspicious Flight Students Last Summer,“ *Fox News* (May 3, 2002). ↑

[13] Richard Behar, „FBI’s ‘Phoenix’ Memo Unmasked,“ *Fortune.com* (May 22, 2002). ↑

[14] Alex Berenson, „Five, Including FBI Agents, Are Named in a Conspiracy,“ *New York Times* (May 23, 2002). ↑

[15] Whitley Strieber, „Is the FBI Penetrated?“ *UnknownCountry.com* (May 25, 2002), <http://www.unknowncountry.com/journal/print.phtml?id=95> ↑

[16] Vemon, op. cit. ↑

[17] <http://www.newsmaxstore.com> ↑

- [18] James Risen, „CIA’s Inquiry on Al-Qaeda Aide Seen as Flawed,“ *New York Times* (Sept. 22, 2002). ↑
- [19] Paul Sperry, „Why FBI Missed Islamic Threat Agents: Clinton Shifted Counterterror Efforts to Fighting ‘Right-Wing’ Groups,“ *World Net Daily* (July 25, 2002). ↑
- [20] Ibid. ↑
- [21] Ibid. ↑
- [22] Eric Lichtblau and Josh Meyer, „Terrorist Signs Were Missed, FBI Chief Says,“ *The Los Angeles Times* (May 30, 2002). ↑
- [23] John Mintz, „US Reopens Arms Case in Probe of Taliban Role,“ *The Washington Post* (Aug. 2, 2002); Wanda J. DeMaarzo, „Feds Reopen Probe of Florida Arms Deal.“ *The Miami Herald* (Aug. 2, 2002). ↑
- [24] http://www.infowars.com/transcrpt_schippers.html ↑
- [25] Andrew Buncombe, „I Saw Papers that Show US Knew Al-Qaeda Would Attack Cities with Aeroplanes,“ *The Independent* (April 2, 2004); <http://news.independent.co.uk/world/americas/story.isp?story=507514> ↑
- [26] Lisa Stein, „Man of the Hour,“ *US News & World Report* (Sept. 23, 2002). ↑
- [27] Lisa Stein, op. cit. ↑
- [28] Spotlight, „The Strange Case of Mr. M.“ *U.S. News & World Report* (Sept. 23, 2002). ↑
- [29] <http://www.counterpunch.org/sperry0613.html>; http://www.apfn.org/apfn/WTC_whistleblower.htm ↑
- [30] Steve Perry, „How All the President’s Men Buried Coleen Rowley,“ *Counterpunch* (June 13, 2002). ↑
- [31] Julian Borger, „Bush Held Up Plan to Hit Bin Laden,“ *The Guardian* (Aug. 5, 2002). ↑

16. ПРОПУСНАТИ ВЪЗМОЖНОСТИ В ЦРУ

По всички критерии ЦРУ също е получило голям дял от предупрежденията преди атаката.

Подобно на ФБР, ЦРУ има собствена електронна подслушвателна сателитна и компютърна система. Тя се нарича „Ешелон“. Тази система следи международните разговори, факсовете и имейлите по целия свят. Тя беше толкова тайна, че правителството нито потвърждаваше, нито отричаше съществуването ѝ до 2001 г. Според едно изследване на Европейския съюз „Ешелон“ натрупва електронен пренос на информация като прахосмукачка, използвайки софтуер за търсене по ключова дума заедно с огромни компютърни бази данни^[1].

Системата „Ешелон“, чиято централа в САЩ е в Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд, е предизвикала протести в няколко страни, включително САЩ, чието население рядко вижда никакви новини за тази могъща глобална записваща система.

През 2000 г. френският прокурор Жан-Пиер Динтилак нареджа на контраразузнавателната агенция на страната си да провери дали „Ешелон“ се използва за кражба на чужди бизнес тайни, за шпиониране на граждани и дали е „вредна за жизненоважните интереси на страната“^[2]. Италианският парламент също започна разследване на „Ешелон“, заявявайки: „Мащабът не е военен“. Според германския вестник *Frankfurter Allgemeine Zeitung* шпионската система „Ешелон“ е осигурила на американските и израелските разузнавателни служби предупреждение за надвисналите терористични атаки поне три месеца преди те да станат факт. Вестникът оповестява, че „Ешелон“ с нейните 120 сателита е била използвана интензивно от израелското разузнаване, за да следи арабски терористични групи.

До голяма степен неотразен в американските медии е един разказ, според който самият Осама бин Ладен е подслушан да казва на мащехата си на 9 септември 2001 г.: „След два дни ще научиш голяма новина и за известно време няма да се чуваме с теб“^[3]. Това прихващане на телефонен разговор, приписвано на „чужда

разузнавателна служба“, несъмнено е продукт на „Ешелон“. Въпреки това никой в Америка не е нащрек заради „голямата новина“ на бин Ладен!?

ЦРУ има и друго високотехнологично оръжие в арсенала си за употреба срещу терористи. *Predator* („Хищник“) — неназован разузнавателен самолет — е бил използван по времето на Клинтъновата администрация, за да се следи движението на Осама бин Ладен. Дори се говори, че този самолет е бил използван, за да се изстрелят ракети „Хелфайър“ срещу лидера на Ал-Кайда. Доналд Ръмсфелд обаче — наред с другите неща, когато той пое поста военен министър — решил да не използва повече самолети с дистанционно управление *Predator*.

Има съблазнителни доказателства, които свързват Осама бин Ладен директно с ЦРУ по времето, когато агенцията финансира и обучава бойци срещу Съветския съюз в Афганистан. Макар широко да се признава, че ЦРУ е способствало за основаването и финансирането на мрежата Ал-Кайда по време на съветската инвазия в Афганистан, агенцията непоколебимо отрича всякаки директни отношения с бин Ладен.

Интернет източници твърдят, че бин Ладен под името Тим Осман всъщност е вкаран в САЩ в края на пролетта на 1986 г. за среща с правителствени агенти в хотел „Хилтън“ в Шърман Оукс, Калифорния^[4]. Бившият старши специален агент от ФБР Тед А. Гъндерсън потвърждава тази среща и казва, че той е бил един от присъстващите.

Гъндерсън казва, че с него се свързала „висша фигура“ от администрацията на Рейгън и го помолила да се срещне с афганистански бунтовници, за да „видим какво бихме могли да направим, за да им помогнем“. Четиримата мъже на срещата в хотела — според Гъндерсън — били той самият, мълчаливият Тим Осман (бин Ладен), Майкъл Риконоскуто — научен „актив“ на ЦРУ с връзки в оръжейния бизнес, и човек, идентифициран като Ралф Олбърг, който купувал оръжия от името на муджахидините в Афганистан.

Гъндерсън казва, че разговорът по време на срещата, продължила час и половина, бил предимно между Олбърг и Риконоскуто, докато Осман/бин Ладен „седеше мълчаливо в ъгъла на стаята“. Той добавя, че не знае дали и каква сделка е била сключена по

време на срещата, но е „сигурен в спомените си“, че са били правени договорки да се осигурят оръжия за бин Ладен и арабските бойци.

Според бивш член на персонала на сенатора от републиканците Дейвид Дъренбъргър Олбърг е човек, който често е виждан в офиса на сенатора по време на управлението на Рейгън и който непрекъснато говорел за теглото на афганистанския народ^[5].

Риконоскуто, също свързан с републиканските босове, е включен в разработването на софтуера PROMISE, първоначално планиран за използване срещу престъпници и терористи.

Към средата на 90-те години обаче Съветският съюз се е изтеглил от Афганистан, а саудитците станаха наши нефтени приятели и с изключение на някои антитерористични единици, на Осама бин Ладен не се обръща почти никакво внимание. ЦРУ, подобно на братята си във ФБР, очевидно изпадат в някакво самодоволство на по-ниските равнища заради почти постоянно поток от намеци, предупреждения и информация. Служителите, които не са активно включени в антитероризма, вземат пример от началниците си и изобщо не поглеждат сериозно на тероризма.

Адвокат Майкъл Уилдс, който представлява един от бомбаджийте, взривили Кулите Хобар, обяснява^[6]: „Вижте, [има] разлика между редови антитерористични агенти, които се разглеждат от някои като шофьорите на ФБР, които возят дипломатите, и хората, които получават информацията на най-високите нива на нашето държавно управление — това е прекомерно.“

При това не всички предварителни предупреждения са се оказвали неверни. Почти година преди смъртоносните бомбени атентати срещу американските посолства в Кения и Танзания през 1998 г., член на Ал-Кайда предупредил официални лица от ЦРУ за предстоящите атаки. Информацията на информатора е отхвърлена като ненадеждна и нищо не е направено.

Макар и несъмнено мъгливо, през септември 1999 г. има предупреждение в един доклад на Националния разузнавателен съвет (NIC), озаглавен: „Социология и психология на тероризма: кой става терорист и защо?“. NIC е съставен от около двадесетина старши офицери от разузнаването и е прикрепен към ЦРУ.

„Бомбаджии-самоубийци, принадлежащи на «Мъченическия батальон» на Ал-Кайда, могат да разбият самолет, пълен със силни

експлозиви (С-4 и семтекс), в Пентагона, централата на Централното разузнавателно управление (ЦРУ) или Белия дом“ — заявява докладът, който е издаден точно две години преди 11 септември 2001 г.

„Тази информация съществуваше — отбелязва Робърт Л. Уордън, шеф на Федералния изследователски отдел, който е подготвил доклада от открыти източници — определено за онези, които изучават в дълбочина темата за тероризма и Ал-Кайда.“

През януари 2000 г. агенти по сигурността на Малайзия провеждат операция за следене на функционери на Ал-Кайда, срещащи се в Куала Лумпур по повелята на ЦРУ. Един от функционерите е Хали ал-Мидар. Установява се, че ал-Мидар има виза за многократно влизане в САЩ.

Агенти от ЦРУ откриват също, че ал-Мидар пътува със саудитец, Науаф ал-Хазми, който вече е влизал в САЩ^[7]. Нито един от двамата не е поставен в „списъка за наблюдение“ на Държавния департамент до 23 август 2001 г. — твърде късно, за да се предотврати участието им в атаките от 11/9.

Друг пример на некомпетентността на ЦРУ — ако е било това — може да се открие в случая на Халид Шейх Мохамед, който след залавянето на Абу Зубайда в Пакистан през пролетта на 2002 г. е смятан за най-висшия член на мрежата Ал-Кайда, намиращ се на свобода, както и основен плановик на атаките от 11 септември^[8].

Мохамед е толкова високо в организацията на бин Ладен, че съвместната комисия на Конгреса, разследваща разузнавателните провали, през есента на 2002 г. му обръща специално внимание. Те обаче са поставени в толкова трудно положение от ограниченията върху класифицирания материал, че могат да нарекат Мохамед само като „ключов лидер на Ал-Кайда“, въпреки че човекът е идентифициран като терористичен бос още през 1995 г.^[9]

Съвместната комисия критикува начина, по който ЦРУ е работило по случая с Мохамед, заявявайки: „той получава незначителен аналитичен фокус, а координацията между разузнавателните агенции в най-добрия случай е нередовна“. Едно официално лице от американското разузнаване оспорва това обвинение, но казва на репортер от *New York Times*: „Ние го идентифицирахме като висш функционер на Ал-Кайда преди 11 септември“.

Такива спорове и противоречия продължават и когато става ясно, че Мохамед е заловен на 1 март 2003 г., след нощна престрелка в Равалпинди, Пакистан. Американски официални лица изразяват задоволство от ареста, но радостта им бързо помръква с появата на множество въпроси. Свидетелите не са съгласни с официалния разказ и чуждите медии спекулират, че Мохамед вероятно е бил идентифициран погрешно, може би е бил убит по-рано или дори че все още е на свобода.

Мохамед Ата, обвиненият главен похитител, бил под наблюдение от американското разузнаване в продължение на почти пет месеца в началото на 2000 г., преди посещението му в САЩ заради курсове за пилоти.

Германското списание *Focus* пише, че американски агенти, наричани в някои случаи служители на ФБР, а в други — на ЦРУ, следели Ата от януари до май 2000 г., след като той бил видян да купува големи количества химикали, за които се смятало, че ще се използват за приготвянето на бомби^[10]. Според статията американските агенти никога не са информирали немските власти за присъствието на Ата или за никакви подозрения към него.

Една от най-възмутителните информации за дейността на ЦРУ преди 11/9 всъщност включва Осама бин Ладен. Един месец след атаките френският всекидневник *Le Figaro* пише, че бин Ладен е бил лекуван в американска болница в Арабското емирство Дубай през юли 2001 г. и докато той бил там, бил посетен от местен агент на ЦРУ^[11]. Според този материал бин Ладен бил качен на самолет от летище „Кета“ в Пакистан до Дубай, където бил приет в американска болница, разположена между мостовете Ал-Гархуд и Ал-Мактум. Бил заведен в урологичното отделение за лечение на бъбречна инфекция. Статията заявява, че бин Ладен имал мобилна апаратура за хемодиализа, която била изпратена в скривалището му в Пакистан още в началото на 2000 г.

Нещо повече: статията продължава, за да разкрие, че по време на престоя му в болницата, между 4 и 14 юли, бин Ладен приема посещения на роднини и видни саудитци и жители на емирствата. „По време на болничния престой местният агент на ЦРУ, познат на мнозина в Дубай, е видян да взема основния асансьор на болницата, за да отиде в болничната стая на бин Ладен — заявява *Le Figaro*,

добавяйки: — Няколко дни по-късно човекът на ЦРУ се хвали пред неколцина приятели, че е посещавал бин Ладен. Оторизирани източници казват, че на 15 юли, деня след като бин Ладен се връща в «Кета», агентът от ЦРУ е привикан в централата.“

Бин Ладен, с цена за главата му и отговарящ на критериите за екзекуция според заповед от последната минута на отиващия си президент Бил Клинтън, въпреки това получава разрешение да излети от Дубай без никакви пречки с частен самолет на 14 юли.

Статията освен това посочва, че в края на август американските и френските власти са уведомени за ареста на Джамел Бегал от митнически агенти в Дубай. При разпитите Бегал казва, че му е било наредено да взриви американското посолство в Париж от лидера на Ал-Кайда Абу Зубайда в Афганистан. „Според арабски дипломатически източници, както и френското разузнаване, на ЦРУ е предадена много конкретна информация за терористичните атаки срещу американски интереси по света, включително на американска почва“ — заявява френската статия. Макар че тази версия си проби път в европейските медии, нищо — с изключение на няколко разпръснати съобщения в Интернет — не беше публикувано в САЩ. В Европа официални лица от ЦРУ отрекоха репортажа.

Той е или верен, или неверен. Ако е неверен, американската общественост трябва да го знае, така че подобни неистини да бъдат спрени по време на нашата „Война срещу тероризма“. Ако е верен, тогава американският народ трябва да знае, че собственото им ЦРУ е оставило най-търсеният човек на света да си тръгне безпрепятствено два месеца преди смъртоносните атаки от 11/9. Въпреки това никоя голяма американска медийна организация очевидно не можа да отдели един добър репортер, за да отпътува до Дубай, да провери в болницата и да разпита персонала и други лица, за да потвърди версията.

Разказът за ЦРУ и бин Ладен в Дубай е подкрепен от репортаж в бряга на *Washington Post* от 23 декември 2001 г., който съобщава, че ЦРУ е вербувало екип от афганистански агенти, за да проследят движението на бин Ладен в тяхната страна от началото на 1998 г.^[12] Това усилие продължава до 11 септември 2001 г.

Според статията тези агенти веки ден изпращали на ЦРУ доклади за местонахождението на бин Ладен, но информацията често

била пренебрегвана от официалните лица в агенцията, защото понякога противоречала на друга разузнавателна информация.

Това, че ЦРУ е знаело предварително, мъгливо се признава и през април 2002 г. от заместник-директора на управлението Джеймс Павит. В реч на конференцията на Училището по право на университета „Дюк“ Павит едновременно се опитва да извини провала на агенцията си в предотвратяването на 11/9 и възхвалява нейната ефикасност^[13].

„Ние имахме много, много добро разузнаване за общата структура и стратегии на терористичната организация Ал-Кайда. Знаехме и предупредихме, че Ал-Кайда планира голям удар. Няма съмнение в това“ — казва Павит на аудиторията си. Речта му по-късно е качена на уебсайта на управлението.

Въпреки това Павит се опитва да повтори твърдението на администрацията, че не е имало достатъчно конкретни разузнавателни данни, за да се предотвратят атаките от 11/9. Той добавя, че няколко дни след атаките агентите на ЦРУ били „на място“ и действали в Афганистан. „Това не беше лесно — обяснява той. — Не можете да научите пащу за една нощ и не можете истински да разберете сложната природа на племенността, регионализма и персонализма в Афганистан, като прочетете вестник или някоя книга. Моите хора учеха това в продължение на години обучение и години практика, често в трудни, враждебни обстоятелства, а всъщност и на територията на самия Афганистан.“

Ако чуете някой да казва — а аз съм чувал, — че ЦРУ е изоставило Афганистан, след като Съветският съюз си тръгна, и че никога не сме обръщали внимание на това място до 11/9, ще ви помоля да попитате този човек как сме успели да постигнем всичко, което направихме, след като Съветите се изнесоха. Как сме знаели към кого да се обърнем на място, кои операции, кой военен вожд да подкрепим, каква информация да събираме. Много просто, ние бяхме там много преди 11 септември.“

Един от най-странныте случаи, доказващи, че се е знаело предварително, включва човек, затворен в Канада, който твърди, че е американски агент от разузнаването, опитал се да предупреди властите повече от месец преди атаките от 11 септември.

Делмарт „Майк“ Вриланд твърди, че е лейтенант от военноморския флот на САЩ и агент към Офиса на военноморското разузнаване през 2000 г., когато е арестуван и хвърлен в затвора в Канада по искане на американските власти, след като пристига от пътуване до Русия. Канадските власти го обвиняват в измама с кредитни карти и го задържат въз основа на заповед за екстрадиция, основана на твърдения за измама с кредитни карти в Мичиган^[14].

След дълги съдебни изслушвания всички канадски обвинения срещу Вриланд са снети и когато пиша това той вече е получил статус на политически беглец в Канада, а въпросът със заповедта за екстрадиция е разрешен. Според делото в канадския съд, обемащо около 10 хиляди страници, Вриланд носи от Москва разузнавателни документи в запечатана торба през декември 2000 г. Той казва, че просто е бил куриер и е трябвало да даде документите на контакт в Торонто, но този човек не успял да дойде.

„Срещата не протече така, както беше планирано. Не ми хареса, така че по същество сканирах и копирах всичко. Отворих всичко“ — спомня си Вриланд на 5 юни 2002 г. в едно интервю по радиото. Той казва, че когато се върнал за втора среща, бил арестуван.

Документите според Вриланд били написани на руски, но един съдържал арабските цифри 11/9/01. Преди арестуването му — казва той — уредил документите да бъдат преведени и един от тях се отнасял конкретно до атаките от септември.

„Първоначалният удар или атака ще започне в Световния търговски център на 11/9/01 от нашите братя по вяра — цитира Вриланд от документите. — Три Майл Айънд^[15] и Пентагонът също са цели, които няма да бъдат пропуснати на първоначалния терористичен етап от нашата атака. Ако всичко премине така, както е планирано, атаката ще свърши работа. След американците, които несъмнено ще помислят, че трябва да бъде обвинен Осама и ще започнат война с неговата група, се изправя Руската империя, която ще спечели първия плод от войната и парите, обещани от американците.“

Вриланд казва, че докато е в ареста, е писал за предупреждението в писмо, което е отворено три дни след атаките от 11/9 и е препратено на властите в Отава. Овен това споделя, че е предал същата информация на канадските власти чрез надзирателите си около месец или повече преди атаките от 11/9. „Двамата офицери

информираха САЩ и Отава незабавно чрез RCMP [Кралската канадска конна полиция]...“

„Канадците свършиха своята работа. Мисля, че те бяха притиснати от американското правителство. Те предадоха информацията точно така, както трябваше. Определено знам, че [американските] Тайни служби са я получили. Знам, че ФБР е разполагало с нея, знам, че Министерство на от branата я е притежавало. Знам, че е отишла от Онтарио в Отава, от Отава в канадското посолство във Вашингтон, окръг Колумбия, и просто навсякъде е била топена“ — добавя той.

Документите, включени в съдебното дело, очевидно се отнасят до атака срещу ядрена електроцентрала и говорят за незабавна и смъртоносна радиация в област от четири до седем мили. В телефонно интервю от Канада Вриланд казва, че според него целта на Полет 93 е Три Майл Айлънд и че самолетът е бил свален от американските изтребители, за да му се попречи да изпълни мисията си.

В друг интригуващ аспект на тази невероятна версия документът на Вриланд добавя загадъчния ред: „Оставете едно да се случи, спрете останалото“. Вриланд казва, че това изявление потвърждава убеждението му, че американското разузнаване е проникнало в мрежата Ал-Кайда и е провеждало собствена операция.

Американските власти се отнасят грубо към разказа на Вриланд, обявявайки, че той е просто дребен престъпник, който е освободен от военноморския флот заради нездадоволително поведение през 1986 г. Неговото досие обаче е противоречно и известна част от него изглежда изфабрикувана. Отричането от военен офицер чрез специални изказвания и изфабрикувано досие се нарича „натопяване на овцата“ и е честа практика в разузнаването през миналото.

Един вестник от Торонто обявява, че Вриланд е постъпил в американския Военноморски флот през 1984 г. и след това е постъпил в специална единица, действаща срещу контрабандисти на droga. Интересното е, че една статия от 2 октомври 1986 г. в *Los Angeles Times* отбелязва Вриланд като несвързан с престъпниците свидетел в голям, свързан с кокаин арест от офицери от полицейското управление на Лос Анджелис, за които се знае, че са работили с агенти от американското разузнаване^[16].

„В миналото на Вриланд има много, което е спорно, неясно или и двете — коментира бившият офицер от полицейското управление на Лос Анджелис и изследовател Майкъл Рупърт, който пръв публикува версията на Вриланд. — Дори и при най-лошия сценарий обаче нищо в миналото му не обяснява как е успял да напише подробно предупреждение за атаките, преди те да са се случили, и защо разузнавателните служби на Канада и САЩ са пренебрегнали опитите да бъдат предупредени, докато Вриланд и неговите адвокати непрекъснато висят пред вратите им.“

Роко Галати, един от адвокатите на Вриланд, борещ се срещу заповедта за екстрадиция, казва на *Toronto Star*^[17]: „Нито аз, нито г-н [Пол] Слански [друг адвокат на Вриланд] сме виждали нещо толкова неразбираемо фрустриращо, необяснимо и безответствено абсурдно като позицията на Кралската канадска конна полиция, че те не се интересуват от преглеждане на информацията на г-н Вриланд.“

Версията на Вриланд за конкретно предупреждение от Русия печели допълнителна подкрепа, когато става ясно, че руският вестник „Известия“ разкрива в деня на атаката, 11/9, че специален пратеник на Руската разузнавателна служба се е срещнал със заместник-директор на ЦРУ и е предал документи и аудиозаписи, съдържащи телефонни разговори, пряко свързани с терористични атаки срещу Вашингтон и Ню Йорк.

Едно от най-странныте неща, сочещи, че предварително се е знаело за атаките, идва под формата на регистрирани имена на домейни^[18] в Интернет.

Две изключително сугестивни имена на домейни: <http://attackontwintowers.com>^[19] и <http://worldtradetowerattack.com>^[20], са регистрирани повече от година преди атаките от 11 септември. Тъй като на регистрацията е позволено да изтече, никой не знае кой е регистрирал имената^[21].

Нийл Ливингстън, който оглавява „Глоубъл Опшънс“ — базирана във Вашингтон фирма за разследвания и антитероризъм, — казва: „Невероятно е, че те [регистрационната компания, чието име е оттеглено] регистрират тези имена на домейни, вероятно без никакъв коментар пред ФБР. Ако наистина са коментирали пред ФБР, невероятно е, че ФБР не е реагирало.“

Невероятно, но други имена на домейни, регистрирани преди трагедията от 11 септември, включват attackamerica.com^[22], horrorinamerica.com^[23], horrorinnreyork.com^[24], пус-terroriststrike.com^[25], pearlharborimmarmattan.com^[26], worldtradecenter929.com^[27], worldtradetowerstrike.com^[28], и terroristattack2001.com^[29].

Дори беглият поглед към докладите за 11/9 създава впечатлението, че много хора са имали някакво предчувствие за онова, което ни очаква.

Както е разказано от Ръс Кик, следовател ветеран от нюйоркската полиция, многобройни американци с арабски произход в Ню Йорк са чули за предстоящите атаки. Офицерът казва, че броят на насоките е толкова огромен, че е трудно да се каже кой е чул за атаките от втора ръка и кой е чул от някого, който може да е бил участник^[30]. Детектив от Бруклин е цитиран да заявява, че разследване със „сериозен и главен приоритет“ е проведено за изясняване на факта, защо толкова много араби от Близкия Изток не се появяват на работните си места в Световния търговски център на 11 септември.

Дори някои ученици, изглежда, са знаели предварително според Кик. Петокласник от предградие на Далас казал на учителя си на 10 септември: „Утре ще започне Третата световна война. Тя ще започне в САЩ и САЩ ще загубят.“

Друг ученик в Джързи Сити, дом на няколко от обвинените похитители, казва на приятелите си да не ходят в долн Манхатън на 11 септември сутринта. Една седмица преди атаките гимназист от Бруклин посочва кулите на Световния търговски център и казва на класа си: „Виждате ли тези две сгради? Следващата седмица няма да ги има.“

Има дори признания, че някои видни политици и официални лица от правителството в САЩ са знаели предварително за септемврийските зверства.

Кметът на Сан Франциско Уили Браун трябва да лети до Ню Йорк на 11 септември 2001 г. сутринта. Около 22 ч. предната вечер обаче той получава телефонно обаждане у дома, съветващо го да бъде предпазлив с пътуването по въздуха. Браун казва само, че обаждането дошло от „моите хора по сигурността на летището“^[31], но

предупреждението е ясно: не пътувай със самолет. Той казва, че обаждането „не беше обезпокоително и точно затова се двоумя да правя тревожни изявления“. Браун се подготвял да тръгне за летището на следващата сутрин, когато вместо това се присъединил към милиони други американци в наблюдаването на разрушенията по телевизията.

Едно официално лице от Сан Франциско отбелязва, че FAA (Федералната агенция по авиация) рутинно издава предупреждения за сигурността, но добавя, че в дните преди 11 септември такова не е получавано. Никой още не е открил кой е изпратил нощното предупреждение на Браун.

На 24 септември 2001 г. *Newsweek* съобщава, че на 10 септември „група от висши служители на Пентагона отменят плановете си за пътуване на следващата сутрин, очевидно поради съображения за сигурност“^[32].

На 28 юли 2001 г. главният прокурор Джон Ашкрофт напуска Вашингтон, за да отиде на риболов в Мисури, но не пътува с търговски полет. Кореспондентът на CBS Джим Стюарт заявява, че Ашкрофт внезапно е започнал да лети само с наети от правителството самолети в отговор на това, което говорител на ФБР нарича „оценка на заплахата“ от бюрото^[33]. Ашкрофг е посъветван да пътува само с частен самолет през останалата част от мандата си според директивите на ФБР.

Бившият главен прокурор Джанет Рино и всички с изключение на министрите на вътрешните работи и на енергетиката в администрацията на Буш са летели с търговски полети. Запитан за тази внезапна промяна в политиката, Ашкрофт казва: „Аз самият не правя оценката на заплахата и разчитам на онези, чиято отговорност е налагането на закона, особено ФБР. И се опитвам да спазвам насоките, които те предложиха за тази цел.“

Най-необичаен е обаче един коментар, приписан на член на Конгреса. По време на пряко предаване на атаките от 11/9, кореспондентът в Конгреса на Националното обществено радио Дейвид Уелна описва евакуацията на Капитолия^[34].

Той предава: „Говорих с конгресмена Айк Шелтън — демократ от Мисури и член на Комисията по въоръжените сили, който каза, че съвсем наскоро директорът на ЦРУ е предупредил, че ще има атака —

надвиснала атака — срещу САЩ от този характер. Така че това не е напълно неочеквано.“

Цялата посочена по-горе информация рязко контрастира с често повтаряните твърдения от администрацията на Буш, че никой в правителството не си е представял атака като тази на 11/9.

Министърът на от branата Доналд Ръмсфелд също признава: „имаше много предупреждения“ в едно интервю за списание *Parade*. Текстът на това интервю е публикуван от Министерството на от branата на 12 октомври 2001 г.

Ръмсфелд, изглежда, прехвърля вината за неуспеха да се спрат атаките на местните официални лица, колкото и странно да изглежда това, когато обяснява^[35]: „Разузнавателната информация, която получаваме, понякога съдържа стотици сигнали за тревога или битове информация на седмица. Човек гледа [информацията] от целия свят, това са хиляди сигнали. А задачата е тя да се сортира и да се види какво може да се намери. А когато откривате разни неща, официалните лица от правоналагашите органи, които имат отговорността да се справят с този тип неща — ФБР на федерално ниво... Това е разследваща служба, противопоставена на полицията, но не е федерална полицейска сила, както знаете. Щатските и местните официални лица от правоналагането обаче имат отговорността да се справят с този тип проблеми.“

Разбира се, местните власти обикновено нямат достъп до разузнавателните данни на ЦРУ и ФБР. Нещо повече: всеки, който е служил в армията, разузнаването или правоналагането, ще потвърди, че информацията тече единствено нагоре и много рядко надолу. Следователно на редовите агенти може да се прости, че не са успели да видят по-голямата картина и да свържат точките. Внимателният анализ трябва да бъде насочен към техните висшествоящи и по-конкретно, националните лидери, които ги управляват.

През юли 2001 г. старши правителствени чиновници получават този доклад за Осама бин Ладен^[36]: „Въз основа на преглед на докладите от всички източници от последните пет месеца ние вярваме, че [бин Ладен] ще осъществи голяма терористична атака срещу американски и/или израелски интереси през следващите седмици. Атаката ще е грандиозна и има за цел да причини множество жертви и ще е срещу американски сгради или интереси. Подготовката за атаката

е приключила. Атаката ще се осъществи почти без никакво предупреждение.“

На 5 юли 2001 г. президентът Буш получава информация в своето ранчо в Кроуфорд, Тексас, която споменава възможността за отвличане на самолет като вътрешна заплаха. Тази информация не е оповестена публично близо девет месеца след атаката^[37].

Въпреки това, независимо от тези предупреждения, когато четири граждански самолета се отклоняват от курса си на 11 септември сутринта, почти липсва незабавно ответно действие.

Председателят на Комисията по 11/9 Томас Х. Кийн в началото на 2004 г. признава, че може би е било възможно атаките да се предотвратят, но не вижда такъв план в огромния обем доказателства, че властите са знаели предварително.

„Имам чувството, че ако много обстоятелства бяха различни, 11/9 можеше да бъде предотвратен — казва Кийн по време на интервю за телевизионна мрежа^[38]. — Те включват всичко: от начина, по който хората са влезли в страната, до провалите на разузнавателната система.“

Надутите бюджети и увеличеният щат няма да добавят нищо към търсенето на истинска национална сигурност, докато няма отданост към нея от страна на най-висшите политически лидери.

[1] Ned Stafford: „Newspaper: Echelon Gave Authorities Warning of Attacks,“ *Newsbytes.com* (Sept. 13, 2001). ↑

[2] Warren P. Strobel, „A Fine Whine from France.“ *US News & World Report* (July 17, 2000). ↑

[3] Ben Fenton and John Steele, „Bin Laden Told Mother to Expect 'Big News',“ *Daily Telegraph* (Oct 2, 2001). ↑

[4] Mike Blair, „Public Enemy No. 1 Was Guest of Central Intelligence Agency,“ *American Free Press* (Jan. 7 & 14, 2002). ↑

[5] Ibid. ↑

[6] Interview, „Has Someone Been Sitting on the FBI?“ *News Night*, BBC Television (June 11, 2002). ↑

[7] Risen, op. cit. ↑

[8] Ibid. ↑

[9] Ibid. ↑

[10] Audrey Gillan, Giles Tremlett, John Hooper, Kate Connolly and Jon Henley, „Dozens Detained as Net Spreads from US to Europe,“ *The Guardian* (Sept. 27, 2001),
<http://www.guardian.co.uk/waronterror/story/0.1361.558871.00.html> ↑

[11] Alexandra Richard, translation by Tiphaaine Dickson, „The CIA Met Bin Laden while Undergoing Treatment at an American Hospital Last July in Dubai,“ *Le Figaro* (Oct. 11, 2001);
<http://www.globalresearch.ca/articles/RIC111B.html> ↑

[12] Editors, „Newspaper: Afghans Tracked Bin Laden,“ In brief, USA Today (Dec. 24, 2001). ↑

[13]

http://www.cia.gov/cia/public_affairs/speeches/pavitt_04262002.html ↑

[14]

<http://www.fromtoewildemess.com/free/ww3/index.html#vree.80> ↑

[15] Ядрена електроцентрала, разположена на едноименния остров в река Съскехана близо до Харисбърг, Пенсилвания. Там става най-сериозният инцидент в историята на американската ядрена енергетика — на 28 март 1979 г., в 16:00 ч. когато автоматичен клапан във втори реактор по погрешка се затваря, изключвайки доставката на вода за охлаждането. Това кара реактора автоматично да изключи, но поредица от грешки във функционирането на апаратурата и инструментите, човешки грешки в процедурите за действие и погрешни решения в следващите часове водят до сериозна загуба на охлаждане от ядрото на реактора. — Б.пр. ↑

[16]

<http://www.fromthewildemess.eom/free/ww3/index.html#vree.80> ↑

[17] Nick Pron, „Did This Man Predict 9–11? Strange Story of a Jailed Spy Unfolds in Toronto Court,“ *Toronto Star* (Feb. 5, 2002). ↑

[18] В Интернет — главен адрес на сайт. Конкретните страници се намират на основата на домейна, а компютрите в глобалната мрежа въобще го търсят във вид на число, което се нарича IP адрес. Съответствието между домайните и IP адресите е нещо като телефонен указател, към който се обръщат милиони пъти на час всички машини. Главната директория или стъблото на тази база данни се поддържа върху 13 сървъра, повечето от които се намират в САЩ. Те са частна собственост, но правителството има право да ги контролира още от

времето, когато Пентагонът пуска за публична употреба патента и спецификациите за Интернет. — Б.пр. ↑

[19] „Атака срещу кулите близнаци“. — Б.пр. ↑

[20] „Атака срещу кулите на Световния търговски център“. — Б.пр. ↑

[21] Jeff Johnson, „Internet Domain Names May Have Warned of Attacks,“ *Cybercast News Service* (Sept. 19, 2001); http://www.middleeastwire.com/atlarge/stories/20010919_3_meno.shtml. ↑

[22] „Атака срещу Америка“. — Б.пр. ↑

[23] „Ужас в Америка“. — Б.пр. ↑

[24] „Ужас в Ню Йорк“. — Б.пр. ↑

[25] „Терористичен удар в Ню Йорк Сити“. — Б.пр. ↑

[26] „Пърл Харбър в Манхатън“. — Б.пр. ↑

[27] „Световен търговски център 929“. — Б.пр. ↑

[28] „Удар срещу кулите на Световния търговски център“. — Б.пр. ↑

[29] „Терористична атака 2001“. — Б.пр. ↑

[30] Russ Kick, „September 11, 2001: No Surprise,“ *Everything You Know Is Wrong* (New York: The Disinformation Company, 2002). ↑

[31] Phillip Matier and Andrew Ross, „Willie Brown Got Low-Key Early Warning about Air Travel,“ *San Francisco Chronicle* (Sept. 12, 2001). ↑

[32] Evan Thomas and Mark Hosenball, „Bush: 'We're At War',“ *Newsweek* (Sept. 24, 2001). ↑

[33] Jim Stewart, „Ashcroft Flying High,“ *CBS News* (July 26, 2001).

↑

[34] <http://www.thememoryhole.org/tenet-9-11.htm> ↑

[35]

http://www.defenselink.mil/news/Nov2001/tl1182001_tl012pm.html ↑

[36] Risen, op. cit. ↑

[37] Hirsh and Isikoff, op. cit. ↑

[38] Editors, „September 11 Attacks Might Have Been Prevented, Inquiry Chairman Says.“ *AFP Worldwide* (March 22, 2004); <http://www.afp.com/english/home/> ↑

17. КЪСИТЕ ПРОДАЖБИ НА АКЦИИ СА ИНДИКАЦИЯ, ЧЕ СЕ Е ЗНАЕЛО ПРЕДВАРИТЕЛНО

Това, което прави информацията относно факта, че се е знаело предварително, още по-зловещ, са бизнес сделки, които оплитат бивши и настоящи американски политически лидери с могъщи жители на Близкия Изток, и фактът, че само дни преди атаките от 11/9 от ФБР се иска да разследва къси продажби на акции на авио- и застрахователни компании малко преди 11 септември. Точно както растат доказателствата, че много хора са знаели предварително за тези атаки, има индикации, че някой е използвал това знание за своя печалба. При това този някой не е член на терористична клетка на Ал-Кайда.

Късите продажби означават да накарате брокера си да продава акции, които дори не притежавате, залагайки (или може би знаейки), че ще успеете да ги придобиете по-късно на по-ниска цена и ще ги осигурите на купуваща след установен кратък период. Ако „заложите“ правилно, разликите в цената ви носят печалба. Можете да загубите в тази игра, но можете и много да спечелите. Исторически, ако това предшества травматично събитие, е индикация, че се е знаело предварително. Широко известно е, че ЦРУ използва компютърния софтуер *Promis*, за да следи рутинно фондовата търговия като възможен предупредителен знак за терористична атака или подозрително икономическо поведение.

От Интердисциплинарния център — антитерористичен тинк-тантк^[1], включващ бивши израелски офицери от разузнаването — съобщават, че вътрешни хора са прибрали близо 16 miliona долара печалба от къси продажби на акции от *American Airlines* и *United Airlines* — двете авиокомпании, които пострадаха от похищението, както и инвестиционната фирма *Morgan Stanley*, която заемаше двадесет и два етажа от Световния търговски център. Според други източници печалбите от тези къси продажби може да са стигнали 15 милиарда долара в световен мащаб^[2].

Една седмица след атаките от 11 септември *London Times* пише, че ЦРУ е поискало от регуляторите към финансовите власти в Лондон

да разследват подозрителни продажби на милиони в акции точно преди терористичните актове. Надеждата била, че бизнес документите биха могли да доведат до терористите. *Times* казва, че пазарните регулятори в Германия, Япония и САЩ са получили информация за къси продажби на акции на застрахователни компании, авиокомпании и оръжейни фирми — цената на техните акции рязко спада непосредствено след атаките.

Брокерът и аналитикът от лондонското Сити Ричард Кросли^[3] отбелязва, че някой е продавал акции в необичайно големи количества, започвайки три седмици преди атаката срещу Световния търговски център и Пентагона. Кросли заявява, че в петъка преди атаките са продадени повече от 10 miliona акции от американската инвестиционна банка *Merrill Lynch*, сравнено с 4 miliona в нормален търговски ден. Той казва, че е приел това като доказателство, че някой вътрешен е знаел за атаките.

„Какво е по-ужасно от това, че той явно се стреми към удар с шиш в сърцето на западните финансови пазари? — добавя той. — Да печелиш от това? Не ми достигат думи.“

Регулаторите на фондовите пазари в Германия също докладват подозрителни къси продажби точно преди 11 септември.

В САЩ има необичайно висок обем покупки на петгодишни съкровищни бонове, осъществени точно преди 11/9. На 2 октомври 2001 г. *Wall Street Journal* отбелязва^[4]: „Петгодишните съкровищни бонове са сред най-добрите инвестиции в случай на световна криза, особено такава, която удря САЩ.“

„Това съвсем спокойно може да е вътрешно търгуване в най-добрия случай, най-ужасната, най-лошата възможна употреба, която някога сте наблюдавали в живота си, или да е едно от онези изключително необикновени съвпадения в историята на човечеството, ако е било съвпадение“ — казва авторът от *Bloomberg Business News* Дильн Ратигън^[5].

Точно преди атаките от 11/9 има необичайно висок брой опции за продажба, купени за акции от AMR Corp. и UAL Corp. — фирмите-майки на *American* и *United Airlines*. Опцията за продажба дава на приносителя правото да продаде на определена цена преди дадена дата. Точно като късите продажби, даването на опция за продажба е залагане, че акцията ще намали цената си.

Според изследователя и бивш полицай от Лос Анджелис Майкъл Рупърт между 6 и 7 септември 2001 г. Чикагският фондов борд отчита 4744 опции за продажба на UAL, но само 396 кол опции^[6]. На 10 септември има 4516 опции за продажба за *American Airlines*, сравнено със само 748 кол опции. (Кол опциите отразяват убеждението, че акциите ще повишават стойността си.) Скокът от 6000 процента в опциите за продажба за *American Airlines* в деня преди атаките е безprecedентен сред всички авиокомпании.

„Никаква подобна търговия с някоя друга авиокомпания не се появява на Чикагската борса в дните непосредствено преди Черния вторник — казва Рупърт^[7] в едно интервю през октомври 2001 г. — Това означава, че някой е знаел предварително, че само акциите на тези две авиокомпании ще са повлияни отрицателно. Ако беше просто рязко спадане на цените в индустрията, щяхте да наблюдавате същия тип дейност за всяка авиокомпания, а не само за тези две.“

Има и други съмнителни борсови операции, осъществени точно преди 11/9. Според Рупърт *Morgan Stanley Dean Witter & Co.*, която заема двадесет и два етажа от Световния търговски център, става свидетел на покупката на 2157 опции за продажба в трите търговски дни преди атаките от 11/9, сравнено с 27 дневно преди 6 септември. *Merrill Lynch & Co.*, която също имаше офиси на двадесет и два етажа от Световния търговски център, имаше 12215 едномесечни опции за продажба, купени през четирите търговски дни преди 11/9, сравнено с нормалните 252 дневно.

Алекс Попович, вицепрезидент на Асоциацията на инвестиционните дилъри на Канада, в началото на октомври 2001 г. потвърди, че Американската комисия по ценните книжа и борсите е осигурила списък на 38 компании за разследване, но казва, че анализът не бива да се ограничава само до отбелязаните фирми. „Човек не бива да е с капаци на очите си, когато разглежда неща от този сорт“ — казва Попович на *Associated Press*.^[8]

По-рано същата решимост за открито разследване е изразена от председателя на Комисията по ценните книжа и борсите Харви Пит, който заявява, че „приоритет номер едно“ на неговата агенция е да преследва възможното търгуване от страна на хора, свързани с терористите^[9].

Интересното е, че една от тридесет и осемте компании е *Vomado Realty Trust* базирана в Ню Джързи фирма, която по-рано през 2001 г. губи търг за наемане на комплекса на Световния търговски център от собственика му — Пристанищните власти на Ню Йорк — от фирмата за развитие на недвижима собственост на Лари А. Силвърстейн. Към началото на 2003 г. Силвърстейн все още води съдебни дела със застрахователи по въпроса, дали двата самолета, които удариха Световния търговски център, съставляват една или две отделни атаки. Наемателят Силвърстейн твърди, че е имало два удара, които му дават право на 7.1 милиарда долара общо, т.е. по 3.55 милиарда долара за всяка атака.

Към края на годината обаче версията за изкарването на печалби от тероризма беше изчезнала. Очевидно нито една от подозрителните транзакции не е можело да се проследи до бин Ааден, така че тази част от новините тихо изчезна от поглед. Ако обаче подозрителното търгуване не може да се свърже с бин Ладен, кой е бил в началото на разследваната следа?

Много хора се чудеха дали тази следа стига до американски фирми или разузнавателни агенции. Това изглежда точно така.

Според *San Francisco Chronicle* „Източник, запознат с търговията на *United Airlines*, идентифицира *Deutsche Bank Alex. Brown* — американска инвестиционна банкова ръка на германския гигант *Deutsche Bank* — като инвестиционната банка, използвана за купуването на поне част от тези опции“.

Майкъл Рутгърт заявява, че Международният институт за политика за противодействие на тероризма — израелски институт, разположен в Херцлия^[10], който изучава световния тероризъм, и европейски изследователи проследяват опциите за продажба на UAL до *Deutsche Bank Alex. Brown* — фирма, формирана от обединяването на германската централна банка с *Alex. Brown* — най-старата инвестиционна банкова фирма в САЩ^[11].

До 1998 г. председателят на *A. B. Brown* е А. Б. „Бъзи“ Кронгард, който на 26 март 2001 г. е назначен за изпълнителен директор на ЦРУ. От 1998 г. той е съветник на директора на ЦРУ Джордж Тенет.

Кронгард е човек с отдавнашни и близки връзки с финансия свят. Изкачвайки се по стълбицата на *A. B. Brown*, Кронгард е избран за главен изпълнителен директор през 1991, а след това за председател на

борда през 1994 г. Със сливането на *A. B. Brown* с *Baruters Trust Corp.* през 1997 г., Кронгард служи като заместник-председател на борда, докато не започва работа в ЦРУ. *Bankers Trust* е изкупена от *Deutsche Bank* през 1999 г. и така тя става най-голямата банка в Европа.

Кронгард освен това е председател на Асоциацията на индустрията с ценни книжа. Роден в Балтимор, той получава образованието си в Принстънския университет и в Юридическото училище на Университета на Мериленд, а освен това служи като офицер в морската пехота.

„Разбирането на взаимовръзките между ЦРУ и банковия и брокерския свят е от критично значение за разбирането на вече плашещите последствия от [тези] разкрития“ — коментира Рупърт^[12].

Кронгард наистина е близък с други видни американци, свързани както с ЦРУ, така и с властта на Уолстрийт^[13]. Сред тях са Кларк Клифърд (който е ключов играч в спечелването на легитимност за *BCCI*^[14] — банка, която рухна със скандал), Джон Фостър Дълес и Алън Дълес (Алън ръководеше провалилата се инвазия в Залива на свинете^[15] и участваше в Комисията Уорън^[16], а двамата братя Дълес участваха в една връзка между Буш и нацисти, отразена по-подробно по-нататък), Уилям Кейси (който се премества в агенцията след работа като председател на Комисията по ценните книжа и борсите), Дейвид Дохърти (бивш генерален юрисконсулт на ЦРУ, днес вицепрезидент на Нюйоркската фондова борса), бившият президент Джордж Хърбърт Уокър Буш (днес платен консултант на международната *Carlyle Group*, включваща сред клиентите си и семейство бин Ладен), Джон М. Дойч и Нора Слаткин (Дойч, бивш директор на ЦРУ, и бившият му изпълнителен директор Слаткин са свързани със *Citybank* и *Citigroup*) и Ханк Грийнбърг (номиниран веднъж за директор на ЦРУ, днес той е председател на *AIG Insurance*, представляващ третият по големина фонд на инвестиционен капитал в света).

Както подробно е изложено в предишната ми книга „Господство и потайност“^[17], исторически погледнато, ЦРУ е препълнено с членове на елита от Уолстрийт, които желаят да налагат глобалисткия си дневен ред. Освен това управлението ръководи редица подставени компании, които се занимават с търговия на акции и бонове.

Компютърният софтуер *Promis* на ЦРУ за проследяване на сделки в реално време на световните фондови пазари трябва да ги е

предупредил за цялото това необичайно търгуване с акции и може би дори за предстоящите атаки на 11 септември^[18].

Дали бившият служител на ФБР и двоен агент Робърт Хансен е осигурил осъвременена версия на откраднатия компютърен софтуер *Promis* на руските си босове, които са го предали на бин Ладен, както се твърди от *Fox News*? Последната работа на Хансен, преди да бъде арестуван като шпионин, е да осъвремени разузнавателните компютърни системи на ФБР.

Софтуерът *Promis* е разработен от компютърен програмист на име Бил Хамилтън, който представя работата си пред федералното правителство само за да стане свидетел как сложният софтуер е откраднат от главния прокурор на президента Роналд Рейгън Ед Мийс. Този софтуер, който изглежда обещаващо оръжие в проследяването на престъпници и незаконни пари, е превърнат в Оруелова програма, която интегрира бази данни по целия свят, давайки на притежаващия я почти неограничен достъп до всички компютърни записи.

„Една от основните функции на Централното разузнавателно управление по силата на отдавнашните му и много тесни връзки с Уолстрийт е мандатът да следи и да наблюдава всички финансови пазари по целия свят... и да търси аномални сделки, сочещи или икономическа война, или търговия с вътрешна информация, или спекулации, които биха могли да засегнат американската хазна или — както е в случая с атаките от 11 септември — да търсят сделки, които сочат, че се е знаело предварително за атаки като тези, на които станахме свидетели — казва Рупърт на *OnLine Journal* на 12 октомври 2001 г. — Аз съм абсолютно убеден, че Централното разузнавателно управление е разполагало с пълна и съвършена информация за атаките — знаело е датата, времето, мястото и местоположението“ — заключава той.

Авторът Дон Радлауер, който специализира в акции и деривати^[19], отбелязва подозрителната търговия с акции и заявява^[20]:

„Очевидно всеки, който има детайлно познание за атаките преди те да са се случили, е бил в най-добрия случай съучастник в тяхното планиране, а огромната вероятност е търговията да е била осъществена от същите хора, които са били «мозъкът» на самите атаки.“

Кой би могъл да бъде това?

Самото американско правителство държи мнозинството от международните и вътрешните „къси“ позиции според съветника по стоковите борси Уолтър Бъриен, бивш наемател на Световния търговски център^[21]. Според него финансовите мениджъри на правителството са основните играчи на многобилионния международен пазар на деривати. „Дериватът дава възможност да се продава пазарът «късо» на хартия, дори ако не притежавате акциите, стоките, валутата, боновете и т.н. — обяснява Бъриен. — Правителствените инвестиционни мениджъри през последните тридесет години са станали изключително запознати с използването на тази тактика за прибиране на стотици милиарди долари всяка година.

Правителството, което контролира икономическите доклади, медийното отразяване и богатството, е в позицията да манипулира горните и да създава среда, за да си гарантира значителни приходи, докато всеки останал лежи на банкета на пътя, кървейки до смърт. За трите месеца преди и чак до 11/9 правителствените инвестиционни фондове са увеличили късите си позиции до най-големите диверсифицирани къси позиции, държани някога от тях... Въпросната транзакция с опции за продажба на авиокомпаниите, за която повечето хора са чували, е наистина многооого дребно нещо в сравнение.“

Според чикагския адвокат Дейвид Шипърс единственият опит наистина да се атакува и идентифицира подозрителната търговия в САЩ е станал в Чикаго, където пари, насочени към терористичната група „Хамас“ са спрени от съдебно дело, заведено от един агент на ФБР.

В едно интервю през октомври 2001 г. Шипърс обяснява^[22]:

„Този агент тук, в Чикаго, подаде клетвени писмени показания, в които излагаше целия начин на движение на парите, начина, по който се работи с тях, как идват от Близкия Изток в областта на Чикаго и в САЩ, как се покриват, как се покриват функционерите, как парите се превеждат обратно и къде се пазят, докато са тук. Показанията бяха около тридесет страници — излагаха всичко. Той трябваше да премине през ада на земята във Вашингтон, трябваше да се бори като тигър — всеки в собственото му бюро и в Министерство на правосъдието беше срещу него... и все още е.“

Подозрителната търговия на фондовата борса, сочеща предварителни познания за атаките от 11/9, само обогатява

непрекъснато растящия фонд от доказателства, че хората на високи постове са знаели какво ни очаква през септември 2001 г.

Говорейки за всички предупреждения, които се изливат в държавните агенции, бившият експерт по тероризма към Държавния департамент Джери Бремър казва^[23]: „Всички прогнозирахме това. Имахме стратегическо предупреждение. Това не е нещо, което анализаторите са пропуснали.“

Независимо от бента от информация по Интернет и в чуждата преса, корпоративните масмедиа не успяват да реагират до средата на 2002 г., когато оплакванията от агенти от ЦРУ и ФБР, както и от определени членове на Конгреса станаха твърде шумни, за да бъдат пренебрегнати. Дори и тогава те танцуваха около темата за всички пропуснати насоки и данни.

„Тъй като Буш отдавна твърди, че не е имал никаква представа за атаките, разкритията [през 2002 г.] отприиха масова медийна акция в столица, която отдавна е била лишена от скандали. Фактът, че популярен войнствен президент на страната може да е бил предупреден повече от месец преди 11 септември — и че уж откровено говорещите Буш не са казали на никого — за пръв път във войната срещу терора отвори сериозна пропаст между това, което се твърди, и това, което е правдоподобно“ — пишат авторите от *Newsweek* Майкъл Хърш и Майкъл Изикоф^[24].

[1] Компания, която провежда поръчкови изследвания и издава доклади за последствията. — Б.пр. ↑

[2] Christopher Bollyn, „Revealing 9/11 Stock Trades Could Expose the Terrorist Masterminds,“ *American Free Press* (May 13, 2002). ↑

[3] James Doran, „Millions of Shares Sold before Disaster,“ *The Times* (Sept. 18, 2001), <http://www.thetimes.co.uk/article/0.2001320007-2001132329700.html> ↑

[4] Ibid. 88. ↑

[5] Ibid. ↑

[6] Право на покупка на ценни книжа на фондовата борса по текуща цена в рамките на определен период, обикновено три месеца. — Б.пр. ↑

[7] Kellia Ramares and Bonnie Faulkner, „The CIA’s Wall Street Connections,“ *Online Journal* (Oct. 12, 2001). ↑

[8] Marcy Gordon, „SEC Investigating Trading in Shares of 38 Companies: Asks Brokerages to Review Records,“ *Associated Press* (Oct. 2, 2001). ↑

[9] Ibid. ↑

[10] Град в западната част на Централен Израел, в равнината Шарон и Средиземно море, на север от Тел-Авив. Основан през 1924 г. с финансата подкрепа на американски ционисти, той е наречен на Теодор Херил — основателя на съвременния политически ционизъм. — Б.пр. ↑

[11] Michael C. Ruppert. „Suppressed Details of Criminal Insider Trading Lead Directly into the CIA’s Highest Ranks,“ *From The Wilderness Publications* (Oct. 9, 2001). ↑

[12] Ibid. ↑

[13] <http://www.cia.gov/cia/information/krongard.htm> ↑

[14] *Bank of Credit and Commerce International* (BCCI) банка в Абу Даби, отчасти собственост на управляващото семейство в Обединените арабски емирства, чиито международни операции са закрити през 1991 г. заради корумпирани практики. — Б.пр. ↑

[15] Проведена на 17 април 1961 г. — неуспешна инвазия в Куба в Залива на свинете (*Bahia de los Cochinos*) на югозападния бряг от около 1500 кубински изгнаници, противопоставящи се на Фидел Кастро. Инвазията е финансирана и ръководена от американското правителство. — Б.пр. ↑

[16] Официално името е „Президентска комисия за разследване на убийството на президента Джон Ф. Кенеди“, назначена от американския президент Линдън Б. Джонсън на 29 ноември 1963 г., за да разследва обстоятелствата, заобикалящи убийството на Кенеди в Далас, Тексас, на 22 ноември 1963 г. и застрелването на обвинения за убийството Лий Харви Осуалд два дни по-късно. Председателят на Комисията е върховният съдия на САЩ Ърл Уорън, а другите членове са двама американски сенатори Ричард Б. Ръсел от Джорджия и Джон Шърман Купър от Кентъки, двама членове на Камарата на представителите: Хейл Богс от Луизиана и Джералд Р. Форд от Мичиган, и две частни лица: Алън У. Дълес, бивш директор на ЦРУ, и Джон Дж. Макклой, бивш президент на Международната банка за реконструкция и развитие. — Б.пр. ↑

[17] Издадена на български език от издателство „Дилок“ през 2004 г. — Б.пр. ↑

[18] Carl Cameron, *Fox News* (Oct. 16, 2001). ↑

[19] Производна — сложен финансов продукт, например суап, варант, опция и фючърс, предлагани на пазарите за ценни книжа, стоки и валута. Продуктът се получава/извлича при приста сделка на спот пазара. — Б.пр. ↑

[20] Bollyn, op. cit. ↑

[21] <http://www.serendipity.li/wot/burien01.htm>. ↑

[22] Alex Jones, op. cit. ↑

[23] Elizabeth Neuffer, „Officials Aware in 1998 of Training,“ *Boston Globe* (Sept. 15, 2001). ↑

[24] Hirsh and Isikoff, op. cit. ↑

18. А КАКВО ДА КАЖЕМ ЗА ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗВЕСТНОТО НА ИЗРАЕЛЦИТЕ?

След атаките от 11 септември няколко медийни познавачи отбелязват, че основните облагодетелствани от тероризма са администрацията на Буш и Израел. Буш спечели приветстван от дих от лошите новини в икономиката и за собствената си спадаща популярност, докато Израел откри провокация за отприщване на армията си срещу палестинците.

Има индикации, че някой в Израел е знал предварително за атаките. Възникнаха въпроси и за броя израелски граждани, убити на 11 септември.

Голям немски вестник — *Frankfurter Allgemeine Zeitung* — пише на 13 септември 2001 г., че германски разузнавателни източници са заявили, че американското и израелското правителство са получили предупреждения за атаките чрез мрежата за наблюдение „Ешелон“^[1]. Статията заявява, че информация за плана за отвличане на търговски пътнически полети, за да бъдат използвани като оръжия срещу Запада, са получени поне три месеца преди атаките.

Освен това съществува и почти незабелязаната версия за нюйоркската фирма за незабавни съобщения *Odigo*. Официални лица от фирмата скоро след атаките потвърдиха, че двама от техните служители в Израел са получили текстови послания, предупреждаващи за атаките два часа, преди самолетите да се разбият в Световния търговски център^[2].

Вицепрезидентът по продажбите и маркетинга на *Odigo* Алекс Дајамандис казва, че служители в офиса по изследователската и развойната дейност и международната търговия в Израел са получили предупреждения от друг потребител на *Odigo*, неизвестен за тях. Те отказват да кажат точно какво е било съобщението или кой им го е изпратил, заявявайки, че ФБР разследва случая.

Миша Макоувър, главният изпълнителен директор на *Odigo*, по-късно заявява, че компанията обикновено ревностно пази идентичността на регистрираните потребители, но в този случай е

осигурила на ФБР първоначалния IP-адрес^[3] на съобщението, така че бюрото да може да проследи интернет-доставчика и първоизточника на съобщението^[4].

Даямандис обяснява, че *Odigo* предлага програма „Откривател на хора“, която позволява на потребителите да търсят и да осъществяват контакти с други въз основа на общи интереси. Той казва, че е възможно други членове на *Odigo* да са получили съобщенията, но компанията не е чула за това от други получатели.

Друг малък детайл, който предизвиква учудване, засяга прекратен договор за наем на Световния търговски център няколко дни преди атаките от 11/9 от компания с тесни връзки с Израел.

American Free Press съобщава, че *Zim American Israeli Shipping Co.* прекратява договора си за наемане на два етажа от Северната кула на Световния търговски център, когато опразва наетите офиси в началото на септември 2001 г. Договорът на компанията е до края на годината и се твърди, че преждевременното изнасяне струва на компанията 50 хиляди долара^[5].

Компанията е собственост на *Zim Israel Navigation Co.*, една от най-големите в света спедиторски фирми на контейнери. Тя е съвместна собственост на държавата Израел и на *Israel Corp.*

Разследванията на ранното изнасяне на *Zim* са препратени към собственика на договора за наемане на Световния търговски център *Silverstein Properties*, които на свой ред препращат въпросите към своята фирма за връзки с обществеността *Howard J. Rubenstein*, която представлява и държавата Израел.

Говорител на *Rubenstein* казва, че нямат информация по въпроса за наемането.

На 12 септември 2001 г. заглавие в *Jerusalem Post* гласи: „Хиляди израелци са в неизвестност близо до Световния търговски център и Пентагона“^[6]. Репортажът заявява: „Външното министерство в Йерусалим досега е получило имената на 4000 израелци, за които се смята, че са били в зоната на Световния търговски център и в Пентагона по време на атаките. Списъкът е съставен от хора, които все още не са се свързали с приятелите или семействата си.“

Трябва да се отбележи, че тази цифра 4000 възниква не в американските новинарски медии или от арабски източници, а в Израел. Арабските медии обаче бързо я подемат.

Седмица по-късно бейрутска телевизионна станция оповестява, че 4000 израелски служители в Световния търговски център отсъстват в деня на атаката, което подсказва, че са знаели предварително за атаките. Тази информация се разпространява по Интернет, но бързо е обявена за измама.

На 19 септември *Washington Post* обявява, че около 113 израелци отсъстват от Световния търговски център, а на следващия ден президентът Буш отбелязва, че жертвите са повече от 130 израелци.

И накрая, на 22 септември, *New York Times* обявява изумителната новина — само един израелец е убит, когато кулите на Световния търговски център рухват. „В действителност има само трима израелци, които са потвърдени като жертви: двама в самолетите и един, който посещавал кулите по работа и бил идентифициран и погребан“ — пише *Times*.

Верен приятел на САЩ като Израел обаче ще провежда ли дейности, които са вредни за неговия съюзник?

Може би си спомняте, че в деня на атаките петима израелци бяха арестувани за „озадаچаващо поведение“, а именно правене на снимки и танцуване точно след заснемането на видео на разрушаването на Световния търговски център от покрива на сграда в Ню Джързи, в която работели^[7].

Петимата, идентифициирани като Одед Елнер, Омер Мармари, Ярон Шмуел и Сиван и Пол Кърцбърг, са видени да снимат на видео атаката срещу Световния търговски център от съседи, които интерпретирали виковете им като ликуване и съгласие с трагедията. Полицията е уведомена и по-късно спира микробуса им, носещ името на компанията *Urban Moving Systems*. В микробуса полицията открива 4000 долара в брой и нож за разрязване на картон. Един следовател казва на *Bergen Record* на 12 септември^[8]: „В колата имаше карти на града, на които бяха отбелязани определени места. Изглеждаше така, сякаш са вътре в това. Изглеждаше, че сякаш са знаели какво ще стане.“ *ABC News* цитира един от израелците: „Нашата цел беше да документираме събитието“.

След като имената на двама от петимата се оказват в базата данни на ЦРУ/ФБР за агенти на чужди разузнавания, Марк Перелман от *Forward* пише, че ФБР започва Контраразузнавателно разследване на чужди разузнавания (FCI), което е предприето тихомълком на най-

висшите равнища на бюрото^[9]. Един от адвокатите на мъжете, Стивън Гордън, потвърждава, че в случая са ангажирани „официални лица от контраразузнаването от ФБР“.

Доминик Сътър, собственик на *Weehawken* — компания за транспортни услуги при премествания от Ню Джързи — е разпитван от агенти на ФБР, които прибират документи и компютърни твърди дискове, но позволяват на Сътър да остане на свобода. Няколко дни покъсно Сътър напуска Щатите и заминава за Израел.

В края на ноември петимата са освободени тихомълком и изпратени обратно в Израел, където те обвиняват американските власти, че били измъчвани, като ги държали голи в карцер, биели ги и ги лишавали от храна.

Ирит Стофер, говорител на израелското Външно министерство, отрича мъжете да са били шпиони и казва, че те са депортирани „единствено заради визови нарушения“.

Чип Бърлет, старши анализатор в „Политикъл Ричърс Асошиътс“ в Бостън, обяснява^[10]: „[Съществува] задкулисно споразумение между съюзниците, което гласи, че ако един от шпионите ти е заловен и не нанесе твърде големи вреди, си отива у дома. Това става през цялото време. Официалната причина винаги е визово нарушение.“

Наистина ли обаче не е нанесена щета? Този случай изглежда още една странна аномалия в каскадата от новини за атаките и последващото бомбардиране на Афганистан.

Оказва се обаче, че това е само върхът на айсберга, който ще стане публично достояние в средата на 2002 г. Историята започва да излиза на повърхността в началото на 2002 г., когато таен доклад от DEA (Агенцията за борба с наркотиците) изтича в европейските медии^[11]. Докладът заявява, че по-голямата част от разпространението на наркотика „Екстази“ е „контролирано от организирани криминални фигури в Западна Европа, Русия и Израел“. Според няколко източника разследването на DEA на доставките на „Екстази“ разкрива редица израелски граждани, действащи в САЩ.

„Докладът показва, че нелегалната мрежа е ангажирана в няколко разузнавателни операции. Това е дългосрочен проект“ — казва Гийом Даски^[12], редактор на *Intelligence Online*, който пръв пуска историята през март 2002 г. Френският уебсайт заплашва, че ще публикува целия доклад на DEA, ако американски и израелски

официални лица продължават да отричат неговото съществуване. Докладът споменава разследвания на шпионската мрежа във Флорида, Тексас и Калифорния, като много от участниците в нея се представят за студенти по изкуствата.

От началото на 2002 г., репортерът от *Fox News* Карл Камерън започва да оповестява версията, че американското правителство е задържало повече от сто израелски граждани с преки връзки с чужди военни, престъпни и разузнавателни организации^[13]. Говорител на бюрото не желае да говори за случая, но и не го отрича. Той препраща репортерите към Отдела по национална сигурност на ФБР.

Камерън казва и че му е било пречено в опитите да получи информация: „Очевидно това е много експлозивна информация, а има множество доказателства, за които те казват, че са събрали.“

Къмерън добавя, че най-големият въпрос, който следователите споделят с него, е: „Как е било възможно те [израелците] да не са знаели?“.

Към лятото на 2002 г. оцененият брой на израелски граждани, които са задържани, се е качил на близо двеста, но въпреки това историята до голяма степен остава неотразена в корпоративните масмедиите на Америка. Човек може само да си представя как биха изглеждали вестникарските заглавия и телевизионните ленти с новините, ако беше открит гигантски иракски шпионски кръг.

Твърди се, че няколко от израелците са живеели много близо до някои от терористите от 11/9, засилвайки спекулациите, че Израел е знал повече за атаките, отколкото се признава официално. Повече от една трета от 120-те депортирани израелци са живеели във Флорида, дом на поне 10 от 19-те идентифицирани похитители. Поне петима са живели в Холивуд, Флорида, дом на Мохамед Ата и още трима похитители. Двама други са живели близо до Делрей Бийч, където други похитители са отсядали временно. Шестима от израелците са използвали клетъчни телефони, купени от бивш израелски заместник-консул в САЩ, пише *LeMonde*^[14].

Нещо повече: няколко от лицата, включени в този „скандал със студентите по изкуствата“, са забелязвани да правят снимки и да проучват американски военни бази и домовете на официални лица от държавното управление.

През март 2001 г. Националният контраразузнавателен център (NCIC) издава предупреждение, че „през изминалите шест седмици служителите във федералните сгради съобщаваха за подозрителни дейности, засягащи лица, представящи се като чуждестранни студенти, продаващи художествени произведения“^[15].

Пол Родригез от списание *Insight* пише^[16]: „Освен случаите с федералните правоизлагачи агенции, Отдел Вътрешна сигурност на DEA откри, че няколко военни бази също са били обект на неоторизирано проникване на някои от студентите, включително две бази, от които действат самолетът «Стелт» и други свръхсекретни военни единици. Неоторизирано фотографиране на военни бази и гражданска индустриални комплекси, например бази за съхранение на петрол, също е докладвано на DEA, което се доказва от документите и се потвърждава от разпитите.“

Много от тези млади мъже и жени са имали известни връзки с израелската армия, разузнаване или дори престъпни организации. Някои дори са работили в звена за прихващане на електронни сигнали в израелската армия^[17].

Повечето твърдят, че са студенти по изкуствата от израелската Академия „Безалел“ или от Университета на Йерусалим. Йерусалимски университет не съществува, а официалните лица от Академия „Безалел“ казват, че никое от имената на „студентите по изкуствата“ не се появява в базата данни на училището.

Според престижния френски вестник *Le Monde* продажбите на произведения на изкуството от страна на студентите е просто прикритие за огромен израелски шпионски кръг, чиято основна цел е била да се проследи Ал-Кайда в САЩ, без да се информират американските власти. Статията твърди, че това е най-големият случай с израелски шпиони след 1984 г., когато офицерът от военноморското разузнаване Джонатан Полард, американски евреин, е заловен да предава военни тайни на Израел.

Германският вестник *Die Zeit* в края на 2002 г. пише, че ЦРУ получава детайлен доклад за действията на терористите в САЩ от „Мосад“, но не успява да действа въз основа на тази информация^[18]. Според *BBC News*: „Статията разкри детайли за голям израелски шпионски кръг, включващ около 120 агента на разузнавателната служба «Мосад», действащи по цяла Америка, някои от които се

представят за студенти по изкуствата. Твърди се, че кръгът е по петите на поне четири от членовете на бандата от похитители, включително лидера ѝ Мохамед Ата. Израелските агенти обаче са разкрити от техните американски колеги и са изхвърлени от страната. Американските власти казаха тогава, че това са студенти, чиито визи са изтекли.“

Статията освен това заявява, че ако ЦРУ беше уведомило германските власти, че Рамзи бин ал-Шибх — ключов логистик на атаките — е присъствал на среща на членове на Ал-Кайда в Малайзия повече от осемнадесет месеца преди 11/9, германците можеха да му попречат да влезе в Германия и да осъществи контакт с клетката в Хамбург, която е планирала зверствата от 11 септември.

От централно значение в този разказ за шпиони, проникнали в САЩ, е фактът, че хората, арестувани от ФБР във връзка с шпионския кръг, включват служители на две израелски високотехнологични компании, които понастоящем осъществяват почти всички официални записи на разговори в САЩ.

Такива записи се оторизират чрез Закона за комуникационна помощ на правоналагането (CALEA). Всъщност записите са подвеждащ термин, защото до днешните комуникационни системи може да се стига чрез електронни сигнали, а не физическите „ленти“, но крайният резултат е един и същ — подслушване.

Двете фирми, които осъществяват по-голямата част от подслушването, са *Amdocs Ltd.* и *Comverse Infosys*, и двете идентифицирани от *Fox News* като израелски телекомуникационни компании. Твърди се, че *Amdocs* пази записите на практически всеки телефонен разговор, проведен в САЩ, макар и не съдържанието му. *Comverse* е осигурила компютри и софтуер, които позволяват на американските разследващи агенции да прихващат, записват, съхраняват и получават данни от американската телефонна система.

Според репортъра от *NewsMax.com* Чарлз Р. Смит^[19]: „Шпионският кръг е помогнал на престъпниците да ползват обратно подслушване на американското разузнаване и правоналагашите операции. Незаконното следене [на шпионския кръг] може да е довело до смъртта на пя колко информатори и е провалило планирани рейдове срещу дрогата, насочени срещу престъпни синдикати.“

Официални лица от *Amdocs* и *Comverse* отричат да са знаели за израелския шпионски кръг. Говорителят на *Comverse* Пол Бейкър заявява^[20]: „В пълно съгласие с регулатиите на американското Министерство на от branата операциите на този клон са напълно отделени от целия друг бизнес на *Comverse* и са изолирани от всякакво външно влияние“.

Официалната реакция на обвиненията за широко разпространено шпиониране и дори предварителна информация за атаките от 11/9 предизвиква твърде усърдни отрицания от американски официални лица и дори атаки в големите медии. Даниел Пайпс в статия за *Jewish World Review*, която е публикувана срещу редакционната статия в *New York Post*, заклеймява версията за шпионския кръг като „теории за конспирация“, основани на „психично болни компилации от анонимни обвинения, намеци и несвързани неясноти, но не и категорични факти“^[21]. Пайпс, директор на Близкоизточния форум и автор на *Conspiracy: How the Paranoid Style Flourishes and Where It Comes From* („Конспирацията: как процъфтява параноичният стил и откъде идва“) от време на време е ваден на бял свят, за да оборва онова, което смята за конспиративни теории. Самият Пайпс обаче поддържа някои екстремистки политически становища за близкоизточен учен. Единственият път към мира в Израел, казва той на една неотдавнашна ционистка конференция във Вашингтон, окръг Колумбия, е „израелска победа и палестинско поражение“^[22].

Ако големите новинарски медии са сплашени по отношение на отрицателното представяне на Израел, американските държавни чиновници са още по-лоши. Репортерът от списание *Insight* Пол Родригез разкрива, че един чиновник от Министерство на правосъдието му казал: „Ние смятаме, че има нещо много зловещо тук, но на този етап не сме в състояние да го посочим“. Друг чиновник направо заявява: „Висшестващите не желаят да се занимават с това, а и ФБР не иска, защото включва Израел“. *Fox News* обявява, че „следователи в DEA (Агенцията за борба с наркотиците), INS (Службата по въпросите на имиграцията и натурализацията) и ФБР казаха на *Fox*, че да се преследва темата или дори да се намеква, че Израел шпионира чрез *Comverse*, се смята за кариерно самоубийство“^[23].

Критици са се противопоставяли на системата за подслушване. „От самото начало политическата десница и левица предупреждаваха Конгреса и ФБР, че правят огромна грешка като прилагат CALEA (Закона за комуникационна помощ на правоалагането), че това ще постави на риск сигурността на личната комуникация, независимо дали е между майка и син или между държавни чиновници“ — казва Лиза Дийн, вицепрезидент по технологичната политика във „Фрий Конгрес Фаундейшън“. Брад Дженсън от фондацията добавя^[24]: „Формата тип CALEA на масирано следене е лош заместител на истинското налагане на закона и разузнавателна дейност. Масираното подслушване не е равнозначно на сигурност. Вместо това ние избрахме да поставим на риск националната си сигурност в замяна на слабо правоалагане. Настоящият манталитет на правоалагането е това, което се провали в защитата на САЩ от 11 септември. Подслушването съобразно CALEA няма да ни предпази от терористични атаки в бъдеще. Системата не осигурява по-добра разузнавателна информация. Тя всъщност води до по-малка сигурност и повече престъпления. Получаваме най-лошото от двата свята.“

Някои наблюдатели на днешната геополитическа сцена, особено вечният кандидат за президент Линдън ЛаРуш, вярват, че атаките от 11 септември осигуряват претекст за прилагане на план за засилване на Израел, както се формулира в една статия от 1996 г. от израелски тинк-тант, който е влиятелен по време на Клинтъновата администрация.

Лидерът на тази изследователска група, която създаде доклада, е Ричард Пърл. През 2002 г. Пърл беше председател на Борда по политика в от branата на Буш, който се отчиташе на заместник-министъра на от branата Пол Улфовиц. Пърл е висш член на Съвета за външни отношения и ключов защитник на „неоконсервативната“ външна политика.

Статията на Пърл от 1996 г., озаглавена *A Clean Brake: A New Strategy for Seojaing the Realm* („Ясно скъсване: нова стратегия за осигуряване на безопасността на царството“)^[25], е подгответа за Института за напреднали стратегически и политически изследвания (IASPS) — базиран в Йерусалим тинк-тант с присъединен офис във Вашингтон. Институтът издава политически изследвания и обучава израелски студенти по икономика и стратегически изследвания,

помагайки им да станат помощници в израелския парламент (Кнесет) и в американския Конгрес.

Статията „Ясно скъсване“, подготвена от консултантите от IASPS, заявява през 1996 г., че Израел има възможност да осъществи „ясно скъсване“ с миналите политики и да формулира „нова стратегия за завземане на инициативата“. Тя подтиква израелските лидери да „работят отблизо с Турция и Йордания, за да ограничат, да дестабилизират и да дадат отпор на някои от най-опасните заплахи. Това включва ясно скъсване с лозунга «всеобхватен мир» и преминаване към традиционна концепция за стратегия, основана на баланс на силата“. Това означава, както обяснява статията, че „Израел може да оформя стратегическата си среда в сътрудничество с Турция и Йордания, като отслабва, ограничава и дори дава отпор на Сирия. Това усилие може да се фокусира върху отстраняването на Саддам Хюсейн от власт в Ирак — важна израелска стратегическа цел сама по себе си, — като средство за възпиране на регионалните амбиции на Сирия.“

Статията на Пърл освен това призовава за промяна на „природата на [израелските] отношения с палестинците, включително правото на удари за самоотбрана във всички палестински зони и подхранване на алтернативи на изключителната схватка на Арафат върху палестинското общество“.

„Непрекъснатият стремеж президентът Джордж У. Буш да бъде подтикнат да обяви война на Ирак е политика на израелското правителство от 1996 г., която се пробутва на президента от едно гнездо израелски агенти в американското правителство — обявява ЛаРуш^[26] в материалите за кампанията. — Тази израелска шпионска мрежа вътре в САЩ не успя да постигне целта си, докато президентът Буш не беше хванат в събитията от 11 септември 2001 г. и от фалшифицираното обяснение на тези събития, осигурено от този апарат на чуждо разузнаване.“

На 19 февруари 1998 г. Ричард Пърл и бившият конгресмен Стивън Соларц публикуваха „Отворено писмо до президента“, настоявайки за мащабна, ръководена от САЩ инициатива за „промяна на режима“ в Багдад. Сред подписалите първоначалното писмо на Пърл-Соларц са следните настоящи чиновници от администрацията на Буш: Елиът Ейбрамс (Националния съвет по сигурността), Ричард Армитидж (Държавния департамент), Джон Болтън (Държавния

департамент), Дъг Фейт (Министерство на от branата), Фред Икл (Борда по от branителна политика), Залмей Халилзад (Белия дом), Питър Родман (Министерство на от branата), Доналд Ръмсфелд (министър на от branата), Пол Улфовиц (Министерство на от branата), Дейвид Уърмсър (Държавния департамент) и Дов Закхайм (Министерство на от branата).

Малко, след като инвазията в Ирак започна в края на март 2003 г., Пърл подава оставка като председател на Борда по от branителна политика в администрацията на Буш заради обвинения в конфликт на интереси. Разследващият автор от списание *New Yorker* Сеймур Хърш пише, че Пърл се е срещнал във Франция със саудитски търговец на оръжие, докато е лобирал за инвестиции за *Trireme Partners* — фирма, за чието създаване е помогнал и която планирала да печели от дейности по вътрешната сигурност. Пърл заплашва да съди Хърш и го нарича „най-близкото нещо до терорист, което съществува в американската журналистика“ малко преди да подаде оставка.

ЛаRуш заключава, че „Президентът Буш е притиснат — от средите на собствения си апарат по националната сигурност — да приеме външната политика на израелския Ликуд! Това е скандален заговор, много по-лош от аферата със Залива Тонкин от края на 60-те години на XX век.“

Това поне е становището на ЛаRуш за нещата. Отчитайки, че седем от единадесетте посочени по-горе лица са членове на Съвета за външни отношения, този план може да се разглежда и като налагаш заявената политика и на тази организация^[27].

Има обаче и други интригуващи източници, запълващи картината. Генерал Хамид Гъл, бивш генерален директор на пакистанските разузнавателни служби, който е работил отблизо с ЦРУ по време на годините борба срещу Съветския съюз в Афганистан, казва в интервю с новинарската агенция UPI, че неговото убеждение е, че израелският „Мосад“ е оркестрирал атаките от 11 септември с помощта на собствените си активи, които вече са били на територията на САЩ.

Макар и очевидно антиизраелски настроен, Гъл въпреки това е в позицията на вътрешен човек. Неговите становища трябва да се вземат предвид, когато той обяснява как почти не е имало никаква реакция от силите по сигурността на 11 септември сутринта. „Това съвсем ясно е

вътрешна работа — казва Гъл^[28]. — Буш се страхуваше и се втурна към убежището на ядрен бункер. Той очевидно се страхуваше от ядрена ситуация.“

„Кой може да е бил?“ — пита реторично Гъл, намеквайки за ядрените възможности на Израел.

Гъл продължава с обяснението, че Израел постепенно е развили ненавист както към президента Буш, така и към баща му, защото те са смятани за „твърде близки с нефтените интереси и със страните от Персийския залив“. Той отбелязва, че арабски източници чрез американски канали и „меки пари“^[29] наливат около 150 милиона в кампанията на Буш от 2000 г. — още един сигнал за опасност за израелските хардлайнери.

„Буш удобно пренебрегва — или не му се казва — факта, че исламските фундаменталисти получават големия си тласък в съвременността като активи на ЦРУ в прикритата кампания, имаща за цел Съветският съюз да бъде принуден да напусне Афганистан.

През цялото лято [на 2001 г.] слушахме как Америка ще свие излишъка, а Пентагонът няма да има достатъчно средства, за да се модернизира за ХХI век. А сега, изведнъж, Пентагонът може да получи това, което иска, без никакво противопоставяне от страна на Демократическата партия. Колко удобно!

Дори високо тачените гражданска свободи [на Америка] сега могат безнаказано да се ограничат, за да се предпази експанзията на хегемонията на транснационалния капитализъм. Днес има ново извинение за стъпване на протестите на антиглобалистите. Сега израелците дадоха на САЩ претекста за допълнителна експанзия в област, която ще е от критично значение през следващите 25 години — Каспийския басейн“ — заявява Гъл.

За да не си помисли някой, че Гъл има собствени цели, за да прави такива изявления, подобни идеи са изразени от двама бивши шефове на германското разузнаване. Екхард Вертебах, бивш президент на службата за вътрешно разузнаване на Германия *Verfassungsschutz*, и Андреас фон Бюлов, германският бивш министър на от branата, който освен това е служил и в парламентарната комисия, надзираща тайните служби на Германия, казват, че атаките от 11/9 дават всички признания да са спонсорирано от държавата събитие^[30]. Спомнете си, че американският главен прокурор Ашкрофт скоро след 11/9 обяви, че

поне трима от похитителите са проследени до терористична клетка, която е действала от Хамбург, Германия, поне от 1999 г.

Вертебах заявява, че сложна операция като тази на 11/9 изисква да има подкрепата на държавна разузнавателна служба — нещо съвършено различно от „хлабавата група“ от терористи, която уж водел Мохамед Ата.

Фон Бюлов заявява, че планиралият 11/9 е използвал наемници или „пушки за стрелба“, например палестинския терористичен лидер Абу Нидал, когото фон Бюлов описва като „инструмент на Мосад“. Такива хора като Нидал и други арабски наемници са „работното ниво“ според фон Бюлов, посочващи проблемите с такива агенти от много ниско равнище.

Той заявява, че те са като „атентатори, които в подготовката си оставят следи зад себе си като стадо от бягащи слонове. Те извършват плащания с кредитни карти на собствените им имена, явяват се при инструкторите си по пилотиране със собствените си имена. Оставят зад гърба си наети коли с наръчници за летене на арабски за реактивни самолети. Вземат със себе си на самоубийственото си пътуване сметки и писма за сбогуване, които попадат в ръцете на ФБР, защото са съхранени на погрешното място и са погрешно адресирани. Насоки се оставят като в детска игра на криеница, които трябва да бъдат последвани!“

Казва, че такава операция е внимателно проведена с поглед, насочен към измамата, която широко се прокламира в основните медии, създавайки приемлива версия за събитията.

„Журналистите не повдигат дори най-простите въпроси — добавя той. — Тези, които се различават, се обявяват за луди.“

Фон Бюлов конкретизира Израел като най-вероятния спонсор и казва, че атаките целят да настроят общественото мнение срещу арабите, като същевременно подсилят военните разходи и тези за сигурността.

Интересното е, че в деня преди атаките от 11 септември *Washington Times* публикува статия, цитираща членове на Училището за напреднали военни изследвания към американската армия (SAMS). Говорейки за възможностите на Израел, статията отбелязва: „За «Мосад», израелската разузнавателна служба, офицерите от SAMS казват^[31]: «Непредвидими. Безжалостни и лукави. Имат възможности

да поставят на прицел американски сили и да го представят така, сякаш е палестинско/арабски акт.”“

Докато не забравяте тези забележителни изявления и обвинения, трябва да помните, че — в оплетения свят на международни скрити операции — почти нищо не е такова, каквото изглежда. Представени са доказателства и за съществено тайно споразумение между привидни противници в лицето на елементи от *пакистанското правителство* в събитията от 11 септември.

Тази версия за пръв път беше публикувана от Майкъл Чосудовски, автор на *War and Globalization: The Truth Behind 9/11* („Война и глобализация: истината зад 11/9“), професор по икономика в Университета на Отава и директор на Центъра за изследвания върху глобализацията, който е хост^[32] на www.globalresearch.ca — критично важен основен източник за изследователите на 11 септември.

В един неполучил особено внимание новинарски репортаж в голяма телевизия, цитиран от Чосудовски, се разкрива, че от ФБР казали на *ABC News* в края на септември 2001 г., че „водачът на кръга“ от 11/9 Мохамед Ата бил финансиран от неназовани източници в Пакистан: ФБР били проследили повече от 100 хиляди долара, които били прехвърлени от банки в Пакистан в две банки във Флорида по сметки, принадлежащи на заподозрения водач на кръга похитители Мохамед Ата.

Малко по-късно според Чосудовски^[33] „тези разкрития на ФБР бяха потвърдени от *Adence France Presse* (AFP) и *Times of India*, цитиращи официален доклад на индийското разузнаване, който бил изпратен във Вашингтон, Според тези два доклада парите, използвани за финансиране на атаките от 11/9, уж били «прехвърлени на похитителя на Световния търговски център Мохамед Ата от Пакистан, от Ахмад Умар Шейх по настояване на [шефа на ISI^[34]] генерал Махмуд [Ахмад]». А според AFP (цитиращи източник от разузнаването): «Доказателствата, които осигурихме на САЩ, са с много по-широк мащаб и дълбочина, отколкото някакъв доклад, свързващ генерал-мошеник с някакъв погрешно насочен терористичен акт».“

И като че ли това не е достатъчно, Чосудовски открива, че не друг, а самият генерал Махмуд Ахмад, обвинения „финансист, стоящ зад 11/9“, е в САЩ, когато се осъществяват атаките. Шефът на ISI

пристига на 4 септември, една седмица преди 11/9, на нещо, което е описано като рутинни консултации с американски колеги, включително срещи в Пентагона, Съвета по национална сигурност и директора на ЦРУ Джордж Тенет. На 11 септември сутринта пакистанският шпионски бос е на закуска в Капитолия, домакинства от сенатор Боб Греъм и члена на Камарата на представителите Портър Гос, председатели на комисиите по разузнаването на Сената и на Камарата.

По въпроса, коя служба на чуждо правителство може да стои зад събитията от 11/9 — саудитците, израелският „Мосад“, пакистанското ISI или някаква комбинация, — на този етап може да се каже само че настоящите доказателства посочват вероятността 11/9 да бележи сливането на припокриващи се и подмолни дневни редове на няколко скрити страни — международни и вътрешни. Нужни са допълнителни изследвания, за да се свържат множеството точки по глобалния пейзаж, които са разкрити досега.

[1] Ned Stafford, „Newspaper: Echelon Gave Authorities Warning of Attacks,“ *The Washington Post*, Newsbytes (Sept. 13, 2001). ↑

[2] Editors, „Instant Messages to Israel Warned of WTC Attack,“ *The Washington Post* (Sept 28, 2001). ↑

[3] Код, съставен от числа, разделени в четири групи, който идентифицира определен компютър в Интернет. Всеки компютър, независимо дали е сървър или този, на който работи потребителят, трябва да има IP-адрес (*Internet Presence*, присъствие в Интернет), за да бъде свързан в Интернет. — Б.пр. ↑

[4] Yuval Dror, „Odigo Says Workers Were Warned of Attack,“ *Ha'aretz Daily* (Nov. 3, 2001). ↑

[5] Christopher Bollyn, „Who Knew? Israeli Company Mum about WTC Pullout,“ *American Free Press* (Dec. 10, 2001). ↑

[6] Editors, „Thousands of Israelis Missing Near WTC, Pentagon,“ *Jerusalem Post* (Sept. 12, 2001). ↑

[7] Editors, „The White Van: Were Israelis Detained on Sept. 11 Spies?“ *ABC News* (June 21, 2002), http://abcnews.go.com/sections/2020/DailyNews/2020_whitevan_020621.html ↑

- [8] Paulo Lima, „Five Men Detained as Suspected Conspirators,“ *The Bergen Record* [New Jersey] (Sept. 12, 2001). ↑
- [9] Marc Perelman. „Spy Rumors Fly on Gusts of Truth,“ *Forward* (March 15, 2002). ↑
- [10] Ibid. ↑
- [11] Ben Fenton, „US Arrests 200 Young Israelis in Spying Investigation,“ *Telegraph* (July 3, 2002);
<http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2002/03/07/wspy07.xml&sSheet> ↑
- [12] Christopher Bollyn, „120 Spies Deported,“ *American Free Press* (March 25, 2002). ↑
- [13] Michael Collins Piper, „Israel Knew: Israel Conducts Massive Spying Operation in US,“ *American Free Press* (Dec. 24, 2001). ↑
- [14] John F. Sugg, „Israeli Spies Exposed,“ *Weekly Planet* [Tampa] (April 2, 2002). ↑
- [15] Ibid. ↑
- [16] Justin Raimondo, „The 'Urban Myth' Gambit,“ *Antiwar.com* (March 13, 2002). ↑
- [17] Ibid. ↑
- [18] Rob Broomey, „Report Details US 'Intelligence Failures',“ *BBC News* (Oct. 2, 2002). ↑
- [19] Charles R. Smith, „US Police and Intelligence Hit by Spy Network,“ *NewsMax.com* (Dec. 19, 2001);
<http://www.newsmax.com/archives/articles/2001/12/18/224826.shtml> ↑
- [20] Charles R. Smith, „FBI Investigates Foreign Spy Ring-US Companies Deny Involvement,“ *NewsMax.com* (Jan. 16, 2002),
<http://www.newsmax.com/archives/articles/2002/1/16/110443.shtml> ↑
- [21] Daniel Pipes. „An Israeli Spy Network in the United States?“ *Jewish World Review* (March 11, 2002). ↑
- [22] Michael Sherer, „Daniel Pipes, Peacemaker?“ *Motherjones.com* (May 26, 2003). ↑
- [23] Raimondo, op. cit.; Smith (Jan. 16, 2002). ↑
- [24] Smith (Sept. 19, 2001). ↑
- [25] <http://www.israeleconomy.org/stratl.htm> ↑
- [26] Lyndon LaRouche, „The Pollard Affair Never Ended!“
<http://www.larouche-in2003.com> ↑

[27] Джим Марс, *Господство и потайност*. София: Дилок, 2004

г. ↑

[28] Michael Collins Piper, „Former Pakistani Intelligence Chief Alleges Rogue Spook Agencies Behind Error Attacks,” *American Free Press* (Dec. 5, 2001). ↑

[29] Политически дарения, правени по такъв начин, че да се избегнат американските регулатии за федералните изборни кампании (например дарения на комитет за политическо действие). — Б.пр. ↑

[30] Christopher Bollyn, „European Spooks Say Mideast Terrorists Needed State Support,” *American Free Press* (Dec. 24, 2001). ↑

[31] „US Troops Would Enforce Peace under Army Study,” *The Washington Times* (Sept. 10, 2001]. ↑

[32] Компютър, който осигурява на клиентски станции достъп до файлове и принтери като общ ресурс в компютърна мрежа. — Б.пр. ↑

[33] <http://www.globalresearch.ca/articles/CHO111A>. ↑

[34] Вътрешното разузнаване на Пакистан. — Б.пр. ↑

19. ДИСТАНЦИОННО КОНТРОЛИРАН САМОЛЕТ — ЕДНА РЕАЛНА ВЪЗМОЖНОСТ

На 7 октомври 2001 г. първото оперативно използване на „Глоубъл Хоук“ поведе американските въздушни и ракетни удари срещу Афганистан.

„Глоубъл Хоук“ е името на последната версия на летящ на голяма височина, провеждащ дълги полети безпилотен самолет (UAV), с други думи, невъоръжен, безпилотен, автоматичен самолет, който може да излиза, да провежда мисии като фотографиране на бойни полета и земя чрез дистанционен електронен контрол. Разработва се и въоръжена версия. Реактивният самолет, който е еквивалентен по размер на крилете на гражданския пътнически самолет „Боинг“ 737, има публично обявен радиус на действие от 14 000 морски мили (почти половината обиколка на света) и може да лети на височина от 65 000 фута (19.5 км) в продължение на около 40 часа.

„Работейки заедно с други безпилотни разузнавателни самолети, поне един «Глоубъл Хоук» е използван за осигуряване на разузнавателни данни преди ударите [срещу Афганистан] и за оценка на щетите от битката след ударите“ — пише *Jane's Aerospace* на 8 октомври^[1].

Тази апаратура на Бък Роджърс^[2] е разработена през 70-те години и по няколко достоверни разказа е в действие през 80-те. Към пролетта на 2001 г. този безпилотен самолет, обозначен като RQ-4A Global Hawk UAV, е в състояние да лети на мисия до Австралия.

„На 23 април 2001 г. — според Австралийската организация за отбранителна наука и технология (DSTO) — «Глоубъл Хоук» прелетя nonstop от военновъздушната база «Едуардс», Калифорния, до военновъздушната база «Единбърг», Южна Австралия, където беше базиран в продължение на почти два месеца и извърши серия от демонстрационни полети. «Глоубъл Хоук» се върна в САЩ на 7 юни 2001 г.“

Д-р Брендън Нелсън, парламентарен секретар на министъра на отбраната на Австралия казва, че „Глоубъл Хоук“ е влязъл в историята

на авиацията, когато е станал първият безпилотен самолет, прелетял нонстоп Тихия океан за 23 часа и 20 минути. Предишният рекорд се е задържал в продължение на двадесет и шест години^[3].

През шестте седмици демонстрации в Австралия „Глоубъл Хоук“ пред приема единадесет мисии с екипажи от американските и австралийските военновъздушни сили. Това е първият път, в който САЩ използва „Глоубъл Хоук“ заедно с друга страна.

Според Агенцията за напреднали проекти в отбраната (DARPA) новопроектиран самолет „Глоубъл Хоук“ за пръв път лети във военновъздушната база „Едуардс“ на 28 февруари 1998 г. Новинарско комюнике на Министерство на отбраната гласи^[4]: „Цялата мисия, включително излитането и кацането, беше изпълнена автономно от летателния апарат въз основа на плана за мисията му“. Контролиращият го от земята екипаж следи статуса на полета.

Програмата „Глоубъл Хоук“ се управлява от DARPA за Службата за въздушно отбранително разузнаване. Главният изпълнител е *Teledyne Ryan Aeronautical*, а основните доставчици са *Raytheon Systems, Allison Engine Co., Boeing North American* и *L3 Com*.

Е, какво общо има тази безпилотна летателна система с 11 септември?

В интервю от 13 януари 2002 г. във вестник *Tages-spiegel* бившият германски секретар на отбраната Андреас фон Бюлов^[5] отбелязва, когато говори за атаките от 11/9: „Съществува и теорията на един британски бордов инженер, според която управлението на самолетите може би е било отнето от ръцете на пилотите отвън. През 70-те години на XX век американците са разработили метод, чрез който да спасяват похищени самолети, като се намесват в компютърното пилотиране [електронната система на полета]. Теорията гласи, че с тази техника е било злоупотребено в този случай.“ Фон Бюлов съвсем спокойно може да е познавал тази технология, тъй като няколко изследователи и уеб сайтове заявяват, че националната авиокомпания на Германия *Lufthansa* е знаела за възможността за електронно улавяне и тихомълком е разглобила системите за контрол на полетите на построени в Америка реактивни пътнически самолети в началото на 90-те години.

Британският бордов инженер, споменат от фон Бюлов, е Джо Вайълс — журналист, автор и частен детектив, както и бивш член на

Обществото на лицензираните инженери и технологии от въздухоплаването, базирано в Лондон, В една статия, публикувана на няколко уебсайта, Вайълс твърди: „Две американски многонационални компании сътрудничат с DARPA по проект, целящ да подпомогне дистанционното възстановяване на контрола върху похитени американски самолети. Блестящ по замисъл и действие, «Полет към дома» [названието е на Вайълс, а не е истинското кодово име] позволява на специализирани наземни диспечери да чуват разговорите в пилотската кабина на целеви самолет и след това да поемат пълен контрол върху неговата компютъризирана система за контрол на полета чрез дистанционни средства.

От този момент нататък, независимо от желанията на похитителите или от екипажа на борда, похитеният самолет може да бъде върнат и приземен автоматично на избрано летище с не по-големи трудности от радио-контролирането на самолет-модел. Инженерите не са имали никаква представа, че почти тридесет години след първоначалния проект топсекретните компютърни кодове на «Полет към дома» ще се разбият [или предадат на неоторизиран персонал] и системата ще се използва за подпомагане на директния наземен контрол на четири самолета, използвани в предизвикалите огромно внимание атаки в Ню Йорк и Вашингтон на 11 септември 2001 г.“^[6]

Дори когато новината за „Глоубъл Хоук“ и неговите възможности за дистанционно управление е съобщена за пръв път, има спекулации, че безпилотната автоматична технология може да се използва за осуетяване на похищаване на самолети. След като похищението е факт, летателната технология на „Глоубъл Хоук“ ще се задейства и електронно уловеният самолет ще бъде отведен на безопасно място за кацане, независимо какви действия предприемат похитителите или екипажа на борда.

Привидно чудатото предположение, че дистанционно контролирани самолети са били разбити в американски цели, е подкрепено от няколко интригуващи факта, започвайки с неполучилото особено внимание издание на *New York Times* от 28 септември 2001 г., в което президентът Буш обяви плановете си за защита на пътниците в самолетите. Заедно с обичайните предложения, например усилване на вратите на пилотските кабини и транспондери, които не могат да се изключват, той споменава „нова технология,

вероятно далеч в бъдещето, позволяваща на авиодиспечерите да приземяват дистанционно изпаднали в критична ситуация самолети“. Очевидно Буш е бил запознат с технологията на „Глоубъл Хоук“, но е избрал да я представи като технология, с която още не разполагаме. Въпреки това, по-рано през същата година, бивш шеф от *British Airways* издига тезата, че такава технология може да се използва за възвръщане на самолет от земята и дистанционния му контрол в случай на похищение.

След атаките от 2001 г. много уеб сайтове спекулират, че може би първата истинска операционална употреба на „Глоубъл Хоук“ може да е била проведена на 11 септември. В крайна сметка, както добре знаят всички опитни специалисти от авиацията и армията, ако технология като „Глоубъл Хоук“ се разкрие публично, най-вероятно е била използвана тайно в продължение на дълги години.

Според вътрешни лица от авиацията, макар че може наистина да са необходими години, преди авиодиспечерите да поемат контрола върху летящите самолети, такава технология вече съществува в определени съвременни големи реактивни самолети, снабдени с електронни системи за контрол на полета, например „Боинг“ 757 и 767 — и двата вида бяха включени в атаките от 11/9.

Това твърдение, изглежда, се потвърждава от бялата книга за техническия и операционалния анализ, публикувана малко след атаките от 11/9 от две технологични компании от Аризона: *KinetX, Inc.* от Темпи и *Cogitek Corp.* от Чандлър.

Тези фирми се опитват да продадат своята версия на „Глоубъл Хоук“ като система срещу похитители. „Националната система за реагиране в спешни въздушни случаи (NFERS) беше разработена, за да се предотвратят нови терористични инциденти от типа на 11/9 — заявява бялата книга на компаниите^[7]. — Тази система ще пази пътнически и товарни самолети да не се използват като терористични оръжия. NFERS по същество е интеграция от съществуваща технология [курсивът е мой — Д. М.] за целите на прехвърлянето на операциите от пилотската кабина към сигурна наземна станция в случай на похищение. Важно е да се отбележи, че базисната технология съществува днес.“

Двете компании от Аризона заявяват, че до дванадесет месеца биха могли да имат прототипна система, готова за употреба. Ако

независими фирми могат да се справят с прототипа толкова скоро, ясно е, че правителството най-вероятно вече притежава същата технология, но в действие.

При подобна система компютърна командна наземна станция може електронно да залови самолет, снабден с такава технология, и да го насочи натам, накъдето желаят диспечерите. Някои експерти твърдят, че летящите електронни командни центрове — AWACS, или Въздушна система за предупреждение и контрол — могат да изпълняват същата функция като наземната станция.

Други материали от новините, които подкрепят идеята, че електронно уловени самолети са били използвани на 11/9, включват запис на Осама бин Ладен, оповестен от ЦРУ в края на 2001 г., в който той разкрива, че някои, ако не всички похитители не са осъзнавали, че са на самоубийствена мисия. Това може да обясни информацията от Бостън, че похитителите са прекарали последната си нощ в пиянство и търсene на проститутки.

Говорейки за Полет 77, за който се твърди, че се е разбил в Пентагона, *Washington Post* отбелязва^[8]: „Източници от авиацията казаха, че самолетът е бил pilotиран с необикновено умение и това прави много вероятно на кормилото да е бил обучен пилот, вероятно един от похитителите. Някой дори е знаел как да изключи транспондера — крачка, която съвсем не е очевидна.“

Същата статия отбелязва: „Същевременно точно когато самолетът създавал впечатление, че е тръгнал на самоубийствена мисия към Белия дом, неидентифицираният пилот е изпълнил завъртане, което било толкова остро, че напомняло на наблюдателите за маневра на изтребител. Самолетът е завъртял на 270 градуса от дясното, за да се приближи към Пентагона от запад, при което Полет 77 паднал под нивото на радарите, изчезвайки от еcranите на авиодиспечерите — казаха наши източници.“

Един Интернет източник заявява, че това е доказателство, че самолетът е бил електронно пленен, защото софтуерът с вградени програми за безопасност не би позволил такава маневра. Софтуерът обаче е можел да бъде неутрализиран, ако самолетът е бил превзет електронно, тъй като пленяването отвън ще анулира софтуера за безопасност на самолета.

Вече цитирахме новинарски репортаж за заподозрения пилот на Полет 77, Хани Ханджур, за когото се твърди, че пилотирал толкова зле по време на теста няколко седмици преди 11/9, че отказали да му заемат малък самолет на едно летище в градско предградие. Друга новинарска статия също посочва, че Ханджур се е обучавал няколко месеца в Скотсдейл, Аризона, но не завършил курса, „защото инструкторите смятали, че е неспособен“.

За Мохамед Ата и Маруан-ал-Шехи — двама други похитители, заподозрени в пилотиране на самолети — също се твърди, че са посредствени или направо лоши пилоти. Един инструктор заявява, че нито един от двамата не е способен да издържи първия етап от изпита.

Заподозрените похитители Науаф ал-Хазми и Хали ал-Мидар са изпратени да си събират багажа от „Сорбис Флайинг Клъб“ в Сан Диего. „Техният английски беше ужасен, а механичните им умения — още по-лоши — коментира един инструктор^[9]. — Все едно двамата никога през живота си не бяха карали и кола.“

Възможно ли е пленяване от „Глоубъл Хоук“ и технологията NFERS да обясни защо никой от записите на авиодиспечерите или от записващите устройства в пилотските кабини не е представен на обществеността? Някои информации твърдят, че лентите са празни.

Според някои електронното пленяване на системите за контрол на полетите ще предотврати всякакви нормални записи. Други твърдят, че записите са били иззети, за да се попречи на обществеността да чуе как екипажите не са били способни да контролират самолетите си.

Следователят Вайълс предлага следното обяснение на факта, че гласовото записващо устройство в пилотската кабина не е изпратило предупреждение за похищението чрез транспондерите^[10]. „Технически погледнато, транспондерът е комбиниран радиопредавател и приемник, който действа автоматично, в този случай предавайки данни между четирите самолета и авиодиспечерите на земята. Изпратените сигнали осигуряват уникална «идентичност» на всеки самолет, която е от съществено значение за претъпканото въздушно пространство, за да се избегнат сблъсъци във въздуха, и еднакво съществена за диспечерите от «Полет към дома», които се опитват да похитят правилния самолет.

След като е локализиран правилният самолет, «Полет към дома» налага преноса на данни върху канала на транспондера и поема

директен контрол от земята. Това обяснява защо нито един от самолетите не е изпратил специален код на транспондера «Аз бях отвлечен». Това е първото твърдо доказателство, че целевият самолет е бил отвлечен електронно от земята.“

За да обясни публикуваните обаждания по клетъчни телефони от страна на пътници в тези полети, Вайълс заявява, че неговото убеждение е, че много от обажданията са били скальпени *post factum*. „Няма записи на никакви подобни разговори — казва той. — Разполагаме с невидима «връзка» на медиите в авиокомпания, която «казва», че стюардеса се обадила, за да съобщи за похищението, а освен това имаме един свещеник, който «казва», че получил обаждане от човек, молещ го на свой ред да се обади на съпругата му и да ѝ каже, че той я обича.“

Вайълс заявява, че една от съществените причини, поради които електронното пленяване на пътническите самолети не може да се признае, са милиардите долари, нужни за заместването на контролните системи на полетите — разход, който вече твърде притиснатите в ъгъла авиокомпании не могат да си позволяят.

„Най-новаторското средство против похищения в американския арсенал сега се е превърнало в най-голямата известна заплаха към националната сигурност на Америка“ — оплаква се той.

Мислите на Вайълс са отразени от Дон дъо Гранд Пре — пенсиониран полковник от американската армия и автор на *Barbarians Inside the Gates* („Варвари зад портите“). Малко след атаките от 11/9 Гранд Пре, заедно няколко граждански и военни пилоти, участва в истински маратон на обсъждане на събитията^[11]. Той признава, че САЩ, Русия, Китай и Израел притежават самолета AWACS, който „има способността да използва електромагнитно пулсиране [EMP], за да изкара от строя бордовите контролни механизми и комуникации на целевия самолет и след това да ги управлява дистанционно.

Активността на 11/9 и ужасните разрушения на американска собственост и човешки жертви е преднамерено насочена към задействането на психологическа и патриотична реакция от страна на американските граждани, която проправя пътя за «комбинирана дейност на ООН» (използвайки смокиновото листо на НАТО) за удари срещу ключови цели както в Близкия Изток/Южна Азия, така и на Балканите.

Целта продължава да е окончателното разрушение на целия национален суверенитет и установяването на глобално правителство“ — заявява той.

Наистина на много хора е трудно да повярват, че четири пътнически самолета с екипажи, обучени да идентифицират и да отклоняват опит за похищение, са могли да бъдат превзети едновременно от неколцина души, въоръжени само с ножове [някои репортажи казват, че били пластмасови] и „ножове за рязане на картон“. По-достоверно е да се мисли, че четирите самолета са били пленени чрез електронна технология, например тази, използвана в „Глоубъл Хоук“.

Един запис, чиято автентичност не може да се установи, е изпратен по Интернет в началото на есента на 2002 г. Твърди се, че това е разговор между авиодиспечерите и Полет 93. На този запис диспечерите и други близки полети чуват мъжки глас да говори за бомба на борда и ситуация със заложници. Други пилоти казват, че са видели черен пушек да се носи над обречения самолет.

Един Интернет-потребител, който се идентифицира само като „Снейк Плискен“, предлага своята теория за „едрата мъхеста пчела“:

Мозъците на атаките от 11/9 поддържат изкуствено малък брой пътници на самолетите, като хакват и манипулират компютърните системи на авиокомпаниите. След като излитат, на пилотите е казано по радиото, че е била извършена атака срещу Америка и им е наредено да изключат транспондерите си и да се приземят в посочена военновъздушна база, което те и правят. Самолетите продължават да са видими на радара, но не могат да се идентифицират.

Дублиращи самолети с технология за дистанционен контрол вече са били изпратени по време на полета от мозъците на 11/9 и достигат подобна височина и координати, и са уловени от авиодиспечерите, докато истинските полети са слезли под нивото на радара във военните бази.

След като всички са кацнали, всички пътници са преместени в Полет 93, който скоро излита под дистанционния контрол на „Глоубъл Хоук“. Дублиращите полети 11, 175 и 77 летят дистанционно контролирани към мишените си, докато истинският Полет 93 е свален над Пенсилвания, затваряйки устата на всички свидетели.

Макар че тази чудата теория звучи повече като сценарий от старите серии на *Mission Impossible* („Мисията невъзможна“), отколкото като реалност, тя е урок по преобръщане на събитието и разглеждането му от различни ъгли. Тази теория освен това обяснява много от необяснените факти от този ден. Например тя обяснява необикновените пилотски възможности на арабските похитители, които според техните инструктори едва успявали да локализират лоста за кацане, отсъствието на всякакви записи на системите за събиране на данни за полета и факта, че транспондерите са изключени. Неспособността да се контролира самолетът може да обясни и защо видимо никой от екипажите или пътниците на похитените самолети не се е опитал да преодолее техните слабо въоръжени нападатели, освен може би в Полет 93. А по отношение на този обречен полет има една интригуваща теория, подкрепена със солидни доказателства.

След като научават за атаките срещу Световния търговски център и Пентагона и новината, че четвърти пътнически самолет е във въздуха и че са вдигнати изтребители, първата мисъл на много хора при чуването, че Полет 93 се е разбил, е, че е бил свален.

Правителството бързо го отрече и вместо това съчини легендата за смелите пътници, които решили да атакуват своите похитители. Това, разбира се, осигури основата за версията, че реактивният самолет се разбил по време на лютата битка на борда.

Същевременно последното обаждане по клетъчен телефон, получено от обречения полет, е от неидентифициран пътник, който се обадил на телефона за спешни случаи 911 около осем минути, преди самолетът да се разбие. Операторът Глен Креймър казва на *Associated Press* на 11 септември, че мъжът казал, че се е заключил в тоалетната. „Ние сме отвлечени! Ние сме отвлечени!“ — крещял пътникът по телефона^[12].

„Потвърдихме това няколко пъти с него — казва Креймър — и го помолихме да повтори думите си. Той беше направо обезумял. Каза, че според него самолетът пада. Чул някаква експлозия и видял бял пушек да излиза от крилото, но не знаеше откъде. А след това загубихме контакт с него.“

ФБР конфискува записа на Креймър и му нареджа повече да не обсъжда въпроса. Не е предложено никакво обяснение на това обаждане по клетъчния телефон.

Според една публикация в Интернет от Роб Мегли станция за следене на земетресения в южна Пенсилвания регистрира сейзмичен запис, характерен донякъде за звукова експлозия в 9:22 на 11 септември 2001 г. Звукова експлозия се създава от самолет, който надвишава скоростта на звука. Джъмбо-джетовете не надвишават скоростта на звука, но свръхзвуковите изтребители го правят^[13].

За това сейзмично доказателство се смята, че показва, че свръхзвуков самолет е бил в областта точно преди катастрофата на Полет 93 и това дава допълнителна подкрепа на засилващите се подозрения, че пътническият самолет е свален от американската армия. След разговор с учен от НАСА, Мегли е убеден, че сейзмичният пик не е звукова експлозия, а може би експлозия от близка каменоломна. По-късно вниманието на Мегли се насочва към вероятността Полет 93 да е бил жертва на мощно микровълново (НРМ) устройство, а не на самолет.

В подкрепа на първоначалната теория на Мегли за сваляне на полета е изявление на висши официални лица от правителството, че президентът Буш е оторизирал използването на военна сила по-рано сутринта на 11 септември.

Говорейки в предаването *Meet the Press* („Среща с пресата“) на NBC по-малко от седмица след атаките, вицепрезидентът Чейни казва^[14], че Буш „взе решение ако самолетът [Полет 77, който уж се ударил в Пентагона] не се отклони, ако те не обърнат никакво внимание на инструкциите да се махнат от града, като последно средство нашите пилоти бяха оторизирани да ги свалят“.

Заместник-секретарят по отбраната Пол Улфовиц признава, че армията е стеснявала кръга около Полет 93. „Ние реагирахме ужасно бързо, бих могъл да кажа, във вторник — казва той в едно интервю по PBS^[15]. — И в действителност ние вече следяхме самолета, който се

разби в Пенсилвания. Мисля, че героизмът на пътниците на борда беше това, което го свали, но армията беше в позиция да го направи, ако се налагаше.“

Генерал Ричард Майърс, председател на главнокомандващите на обединените щабове, също потвърждава, че изтребители са се приближавали към Полет 93, но отрича те да са стреляли по самолета.

Няколко свидетели на земята казват, че са видели малък самолет да обикаля областта по времето, когато Полет 93 се разбива. По-късно ФБР обяснява, че това е било бизнес самолет, от който властите поискали да се спусне и да осигури информация за местоположението на катастрофата.

Това обяснение е напълно нелепо заради факта, че по това време целият въздушен трафик е прекратен; пушекът от останките на самолета плюс многобройните обаждания на 911 щяха да осигурят достатъчна информация за местоположението, а ФБР не успява да даде никаква информация за този летателен апарат или пътниците му, никой от които не е излязъл публично, за да разкаже своята версия.

Един летателен апарат, който е в областта, е едномоторният „Пайпър“, пилотиран от Бил Райт. Райт казва, че виждал Полет 93, всъщност бил толкова близо, че можел да види знаците на *United Airlines*. Той заявява, че внезапно получил заповед да се отдалечи от пътническия самолет и незабавно да се приземи. „Това е едно от първите неща, които ми минаха през ума, когато ни казаха да се отдалечим колкото е възможно по-надалеч, при това колкото е възможно по-бързо, че или очакваха да експлодира, или щяха да го свалят“ — обяснява Райт на новинарите^[16].

Освен това съществува и въпросът за катастрофата. Според официалната версия Полет 93 се врязва в земята с близо 500 мили в час. Въпреки това останки се разпростират на осем мили, включително писмата от пощата, която самолетът пренася. Единият мотор, който тежи над хиляда фунта (453 кг), е открит на повече от две хиляди ярда (1882 м) от сцената на катастрофата, а това сочи, че той се е отделил преди удара в земята.

Уоли Милър е местният съдебен лекар по времето на катастрофата и законът изисква от него да установи причината за смъртта на жертвите. „Вписах «убити» за 40 пътници и екипажа и «самоубийство» за четиримата терористи“ — казва Милър на един

репортер, добавяйки — а това е съществено, — че не е можел да докаже какво е станало в действителност^[17].

Следващите действия на държавните власти не правят нищо особено, за да разубедят теоретиците на конспирацията. Те не оповестяват публично данните за полета до 18 април 2002 г., а тогава пускат редактирани откъси на членовете на семействата на жертвите, на които е наредено да не обсъждат чутото. Дори и тогава поне един човек казва, че е научил неща, които не е знаел предварително. Агентите от бюрото запушват устата на авиодиспечерите от Кливланд, включени в последните минути на полета, нареджайки им да не говорят за онова, което са видели на екраните на радарите.

Сред почти истеричните викове за национална сигурност, от обществеността още веднъж се иска сляпо да приеме официалните изявления, които са подкрепени с ограничени, никакви или дори противоречащи доказателства. След като всички солидни доказателства са заключени от правителството, избуват и се ширят спекулации за истинската причина за края на Полет 93. Изправящи се срещу официалната версия за катастрофата, станала заради героичната битка на пътниците с похитителите, има други, еднакво достоверни теории.

Най-преобладаващата е, че американски изтребител е свалил самолета с ракета и/или артилерийски огън — подозрение, здраво подкрепено от всички налични доказателства. Друга теория твърди, че тъй като един запис на диспечерите с недоказана автентичност, който е публикуван в Интернет, говори за бомба на борда, един от похитителите може да е взривил такова устройство във въздуха.

Една по-чудновата теория, макар и подкрепена със солидни доказателства, е предложена от изследователи, цитиращи харвардската преподавателка Илейн Скари^[18]. В поредица от статии и книги Скари заявява, че някои по-нови катастрофи на пътнически самолети са причинени от високотехнологични оръжия за „електронна война“, сродни на технологията „Глоубъл Хоук“ и способни да разстроят контролната система на самолета. ФБР наистина потвърждава, че военен самолет С-130 е бил на 25 мили от Полет 93, а след 1995 г. военновъздушните сили са инсталирали „електронни комплекти“ в двадесет и осем от своите самолети С-130.

Този сценарий на Скари води до още една теория, която приема, че пътниците в самолета са имали успех в опита си да си възвърнат контрола върху летателния съд, но след това са установили, че не могат да го контролират заради електронно пленяване.

Според теорията, че всички самолети са били пленени и контролирани дистанционно с помощта на технологията „Глоубъл Хоук“, мозъците, криещи се зад такава схема, не биха могли да позволят на Полет 93 да кацне спокойно и да издаде играта. Тъй като заповедите за сваляне и изтребителите са си на мястото, просто е въпрос на даването на зелена светлина и след това замитането на всичко под килима на „националната сигурност“.

Независимо от това, какво в действителност се е случило с Полет 93 или как са били контролирани похитените самолети, е ясно, че който и да е стоял зад атаките, е имал информация, ако не и помощ, от средите на правителството.

Един ключов въпрос е как поне деветнадесет чужди терористи са успели поотделно да заобиколят стандартните свързани със сигурността предпазни мерки на летищата и едновременно да похитят четири търговски пътнически самолети, използвайки само ножове за рязане на картон.

Както заявява Интернет-експертът Гари Норт^[19]: „Имаме нужда от теория за координираните похищения, която почива на правдоподобна причинно-следствена последователност и не приема пълния провал на процедурите за регистрация на пътници и процедурите за разполагане на пътниците по местата за сядане на четири отделни самолета на две отделни авиокомпании. Не виждам как някой може да направи точна преценка за това, кой стои зад атаките, докато не разполага с правдоподобно обяснение как похитителите са се качили на самолетите и не са били отстранени.“

Тези терористи след това са успели да отклонят четири редовни полета, всичките под носа на авиодиспечерите, и няма незабавна реакция независимо от стандартните процедури за реагиране. Към 8:15 най-късно на 11 септември сутринта авиодиспечерите са знаели, че Полети 11 и 175 са се отклонили от курса и вероятно са отвлечени. Въпреки това към 8:45 според NORAD (Северноамериканското командване на отбраната на въздушното пространство) изтребителите

все още са на земята. Когато те все пак излитат, стандартните процедури са пренебрегнати.

Установено е, че човекът, който се е обадил да предупреди Белия дом, е имал достъп до топсекретни държавни кодове и за мнозина ерудити липсата на бърза реакция от американския отбранителен Истаблишмънт е просто немислима.

Военните сили са в състояние на повишена тревога няколко дни преди атаките. Националният разузнавателен офис програмира тренингова симулация на самолет, разбиващ се в правителствена сграда за 11 септември сутринта или преднамерено, или случайно съвпадащо с упражнението на NORAD, използващо подобен сценарий.

Въпреки това американската континентална отбранителна система постоянно се проваля. Нещо е много, много не наред.

Ако дори за половината от информацията, очертана в тази част, се докаже, че е погрешна, останалата част е съкрушително доказателство за служебно престъпление. То е много по-лошо от това, което *Newsweek* нарича „цяло лято на пропуснати насоки“. Взета общо, съществуващата днес информация може да води само до две неизбежни заключения: или най-висшето ръководство на САЩ е съставено от имбецили и некомпетентни тъпаци, или те са престъпно нехайни съучастници на престъплението, ако не и нещо по-лошо.

И в единия, и в другия случай е ясно, че такива водачи трябва да бъдат сменени, при това скоро, ако искаме да запазим традиционните стандарти на свободата и демокрацията в САЩ.

[1] Editors, „Operational Debut for Global Hawk,“ *Jane's Aerospace* (Oct. 8, 2001), http://www.janes.com/serospace/military/news/misc/globalhawk_ppv.shtml

↑

[2] Герой от романа на Филип Ноулън *Armageddon 2419*, излязъл през 1929 г. Използвайки основата на този роман, Ноулън и в сътрудничество с художника Дик Колкинс създава и вестникарската поредица *Buck Rogers in the 25th Century* („Бък Роджърс в XXV век“), появила се през 1967 г. Лейтенантът от американските военновъздушни сили Бък Роджърс, един съвременен Рип ван Уинкъл, се събужда след дълъг сън през XXV век и установява, че Америка се управлява от монголски нашественици. Разбира се, той не само

освобождава Америка, но се бие и с извънземни пирати и със смъртния си враг Килър Кейн. — Б.пр. ↑

[3]

<http://www.dsto.defence.gov.au/globalhawk/releases/parlsecl8801.html> ↑

[4] News Release, „Global Hawk Completes First Flight,“ United States Department of Defense (March 2, 1998),
http://www.defenselink.mil/news/Mar1998/b03O21998_bt091-98.html ↑

[5] Joe Vialls, „’Home Run’ Electronically Hijacking the World Trade Center Attack Aircraft,“ <http://geocities.com/mknemesis/printer.html> ↑

[6] Ibid. ↑

[7] <http://www.kinetx.com> ↑

[8] „Hijacker Suspects Tried Many Flight Schools,“ *The Washington Post* (Sept. 19, 2001). ↑

[9] „San Diegans See Area as Likely Target,“ *The Washington Post* (Sept. 24, 2001). ↑

[10] Vialls, op. cit. ↑

[11] Col. Donn de Grand Pre, «The Enemy Is Inside the Gates,» *American Free Press* (Feb. 11, 2002). ↑

[12] John Carlin, „Unanswered Questions — The Mystery of Flight 93,“ *The Independent* (Aug. 13, 2002). ↑

[13] Robb Magley, „Seismic Event: The Final Moments of Flight 93,“ <http://members.fortunecity.com/seismicevent/>; author’s email correspondence (Feb. 15, 2003). ↑

[14] Editors, „Cheney Says Military Was Ordered to Shoot Down Planes,“ *Online News Hour*, Public Broadcasting Service (Sept. 16, 2001).

↑

[15] Ibid. ↑

[16] Carlin, op. cit. ↑

[17] Ibid. ↑

[18] Emily Eakin, „Professor Scarry Has a Theory“ *New York Times* (Nov. 19, 2000); <http://news.mdependent.co.uk/world/americas/story.jsp?story=323958> ↑

[19] <http://www.mycountryrightonvrong.net/mcrow3.htm> ↑

20. ОФИЦИАЛНОТО РАЗСЛЕДВАНЕ НА 11/9: ОЩЕ ЕДНА КОМИСИЯ „УОРЪН“?

По-рано обсъдихме първото официално разследване на 11/9 — Съвместното разследване на Конгреса и на Камарата на представителите, което сондираше дейностите на разузнавателната общност във връзка с атаките. През юли 2003 г. администрацията на Буш поиска от Конгреса да не даде достъп на пресата и на обществеността до критично важна част от 28 страници от окончателния доклад за разследването. Много се говори тогава, че тези страници сочели преките връзки между саудитското правителство — отдавна лоялен клиент на САЩ — и онези похитители, които са саудитски граждани. В тези части от доклада, които бяха публикувани, също имаше твърде неловки неща за администрацията.

Президентът Буш твърдо се съпротивлява на допълнителните усилия за разследване на атаките от 11/9 до ноември 2002, когато — под силния натиск на обществеността и особено от семействата на жертвите на атаките, — подписва закон за създаване на Национална комисия за терористичните атаки срещу САЩ, която, както вече беше отбелязано, обикновено се нарича Комисията 11/9. Новата комисия, чиято цел е да подеме оттам, докъдето Съвместното разследване на Конгреса е стигнало, провежда първите изслушвания в края на март 2003 г.

В един инцидент, пълен с невероятна ирония, първият избор на Буш за шеф на Комисията 11/9 е Хенри Кисинджър, виден член на тайни общества и може би човекът, отговорен за създаването на външната политика на САЩ през последните тридесет години. Точно тази дълбоко погрешна външна политика, твърде тънко дегизираният неоколониализъм и плячкосването на различни страни е това, което води до световна антипатия към ролята на Америка в света през последните години.

Макар че е смятан за виден държавник, Кисинджър има и потъмна страна, както се вижда от няколко висящи съдебни разпореждания в две европейски страни за военни престъпления и

съучастничество в убийство. Например през май 2001 г. по време на престой в хотел „Риц“ в Париж той е посетен от криминалната бригада на френската полиция и му е връчена призовка. Кисинджър се „изнизва“ набързо и никога повече не се връща във Франция.

Кристофър Хитчинс, редовно публикуващ във *Vanity Fair* и автор на няколко забележителни книги, включително *The Trial of Henry Kissinger* („Съдебното дело на Хенри Кисинджър“; Verso: 2001), представя богата документация, показваща, че Кисинджър е отговорната страна зад редица актове, които могат да се смятат за военни престъпления, включително зверствата по време на войната в Индокитай, планирани убийства в Сантиаго, Никозия и Вашингтон, окръг Колумбия, и геноцида в Източен Тимур. Например през 1970 г. Кисинджър наредяда отстраняването на главнокомандващия на чилийската армия Рене Шнайдер. Шнайдер е поддръжник на чилийската конституция, който се противопоставя на това, което покъсно става десен преврат срещу социалистическия президент Салвадор Алиенде, и е убит през 1970 г. от десни заговорници в чилийската армия. Бившият американски посланик в Чили Едуард Кори потвърждава пряката роля на Кисинджър в тези събития. Силни доказателства обвързват Кисинджър с действителния, спонсориран от ЦРУ преврат на 11 септември 1973 г., който води до смъртта на Алиенде и стотици от неговите леви поддръжници.

Хитчинс и много други са повдигали притесняващи въпроси за ролята на Кисинджър в смъртта на — по различни оценки — 700 000 камбоджански селяни по време на ерата на Виетнамската война. Едуард С. Хърман, почетен професор в Уортън Скул към Университета на Пенсилвания, пише надълго и нашироко за ролята на Кисинджър в създаването на камбоджанските „полета на смъртта“ и посочва неговото твърде съмнително постижение като човек, отговорен за повече смъртни случаи в Югоизточна Азия, отколкото скандалния Пол Пот. По същия начин именно Кисинджър като държавен секретар при президента Форд одобрява инвазията на индонезийския президент Сухарто в Източен Тимур, която води до още една къrvава баня.

При напускането на поста държавен секретар на САЩ Кисинджър натоварва на камион архивите на Държавния департамент и ги закарва в имението на Рокфелер в Покантико Хилс близо до Теритаун, Ню Йорк. Тези документи впоследствие са възвърнати на

законните им собственици — американската общественост, но не и преди Кисинджър да изкара значителни суми от публикуването на три тома с мемоари. Тези писания оставят настрана съществени въпроси от годините на неговата служба — включително смъртните случаи в Китай, загубата на Ангола в Африка и аферата в Източен Тимур — и в някои части дори е доказано, че не са верни, след като по-късно официалните документи са разсекретени.

След като напуска правителството, Кисинджър се урежда като съветник по националната сигурност на множество страни, като учредява и играе ролята на председател на „Кисинджър Асошиътс“. Според Уолтър Айзъксън Кисинджър основава консултантската си фирма с 350 000 долара, отпуснати му като заем от *Goldman Sachs* и три банки. От самото начало той наема Брент Сноукрофт и Лоурънс Ийгълбъргър — и двамата по-късно напускат, за да се присъединят към първата администрация на Буш. Трябва да се отбележи, че Ийгълбъргър е член както на Съвета за външни отношения, така и на Трилатералната комисия.

Именно такива тайни общества като Съвета за външни отношения, така и Трилатералната комисия формират втория план на събитията, за които повечето американци знаят само от повърхностни репортажи в корпоративните масмедиите. За по-детайлна история на тези потайни общества, тяхната роля в събитията от Първата световна война до Виетнам и Войната в залива от 1991 г. и тяхната цел за „Нов световен ред“ за глобален контрол, моля ви, прочетете книгата ми „Господство и потайност“ (Дилок, 2004).

Отличен пример за влиянието на такива глобалистки организации може да се открие в собственото метеоритно издигане на Кисинджър във властта. През 1955 г. Кисинджър е просто никому неизвестен университетски преподавател, докато не посещава една среща във Военноморското училище в Куонтико, Вирджиния, домакинствана от тогавашния помощник по външните отношения на президента Нелсън Рокфелер. Тази среща е началото на дълго приятелство между двамата, кулминиращо в откровен подарък от 50 000 долара на Кисинджър от Рокфелер. Кисинджър скоро е представен на Дейвид Рокфелер и други видни членове на Съвета за външни отношения (CFR). Чрез CFR Кисинджър получава финансиране и достъп до висши официални лица от Комисията по атомна енергия,

трите клона на армията, ЦРУ и Държавния департамент, които той използва, за да напише бестсельра, озаглавен *Nuclear Weapons and Foreign Policy* („Ядрените оръжия и външната политика“), в която твърди, че ядрената война „може да се спечели“.

След обществения яростен протест от избора на Буш за шеф на Комисията 11/9, Кисинджър бързо се оттегля, твърдейки, че не желае да дава публичност на списъка с клиенти на „Кисинджър Асошиътс“.

Буш продължава да търси кандидати в тайните общества, като в крайна сметка се спира на бившия губернатор на Ню Джързи Томас Х. Кийн и бившия представител на Индиана в Камарата на представителите Лий Хамилтън, за да оглавят Комисията. И двамата са членове на Съвета за външни отношения.

Връзките на Кийн с нефтената индустрия са дълбоки. Днес той е директор на *Amerada Hess* — огромна нефтена компания. Хес е партньор със саудитската *Delta Oil* в съвместно предприятие в Азербайджан. А *Delta Oil* е част от съвместно предприятие с *Unocal* за строежа на нефтопровод през Афганистан до Каспийския басейн.

Други членове на Комисията също са бивши висши държавни чиновници, например Фред Фийлдинг, бивш съветник на Никсън в Белия дом, Джейми Горелик, заместник главен прокурор при Клинтън, и Джон Леман, секретар на военноморския флот на Рейгън.

Комисията скоро се оказва в безизходно положение, в което е поставена от администрацията на Буш, тъй като тя продължава да се бави в осигуряването на Комисията на документите с разузнавателна информация, предоставяни на Белия дом. След дълъг период на откази на нейните покани, през февруари 2004 г. президентът Буш се съгласява да се срещне с Комисията. Тази среща се осъществява на 29 април, но не и преди юрист на Белия дом да договори ограничителни условия: трябва да присъства и вицепрезидентът Чейни, като двамата няма да дават показания под клетва. Освен това не трябва да се правят никакви записи, нито пък е позволено в стаята да присъства стенограф. Буш и Чейни освен това отказват да позволят воденето на бележки в тричасовата сесия, които да се разкрият пред семействата на жертвите от 11/9.

През цялата пролет на 2004 г. членовете на Комисията продължават да се оплакват, че работата им се бави непрестанно

заради спорове с администрацията за достъп до документи и други свидетели^[1].

„Очевидно е, че Белият дом иска да протака...“ — коментира бившият сенатор Макс Клеланд, демократ, който от мнозина се възприема като най-гръмогласния и изявен критик на администрацията на Буш в Комисията. Тази дейност на Клеланд спира почти на средата от работата на Комисията, когато той си подава оставката, за да приеме пост в борда на директорите на Експортно-импортната банка на САЩ, след като е номиниран от президента Буш на 21 ноември 2003 г. Мнозина наблюдатели разглеждат новата работа на Клеланд единствено като безочливо откупуване от страна на администрацията на Буш^[2].

Председателят на Комисията Кийн казва, че на групата му може да се наложи да ограничи разследванията си, ако Конгресът не удължи живота ѝ, който би трябвало да свърши на 27 май 2004 г. „Има много пътища, които да се последват, включително как е било използвано разузнаването, откъде е дошло и какво е било известно на ФБР, ЦРУ и Съвета по национална сигурност“ — казва Кийн, добавяйки, че крайният срок през май може да наложи доклад, „с който ние като членове на Комисията ще се чувстваме много фрустрирани“^[3]. Крайният срок е леко удължен, като Комисията се съгласява да излезе с окончателния си доклад на 26 юли 2004 г.

От гледна точка на администрацията на Буш Хамильтън е идеален за работата на заместник-председател. Той е член на Консултивният съвет по вътрешната сигурност и през годините е участвал в разследвания както на т. нар. Октомврийска изненада^[4], така и на скандала Иран-контри^[5]. И в двата случая той не успява да разкрие доказателства за злоупотреба или престъпно поведение по високите етажи на държавното управление^[6].

Членът на Комисията Файлдинг е посочен от студентите по разследваща журналистика в Университета на Илинойс като позорно Дълбоко гърло с Уотъргейтска слава, източника, който сваля президента Никсън и проправя пътя за Джералд Форд.

Изпълнителният директор на Комисията е Филип Зеликоу, член на Консултивният съвет по външно разузнаване на президента Буш. Той също служи като съветник по националната сигурност в администрациите на Форд и на Буш. Зеликоу, който е член на

преходния екип на Буш-Чейни, способствал за формирането на настоящия Съвет по националната сигурност, се смята от мнозина за „вратаря“ на Буш в Комисията 11/9.

Съвсем очевидно е, че Комисията, която сондира събитията от 11/9, е компрометирана и контролирана, както и Комисията „Уорън“ от 1964 г., която отказва да зададе каквите и да било трудни въпроси на новия президент и неговия персонал.

Друга спънка в напредъка на Комисията 11/9 се дължи на действителната интерпретация на нейния устав от членовете ѝ. Тази интерпретация е огласена от заместник-председателя Лий Хамилтън, който обяснява: „Фокусът на Комисията ще е върху бъдещето. Ние не се интересуваме от опитите да оценяваме вината; ние не смятаме, че това е част от отговорността на Комисията.“

Е, сега открыто се признава, че Комисията няма да държи ключови официални лица отговорни за техните действия, а вместо това ще се фокусира върху начините за предотвратяване на повторни инциденти в бъдеще. И наистина, по националната телевизия, за да го видят всички, Комисията претвори на дела устава си. Това се вижда най-вече в оправдването и дружелюбното отношение към висшите държавни чиновници, свидетелстващи под клетва.

Появата на главния прокурор Джон Ашкрофт пред Комисията 11/9 осигурява един от най-добрите примери на деликатното и внимателно отношение, демонстрирано към висшите чиновници от администрацията, които би трябвало да са на огневата линия за най-голямото престъпление, извършвано някога на американска земя.

Според основния тинк-тънк на демократите „Центрър за американски прогрес“^[7] свидетелските показания на Ашкрофт са „измамен, неискрен и нечестен разказ за дейността му преди 11/9 и становище от типа на Полиана^[8] за действията му след атаката. Нещо още по-лошо: членовете на Комисията до голяма степен приемат свидетелските показания на Ашкрофт на доверие и подминават възможностите настоятелно и настъпателно да разпитат главния прокурор за несъответствията и неточностите в изявленията му.“

Изпълняващият длъжността директор на ФБР през трите месеца преди 11/9 Томас Пикард току-що е свидетелствал пред Комисията, че Ашкрофт е отказал актуална информация за терористична заплаха, казвайки на Пикард, че не желае повече да слуша нищо по темата.

На бившия губернатор на Илинайс Джил Томпън — обикновено най-върлият защитник на републиканците в Комисията — се пада да зададе единствения критичен въпрос за това изявление. Когато е попитан от Томпън за твърдението на Пикард, Ашкрофт отговаря: „Никога не съм казал, че не желая да слушам за антитероризма“.

Размяната на въпроси и отговори обаче свършва дотук, без никакъв допълнителен въпрос. Очевидно или Ашкрофт, или Пикард лъже, но членовете на Комисията сякаш не забелязват това видимо с просто око противоречие. По-късно в свидетелските си показания Ашкрофт настоява, че е увеличил сумите в бюджета на Министерство на от branата за антитероризъм повече, отколкото за която и да било друга функция. Според списание *Slate* обаче това твърдение е очевидно невярно^[9]: „То е оспорено от членове на Комисията, няколко предишни свидетели и документите за обществения бюджет. Въпреки това нито един от членовете на Комисията не го конфронтира по този въпрос.“

Дори членът на Комисията Ричард Бен-Венист, бивш прокурор по Уотъргейт от Демократическата партия, е снизходителен по отношение на главния прокурор. Той питат защо висшите пет приоритета на Ашкрофт, отбелзани в документ по политиката от 10 май 2001 г., не включват борбата с тероризма. Ашкрофт отговаря, че на слушанията от 9 май пред Сенатската финансова комисия той цитирал тероризма като свой приоритет №1. Бен-Венист оставя Ашкрофт да си отдъхне, макар че доклад на членовете на Комисията, публикуван точно преди показанията на Ашкрофт, разкрива, че насоките за бюджета, публикувани от него на 10 май 2001 г., изобщо не споменават антитероризма^[10].

Мнозина прогнозират преди появата на Ашкрофт, че главният прокурор е толкова уязвим по въпроса за 11/9, че може би ще трябва да бъде жертвен като изкупителна жертва на администрацията. Ашкрофт обаче е останен невредим от Комисията.

Може би основното неловко положение за администрацията на Буш през този период на даване на свидетелски показания пред Комисията са разкритията на Ричард А. Кларк, назначен на служба още от Рейгън, който е топ експертът по антитероризма на правителството на Клинтън и Джордж У. Буш. В програмата на телевизия CBS *60 Minutes* („60 минути“), в драматични свидетелски показания през Комисията за 11/9, които наелектризира страната^[11],

Кларк обвинява, че администрацията на Буш „не е успяла да действа преди 11 септември по отношение на заплахата от Ал-Кайда независимо от многобройните предупреждения“. Кларк заявява, че администрацията на Буш е получила многократни предупреждения, че предстои атака на Ал-Кайда, но въпреки това не осигурява достатъчно средства и прави антитероризма второстепенна задача в месеците преди 11/9... а дори и след това. Сред жертвите на това пренебрежение е „топсекретна програма за следене на заподозрени от Ал-Кайда в САЩ“, която Белият дом отменя в месеците преди 11/9, според Кларк. Освен това той твърди, че президентът неправомерно се опитва да „ожъне политическия неочекван късмет“ от 11/9, обвинявайки, че администрацията е започвала да прави планове да атакува Ирак на 11/9, независимо от доказателствата, че терористичната атака е проектирана от Ал-Кайда.

По-късното твърдение на Кларк съответства на по-ранни репортажи. На 4 септември 2002 г. *CBS News* оповести, че пет часа след атаките на 11/9 „Секретарят по отбраната Доналд Ръмсфелд казва на помощниците си да представят планове за удар срещу Ирак, макар че няма доказателства, свързващи Саддам Хюсеин с атаките“. По същия начин тогавашният финансов министър Пол О'Нийл заявява, че администрацията „е планирала да нахлуем в Ирак много преди 11 септември и е използвала съмнителни разузнавателни данни, за да оправдае войната“.

Съветникът по националната сигурност Кондолиза Райс се оформя като избрания от администрацията човек в усилията ѝ да обори обвиненията на Кларк. В една позиция, публикувана в *Washington Post* на 22 март Райс пише: „Независимо от предположенията на някои, ние не сме получавали разузнавателни данни, че терористите се подготвят да атакуват родината, използвайки самолети като ракети, макар че някои аналитици спекулираха, че терористите биха могли да отвлекат самолети и да се опитат да освободят някои задържани от САЩ терористи“. Това твърдение по-късно се повтаря в редица токшоута по телевизията и Райс разработва същите твърдения в неохотно дадените си свидетелски показания пред Комисията по 11/9; съветникът по националната сигурност на САЩ се съгласява да даде свидетелски показания под клетва за най-голямото

нарушение на сигурността в съвременната история едва след изключителен обществен натиск.

Трябва да се отбележи, че натискът от страна на Комисията във връзка с показанията на Райс принудително налага публикуването на твърде срамна Всекидневна кратка информация за президента (PDB) за 6 август 2001 г. — документ, който ясно очертава плановете на Ал-Кайда да удари вътре в САЩ. PDB е разсекретена в събота, 10 април 2004 г. По-долу е целият текст на разузнавателните данни, които са публикувани от Белия дом. Най-забележителни са смразяващите разкрития в последните два параграфа.

БИН ЛАДЕН РЕШЕН ДА УДАРИ В САЩ

Тайно, чуждо правителство и медийни репортажи сочат, че от 1997 г. бин Ладен иска да проведе терористични атаки в САЩ. Бин Ладен подсказва в американски телевизионни интервюта през 1997 и 1998 г. че неговите последователи ще последват примера на бомбаджията от Световния търговски център Рамзи Юсеф и „ще внесат борбата в САЩ“.

След ракетните удари на САЩ срещу базата му в Афганистан през 1998 г., бин Ладен казва на последователите си, че иска да отмъсти във Вашингтон, според... (редактирана част)... служби.

Функционер на „Египетски исламски джихад“ е казал на... (редактирана част)... служба по същото време, че бин Ладен планира да използва достъпа на функционера до САЩ, за да осъществи терористичен удар.

Заговорите около посрещането на новото хилядолетие в Канада през 1999 г. може би е било част от първия сериозен опит на бин Ладен да приложи терористичен удар в САЩ.

Осъденият заговорник Ахмед Ресам е казал на ФБР, че той самият е замислил идеята да се атакува международното летище в Лос Анджелис, но лейтенантът на бин Ладен Абу Зубайда го е наಸърчил и е способствал за

операцията. Ресам освен това казал, че през 1998 г. Абу Зубайда е планирал собствена атака срещу САЩ.

Ресам казва, че бин Ладен е знал за операцията в Лос Анджелис. Макар че бин Ладен не успя, неговите атаки срещу американските посолства в Кения и Танзания през 1998 г. демонстрират, че той подготвя операциите в продължение на години и не е обезкуражен от спънките. Сътрудниците на бин Ладен са следели нашите посолства в Найроби и Дар-ес-Салам още през 1993 г., а някои членове на клетката в Найроби, планирала бомбените атентати, са арестувани и депортирани през 1997 г.

Членове на Ал-Кайда, включително такива, които са американски граждани, са живели или са пътували в САЩ в продължение на години и групата очевидно поддържа структура за подкрепа, която да подпомогне атаките. Двама членове на Ал-Кайда, чиято вина в заговора за бомбените атентати в Източна Африка е доказана, са американски граждани, а старши член на „Египетски исламски джихад“ е живял в Калифорния в средата на 90-те години.

Таен източник каза през 1998 г., че клетката на бин Ладен в Ню Йорк набира американски младежи мюсюлмани за атаките.

Не успяхме да потвърдим някои от по-сензационните информации за заплаха, например тази от... (редактирана част)... служба от 1998 г., гласяща, че бин Ладен искал да отвлече американски самолет, за да иска освобождаването на „Слепия шейх“ Умар Абд ал-Рахман и други задържани в САЩ екстремисти.

Въпреки това информация от ФБР от онова време сочи модели на подозрителна дейност в тази страна, съответстващи на подготовката за отвличане или други типове атаки, включително скорошно наблюдение на федерални сгради в Ню Йорк.

ФБР провежда приблизително 70 цялостни полеви разследвания по целите Щати, за които се смята, че са свързани с бин Ладен. ЦРУ и ФБР разследват обаждане в нашето посолство в Обединените арабски емирства през

май, съобщаващо, че група от поддръжници на бин Ладен са в САЩ и планират атаки с използването на експлозиви.

Няколко дни след свидетелските показания на Райс бързо постъпва съкрушителен отговор от основен нов надуващ свирката. В публични изявления, целящи директно да оспорят свидетелските показания на Кондолиза Райс пред Комисията по 11/9, Сайбъл Едмъндс разкрива, че преди е осигурила информация пред групата, разследваща атаките от 11 септември, която според нея показва, че висши длъжностни лица са знаели за плановете на Ал-Кайда да атакува САЩ със самолети месеци, преди ударите да се осъществят. В продължение на три часа на закрита сесия на Комисията тя повтаря, че през пролетта и лятото на 2001 г. във ФБР е циркулирала информация, много силно подсказваща, че атака с помощта на самолет предстои да се извърши след няколко месеца и че терористите са засели местата си.

Излизайки пред обществеността, за да обори показанията на Райс, Едмъндс заявява, че като използва думата „ние“, Райс разказва „възмутителна лъжа“^[12]. И продължава: „Райс казва «ние», а не «аз». Това включва всички хора от ФБР, ЦРУ и DIA (Разузнавателната агенция на от branата). Аз твърдя, че това е невъзможно.“

Вярна на формата, администрацията Буш незабавно изисква мълчанието на Едмъндс, получавайки заповед за запушването на устата ѝ от съда. На 24 март 2004 г. пред около петдесет репортери и дванадесетина новинарски камери Едмъндс заявява: „Главният прокурор Джон Ашкрофт ми каза, че се позовава на «Привилегията на държавна тайна и националната сигурност», когато казах на ФБР, че искам да разкажа публично онова, което съм превеждала от прихванатите съобщения преди 11 септември.“

„Появих се веднъж в 60 Minutes («60 минути») на CBS, но г-н Ашкрофт ми запуши устата. ФБР ме следи, а аз бях заплашена със затвор през 2002 г., ако оповестя публично онова, което знам“ — казва Едмъндс^[13]. През март 2002 г. Едмъндс е уволнена внезапно от ФБР, малко след като непосредствените ѝ началници в бюрото научават, че тя ги е прескочила и е изразила загрижеността си пред по-висши етажи на бюрото^[14].

Едмъндс обаче продължава да говори пред чуждите журналисти. Тя казва на лондонския вестник *The Independent*: „Дадох [на Комисията] детайли от конкретни досиета на разследвания, конкретни дати, конкретна целева информация, конкретни отговорни директори на разследването. Дадох им всичко, така че да могат да се върнат и да проследят нещата. Това не са слухове. Това са неща, които са документирани. Тези неща могат много лесно да се установят. Имаше обща информация за времевите рамки, за методите, които ще се използват — но не конкретно как ще се използват — и за хората, които са си на местата, както и кой дава заповедите за такъв тип терористични атаки. Имаше споменати и други градове. Големи градове — с небостъргачи.“

Повечето от онова, което казах на Комисията, деветдесет процента, е свързано с разследвания, в които бях включена, или от работата ми в отдела. Двеста преводачи — рамо до рамо — човек вижда и чува и доста други неща — казва тя на *The Independent* — Президентът Буш каза, че не е имал конкретна информация за 11 септември и това е точно, но само защото каза «11 септември».“

Подобни обструкции и смущения от страна на администрацията на Буш към 11/9 по принцип и Комисията по 11 /9 в частност се оказаха твърде много поне за един роднина на жертва от атентатите.

Ельн Мариани, чийто съпруг Луис Нийл Мариани е убит, когато Полет 175 удря Южната кула на Световния търговски център, на 26 ноември 2003 г. заведе федерално дело в американския Окръжен съд на Източния окръг Пенсилвания. Обвиняемите включват президента Буш, вицепрезидента Чейни, главния прокурор Ашкрофт, министъра на отбраната Ръмсфелд, директора на ЦРУ Джордж Тенет, министъра на транспорта Минета, съветника по националната сигурност Райс и бившият президент Джордж Хърбърт Уокър Буш. Делото е заведено по Закона RICO (Организации, повлияни от ракет и корупция), обикновено запазен за фигури от организираната престъпност^[15].

Делото е преместено за разглеждане в друг окръг и допълнен иск е заведен през май 2004 г. в окръжния съд на Окръг Колумбия. [Бележка на редактора: Откъси от допълнения иск са публикувани в Приложение Г. Вж. също предговора на Ельн Мариани към тази книга.]

Интересното е, че друг обвиняем в съдебното дело е Питър Дж. Питърсън, председател на Съвета за външни отношения (CFR). В иска се твърди, че за CFR „се вярва, че е осигурил на Обвиняемия [Буш] и сътрудници — докато действа под прикритието на федералния закон — критичен съвет за националната сигурност, за който се вярва, че не е в интерес на Ищеща [Мариани] и американската общественост“.

Адвокатът на Мариани — бившият заместник-главен прокурор на Пенсилвания Филип Дж. Бърг — заявява, че ще докаже, че „тези сериозни [обвинения] по Закона RICO са *bona fide*^[16] и автентични, както се описва в Параграф II, който ще осигури конкретни времеви рамки. Обвиняемите са знаели — или е трябвало да знаят, — че атаките от 11/9 са предстояли.“

В заключението на иска Бърг пише: „Обвиняемите трябва да бъдат държани отговорни за техните действия преди и след 11/9 заради доброто на нашата нация и нашата сигурност. Всичко по-малко от това ще направи Конституцията на САЩ и ритуалните клетви на нашите лидери «да пазят и да защитават нашата Конституция от всички врагове — чужди и вътрешни» безсмислени.“

Със завеждането на това дело и сред кавгите между Комисията по 11/9 и администрацията на Буш на обществеността става все по-ясно, че всякакво държавно спонсорство на терористите от 11/9 трябва да е дошло поне отчасти от Саудитска Арабия.

US News & World Report съобщава за неназовано правителствено официално лице, което е чело 28-те страници класифициран материал в доклада на Съвместната комисия на Конгреса, цитирайки го като заявило: „Там има толкова работи за участието на саудитското правителство, че ще взривят съзнанието на хората“^[17].

Това твърдение е изяснено от сенатора от Флорида Боб Греъм, съпредседател на Комисията по доклада^[18]. „Реалността е, че [саудитското] външно правителство е много по-директно включено не само във финансирането, но и в осигуряването на подкрепа — транспорт, квартири и въвеждане в мрежата, която осигурява подкрепа на терористите. — И добавя: — Те не са някакви самостоятелни агенти, [а] са ръководени от хора със съществена отговорност в правителството.“

Според автора Крейг Йингър, който разследва ролята на Буш старши в скандалите Иран-контри и Иракгейт, отчуждената снаха на

Осама бин Ладен, Кармен бин Ладен, казва, че според нея членове на семейството може би са осигурили финансови средства на Осама^[19].

В излязлата насконо и широко прочула се книга *House of Bush, House of Saud: The Secret Relationship Between the World's Two Most Powerful Dynasties* („Династията Буш, династията Сауд: тайните взаимоотношения между двете най-могъщи династии на света“) (Scribner: March 2004) Ънгър твърди, че семената на 11/9 са посети преди близо тридесет години в поредица от хитри бизнес транзакции, които впоследствие се превеждат в дългосрочен политически съюз между саудитското кралско семейство и разширеното семейство на Джордж Х. У. Буш.

Книгата на Ънгър започва с един въпрос: „Как така два дни след 11 септември 2001 г., дори след като американският въздушен трафик е силно ограничен, саудитски милиардер си общува в Белия дом с президента Джордж Буш, докато на 140 саудитци, много от които непосредствени роднини на Осама бин Ладен, е разрешено да се върнат в страната си?“. Според разказа на Ънгър на потенциалната „пещера на съкровищата“ за разузнаването е разрешено да напусне страната — включително предполагаем посредник на Ал-Кайда, за когото се твърди, че е знаел предварително за атаките. Ънгър пита, а и ние също: „Зашо ФБР подпомага тази евакуация, без да разпита тези хора? Зашо Саудитска Арабия, родината на повечето от похитителите, получава ексклузивно и преференциално отношение от Белия дом, дори докато Световният търговски център продължава да гори?“

Добре известно е, че Саудитска Арабия отдавна се облагодетелства от комфорктните си отношения с американски лидери, винаги нетърпеливи да поддържат американското влияние върху водещия износител на нефт в света. Саудитците се облагодетелстват най-много от Войната в залива от 1991 г. Според лондонския *Financial Times* „Приходите от нефт на Саудитска Арабия се утрояват от средата на 90-те години заради затвореното производство в Ирак и Кувейт“.

Достатъчно интересно е, че именно тайното общество на Буш старши — Съвета за външни отношения (CFR) — е това, което надува свирката за неговите бизнес партньори и приятели в Саудитска Арабия. В един доклад, публикуван през октомври 2002 г., работна група от CFR заявява, че официални лица от Саудитска Арабия от години са пренебрегвали сънародници и мюсюлмански

благотворителни организации, които са осигурявали големи финансови средства за мрежата Ал-Кайда и че американските висши държавни чиновници системно са отказвали да признаят тази връзка.

„Саудитците винаги са представлявали диспропорционален процент от членската маса на Ал-Кайда, а политическото послание на Ал-Кайда отдавна се фокусира върху въпроси, представляващи особен интерес за саудитците, особено онези, които са разочаровани от собственото си правителство“ — заявява докладът на Съвета за външни отношения. Такива връзки са толкова многообразни и са толкова добре документирани, че в края на 2002 г. дори масмедиите започват да задават въпроси за ролята на саудитците.

Отделни саудитци също стават обвиняеми в съдебното дело за 1 трилион долара, заведено от името на повече от шестотин семейства на жертви от 11/9 през 2002 г. Оттогава още много семейства са се присъединили към делото, увеличавайки общия брой на включените лица на около 4000. Въпреки това и до днес тази версия не е получила особено внимание в основните медии. Делото е заведено от адвокат Рон Мотли от Чарлстън, Южна Каролина, известен най-вече със забележителното си извънсъдебно споразумение за 350 милиарда долара с тютюневата индустрия в края на 90-те години.

„Това стана истинска мисия за мен — казва Мотли. — Хората, които съдим, са подпомогнали събитията от 11 септември.“ Лиз Алдърман от Армонку Ню Йорк, чийто син Питър е убит в атаката срещу Световния търговски център, заявява, че се е присъединила към съдебния иск, защото „няма друг начин истината да излезе наяве. Научих и вярвам, че ужасно много пари, които са подпомогнали терористите да атакуват Америка, са осигурени от Саудитска Арабия“ — заявява тя.

Двама от по-видните саудитци, наименовани в съдебния иск, са принц Султан бин Абдул Азиз ал-Сауд — министърът на от branата на Саудитска Арабия, и принц Турки бин Фейсал — бивш шеф на разузнаването и посланик във Великобритания. Саудитското посолство във Вашингтон няма коментар по съдебното дело, но според *New York Times* източник от Държавния департамент е казал: „Саудитците дадоха глас на загрижеността си на висше ниво [на американското правителство]“.

Times освен това пише, че администрацията на Буш може да се намеси, за да прекрати или да забави делото, защото то може да навреди на вече обтегнатите взаимоотношения между двете страни. Статията не споменава добре документираните тесни бизнес отношения между саудитците и семейство Буш, нито факта, че семействата на жертвите са умолявали Буш да не блокира делото.

[1] Editors, „Chairman Says Commission Needs More Time,“ NBC, MSNBC and news services. (Feb. 13, 2004);
<http://www.msnbc.msn.com/id/4232892/> ↑

[2] Greg Pierce, Inside Politics, „9/11 Former Sen. Max Cleland Now Export-Import Bank,“ *Washington Times* (Nov. 25, 2003),
<http://washingtontimes.com/national/20031124-124430-3305r.htm> ↑

[3] Editors, „Chairman Says Commission Needs More Time,“ NBC, MSNBC and news services, (Feb. 13, 2004);
<http://www.msnbc.msn.com/id/4232892/> ↑

[4] Освобождаването в последната минута на американските заложници в Иран. — Б.пр. ↑

[5] Конспиративната теория, предмет на множество книги, гласи, че Джордж Буш, събратът от „Череп и кости“ сенатор Джон Хайнц III и неколцина агенти от разузнаването летят до Испания, за да се срещнат с членове на иранското правителство във връзка с американските заложници в Иран. Сделката е, че Иран ще задържи заложниците до след изборите през 1980 г. в замяна на оръжия. — Б.пр. ↑

[6] Griffin, op. cit. ↑

[7] Center for American Progress Daily Report (April 12, 2003),
<http://www.americanprogress.org> ↑

[8] Вечно оптимистично сираче от романите *Pollyanna* (1913 г.) и *Pollyanna Grows Up* („Полиана пораства“, 1915 г.) на Елинор Ходжман Портър (1868–1920). В преносен смисъл прозвището „Полиана“ се прикачва на глупак, който гледа на всичко през розови очила. — Б.пр. ↑

[9] <http://slate.msn.com/Id/2098783> ↑

[10]

http://www.911commission.gov/hearings/hearmgIO/staff_statement_9.pdf ↑

[11] Center for American Progress Daily Report (April 22, 2003),
<http://www.americanprogress.org>. ↑

[12] Andrew Buncombe, „I Saw Papers that Show US Knew Al-Qa’ida Would Attack Cities with Aeroplanes,“ *The Independent* (April 2, 2004). ↑

[13] Tom Flocco, „DOJ Asked FBI Translator to Change Pre-9/11 Intercepts,“ (March 24, 2004), <http://www.tomflocco.com> ↑

[14] A statement released by Edmonds’ attorneys (June 19, 2002); <http://www.thememoryhole.org/spy/edmonds.htm> ↑

[15] Copy of suit filed Nov. 26, 2003 in US District Court, Eastern District of Pennsylvania, Case No. 03–5273. ↑

[16] От латински — автентични, истински, несъмнени, безспорни. — Б.пр. ↑

[17] Linda Robinson, „What’s in the Report?“ *US News & World Report* (August 11, 2003). ↑

[18] Ibid. ↑

[19] Unger, op. cit. ↑

21. КАКВО ЗНАЕМ?

Изминахме пълен кръг. Нашият прост първоначален въпрос сега се завръща, за да бъде зададен отново: Единадесети септември наистина ли е била непровокирана и изненадваща атака на неколцина мюсюлмански фанатици — официалната версия, — или е още един случай на провокация, замислен, за да подпомага целите на вътрешни хора? Възможно ли е било да има множество заговори, обвити заедно и включващи вътрешни и външни играчи, всеки от които е извършвал части от престъплението с поглед, насочен към собствения си специален дневен ред?

Несъмнено, трите основни групи конспиратори зад 11/9 са: (1) тези, които са извършили атаката срещу САЩ, т.е. насочвали са планирането на множество детайли и условни връзки, включващи похищението, и са пилотирали или контролирали самолетите, (2) тези, които трябва да са действали отвътре, за да потиснат или променят нормалните мерки за сигурност и отбрана, включително реакциите на президента Буш и други ключови официални лица в момента на кризата, и (3) могъщи вътрешни лица, които са действали за създаването и разказването на официалната версия, отстранявали са доказателства чрез преждевременното и твърде бързо разчистване на сцените на престъплението от 11/9 и спъват или забавят официалните разследвания, включително блокирането на антитерористичните усилия от години както във ФБР, така и в ЦРУ.

Видяхме, че целта на могъщи интереси в САЩ трябва да е била да се създаде официална версия за 11/9 и след това да се използва тази ужасяваща и предизвикваща неистов страх история, за да прокарат своите предварително определени цели за външната политика и вътрешната сигурност през един объркан и изпаднал в паника Конгрес. Освен това разгледахме доказателства, че скрити лица и групи в правителствата на Израел, Пакистан и Саудитска Арабия със сигурност са знаели предварително за атаките и най-вероятно са имали пръст в подкрепянето на техните извършители.

Очевидно, всички тези играчи не са можели и не са се ангажирали във всички елементи на престъплението и прикриването; извършителите на един елемент може да не са били извършители на друг. За момента все още не знаем достатъчно, за да кажем повече от това в някакво усилие да се приписва вина, макар че предстоящите съдебни дела и/или смели нови „надуващи свирката“, които тепърва ще се появят, скоро могат да разкрият критично важни доказателства и да свържат множеството елементи на конспирацията с множеството съконспиратори по непредвидени начини.

Общият резултат обаче е, че престъплението и неговите последствия, включително приемането на основните характеристики на официалната версия от населението, сякаш — и това е трагичното — са постигнали някакъв успех. Независимо от очевидно смъртния удар срещу официалната версия, откриван в това и много други изследвания, официалната история за съжаление продължава да бъде консенсусната реалност.

Като имаме предвид това, можем ли да обявим онова, което наистина знаем на този етап за атаките от 11/9 и техните последствия?

Знаем, че нито проста, нито грандиозна некомпетентност не може да обясни системния провал на нормалните мерки за сигурност, кодифицирани както в гражданская авиация, така и във военния сектор. Знаем също, че нито един — дори един — човек не е бил укорен за такъв провал. Защо беше необходимо повече от година, за да научи обществеността, че работната група на вицепрезидента Чейни е била предупредена за проблема и че упражнения, включващи идеята за самолети, разбиващи се в сгради, са били планирани преди и на 11 септември 2001 г.? Ако презумпцията за „просто провеждане на военни учения“ обяснява липсата на бърза реакция, защо това правдоподобно алиби не е посочено на вниманието на обществеността? И откъде похитителите са знаели за времето и датата на тези военни учения, за да направят така, че атаките им да съвпаднат по време с тях?

Нещо повече: доказателствата, че се е знаело предварително за атаките, особено в средите на ФБР и ЦРУ, са повече от достатъчно. Това повдига въпроса: Кой точно е блокирал действията въз основа на тази информация и защо? Защо обществеността не е предупредена и

зашо мерките за сигурност не са усилени? Кой е имал властта да насочи в погрешна посока и да блокира официалните разследвания?

Освен това знаем, че действията срещу талибаните по принцип и Осама бин Ладен в частност са доста напреднали много преди атаките. Как така бин Ладен остава на свобода по време на писането на тази книга независимо от — както ни се казва — върховните усилия на световната суперсила? Наистина ли вярва някой, че „Мосад“, а следователно и ЦРУ, не са имали никаква представа за местонахождението на бин Ладен, особено по времето, когато всеки американец може да бъде проследен по компютъра?

Днес е ясно, че бомбардирането на Афганистан има повече общо с осигуряването на нефто- и газопроводите и възстановяването на маковите полета, отколкото със залавянето на бин Ладен. А с последващата инвазия в Ирак и нейните грозни последици е очевидно, че Войната срещу тероризма се е изместила от откриването на отговорните за атаките към налагането на *Pax Americana*^[1] на света — точно както е формулирано от Чейни, Ръмсфелд, Пърл и Улфовиц, още преди президентът Клинтън да е избран. За разлика от всяка друга американска администрация в миналото тази група в действителност предлага употреба на ядрени оръжия като пръв удар в тази нова война.

Знаем, че президентът Буш се е отнесъл с презрение към повече международни договори в сравнение с всеки друг световен лидер и дори е отпуснал средства за севернокорейската програма за ядрена енергия по времето, когато се подготвяше да търси повод за война с Ирак, твърдейки, че Саддам Хюсеин може да е способен да построи оръжие за масово поразяване. В действителност този въпрос, изглежда, сочи разкол в редиците на защитниците на Новия световен ред. Силите на Буш напират за атака, докато Обединените нации работят усилено зад кулисите да гарантират подчинението на Саддам Хюсеин на изискванията на САЩ.

Днес знаем, че плановете за заобикаляне на Конституцията датират още от годините на Никсън и че новото Министерство на вътрешната сигурност носи в себе си концепции и програми, които щяха да бъдат посрещнати с освирквания и яростни протести само преди няколко години. А новата технология за идентифициране и класифициране на всеки отделен гражданин вече е на мястото си. Критиците на администрацията не могат общо да бъдат отхвърлени

заради използването на термини като „диктатура“, „1984“^[2] и „тоталитаризъм“. Отчитайки тесните връзки между Прескот Буш, неговият тъст Джордж Хърбърт Уокър и Хитлеровите нацисти, не е прекомерно програмите на неговия внук да се наричат „фашистки“.

Буш и Чейни упорито се борят срещу провеждането на каквото и да било сериозно разследване на трагедиите от 11/9. А когато общественото мнение по въпроса се обръща срещу тях, те пък се обръщат към един от най-прословутите обитатели на тайните общества — Хенри Кисинджър, водещо светило на Съвета за външни отношения. Отново, мъртвото вълнение на общественото мнение, както и възможността да се извадят наяве висящи обвинения във военни престъпления ускоряват оставката на Кисинджър, още преди той да е започнал работа. Въпреки това двамата мъже, които Буш избира да заменят Кисинджър — Томас Кийн и Лий Хамилтън — подобно на Кисинджър — са членове на тайнния Съвет за външни отношения.

Освен това е ясно, че президентът Буш се опитва да постави хора, симпатизиращи на светогледа му, във Върховния съд — мястото, откъдето приятелите на баща му му връчиха поста. А преминаването към демократ няма да подобри нещата, защото по-голямата част от подготвителната работа за настоящата „Война срещу свободата“ е свършена през доминираната от членове на Съвета за външни отношения Клинтънова администрация.

Днес знаем, че Буш и по-голямата част от неговия кабинет са твърде вплетени в монополи на енергия, фармация, телекомуникации и армия/космическо пространство, за да позволят да се чуват алтернативни становища. Буш, Чейни и много други са виновни в същите корпоративни измами и номера, които са принудени да критикуват през лятото на 2002 г. след рухването на *Enron*, *WorldCom* и други големи корпорации, които освен това са най-големите дарители за кампаниите им^[3].

Днес ясно виждаме, че приватизацията на американската индустрия, енергия и институции, включително здравеопазването и образованието, не реализира обещанието за по-добри услуги на по-ниска цена.

Ако планът на играта на „мозъците“, стоящи зад 11/9, е да орежат американската свобода, да централизират повече власт във

федералното правителство и да спънат социалния дневен ред на САЩ в полза на безкрайно военно и разузнавателно изграждане, тогава те са успели в завидна степен. За много отдавнашни изследователи всичко това си има позната нишка.

Освен това си струва да се отбележи, че — в много отношения — последиците от атаките на 11/9 съответстват на същата матрица като последиците от убийството на президента Кенеди през 1963 г.:

- В рамките на часове, независимо от липсата на реални доказателства, един човек е обвинен за събитието, заедно с намеци, че той е бил свързан с чужди врагове.
- Официалните изявления се публикуват нашироко само за да бъдат признати под сурдинка някакви грешки по-късно.
- Макар че е в юрисдикцията на местните власти, целият случай е узурпиран от ФБР и ЦРУ — и двете агенции са под контрола на президента, който се е облагодетелствал от трагедията.
- Свикана е група от специалисти (медицински в случая на Джон Ф. Кенеди, инженери в случая на Световния търговски център), но е ограничена в онова, което може да гледа и да изучава, блокирана е в провеждането на обективно разследване от федералните официални лица.
- Доказателствата по случая набързо са отстранени и разрушени, завинаги загубени за безпристрастно и смислено разследване.
- Други доказателства са скрити в държавните досиета под защитата на „националната сигурност“.
- Федералното престъпление е извинено с твърдения за липса на човешка ръка и ресурси и никой не е наказан или уволнен. Бюджетите на федералните агенции са увеличени.
- Всяка алтернатива на официалната версия за събитията се отхвърля като „теория за конспирация“ и „непатриотична“.
- Федералното правителство използва събитието, за да увеличи собствената си централизирана власт.
- Война в чужбина (Виетнам в случая на Джон Ф. Кенеди и Афганистан днес), която в противен случай щеше да се сблъска с противопоставяне, е подкрепена от потъналото в скръб население.
- Висши държавни лидери (тогава Линдън Б. Джонсън, а сега Буш), преди под подозрение за изборна измама и корумпирани бизнес сделки, внезапно се издигат до нови висоти на популярност.

- Много граждани знаят или подозират, че официалната версия за събитията е невярна, но се страхуват да надигнат глас.
- Подчиняващите се и подлизурстващи масмедии са доволни просто да повтарят като папагали официалната версия за събитията и упорито избягват да зададат трудните въпроси, които биха могли да разкрият истината.

Една основна разлика между двета случая е, че след смъртта на Джон Ф. Кенеди изминават по-малко от десет дни, преди президентът Линдън. Б. Джонсън да назначи специална комисия за разследване на престъплението. Доста повече от година след събитията от 11/9 ние продължавахме само да говорим за създаването на някакво разследващо тяло — времева пропаст, дължаща се предимно на съпротивата на президента Буш и вицепрезидента Чейни срещу започването на такова разследване. Изминаха почти две години, преди да бъде избрана официална комисия по 11/9 и да започне работа. По това време по-голямата част от първичните доказателства, например останките от Световния търговски център, вече липсваха или бяха недостъпни.

В случая на атаката в Хърл Харбър, убийството на Джон Ф. Кенеди и 11/9 общият знаменател е провалът на нормалните мерки за сигурност. Това е тайната информация.

Както заявява във връзка с убийството на Кенеди полковник Л. Флечър Праути, бивш офицер за свръзка между ЦРУ и Пентагона, „Активната роля се играе тайно, като се позволява това да се случи. Затова беше убит президентът Кенеди. Той не беше убит от някакъв самотен стрелец или от ограничен заговор, а от разпада на защитната система, която би трябвало да направи убийството невъзможно... Това е най-голямата насока към убийството — кой е имал властта да отмени или да редуцира обичайните мерки за сигурност, които винаги действат, когато президентът пътува. Кастро не е убил Кенеди, нито пък ЦРУ. Властвият източник, който е уредил убийството, е вътре. Той е имал средствата, за да ограничи нормалните мерки за сигурност и да позволи избора на опасен маршрут. Аз също имах властта да прикривам това престъпление... в продължение на години.“

Същият въпрос може да се зададе по отношение на трагедиите от 11 септември 2001 г.:

Кой е имал властта да отмени или да редуцира нормалните процедури по сигурността на авиокомпаниите и NORAD (Североамериканското командване на от branата на въздушното пространство) и кой е имал властта да отклонява всякакво смислено разследване на събитията? Този тип власт може да се открие единствено на най-висшите нива на правителството и корпоративния контрол. Днешните големи престъпници вече не се притесняват какво може да им направи правителството, защото в твърде много случаи те са правителството. Следователно от съществено значение става да се идентифицира и да се свърже вътрешното ядро на елита на световните тайни общества, да се демонстрира тяхната собственост и взаимообвързан контрол над многонационалните корпорации и кликите на правителството в сянка, които доминират националния ни живот.

„Повечето хора предпочитат да вярват, че техните лидери са справедливи и честни дори пред лицето на доказателства за противното, защото след като гражданинът признае, че правителството, под чието управление живее, лъже и е корумпирано, трябва да реши какво да направи за това. Да се предприеме действие пред лицето на корумпирано правителство включва риска да се навреди на себе си и на любимите хора. Да се избере да не се прави нищо означава да се предаде собственият Аз-образ и принципи. Повечето хора нямат смелостта да се изправят пред този избор. Затова по-голямата част от пропагандата не цели да заблуждава критично настроения мислещ човек, а само да дава на страхливците в областта на морала извинение въобще да не мислят“ — отбелязва коментаторът в Интернет Майкъл Риверо.

Дошло е обаче времето хората с добро сърце и със съвест да се изправят и да си възвърнат страната, завещана им от мъже и жени, борили се за свободна и демократична република, рискувайки живота и благосъстоянието си.

Търсете местни лидери, тъй като те е най-вероятно да действат в името на общественото добро, Нашата демократична република с нейната Конституция и Харта на правата, несъмнено е най-великата форма на управление, измислена някога през писмената история на тази планета. Нека да я накараме да работи така, както е замислена.

По времето, когато четете това, е много вероятно да са получени още много терористични заплахи, а може би дори да се е случила още една голяма атака... и още някоя нова война за „свобода“ да е избухнала в някой далечен ъгъл на света. Ще има още „експерти“, които се изваждат на бял свят, за да генерират страх и да ни инструктират за нуждата от орязване на свободата ни, за да спасим нашата демокрация.

Не изпадайте в паника.

Всички сме съгласни, че истинските виновници — за тази и всяка бъдеща трагедия — трябва да се идентифицират и накажат. Трябва обаче да се уверим — чрез обективно разследване и хладнокръвни разсъждения, — че наистина сме заловили истинските виновници. Не бива да се оставяме да ни изиграят като лапнишарани като толкова много пъти в миналото.

Корпоративните масмедии бомбардират обществеността с факти, статистики, лични мнения и коментари до степен на разсейване и объркване. Партизанская политика кара твърде много хора да се чепкат за дребни различия в националната политика.

Разглеждана от най-широката перспектива обаче, картина на САЩ днес е както ясна, така и ужасна:

Страната през изборната 2004 г. е под контрола на династично семейство, кръвни роднини на практически всички европейски монарси, за чийто патриарх може да се покаже, че е бил както симпатизант, така и в бизнес отношения с Хитлер и нацистите.

Семейство Буш е ангажирано в ЦРУ отпреди инвазията в Залива на свинете през 1961 г. с всичко, което това означава: скрити войни, контрабанда на наркотици и убийства, да не споменаваме създаването на Саддам Хюсеин, Осама бин Ладен и неговата мрежа Ал-Кайда. Човек си мисли, че обществеността най-накрая ще „влезе в час“, след като осъзнае, че тримата основни световни злодеи са финансиирани от едно и също семейство.

И всяко поколение е принадлежало на „Череп и кости“ — тайно общество, което според много и разнообразни разкази изисква от членовете си да се закълнат в лоялност към този орден над и отвъд всякакви по-късни клетви, включително и в американската Конституция. Този орден е бил свързан с германските Илюминати, както и с видни членове на други подобни общества, чиято

декларирана цел е да сложат край на американския суверенитет в полза на глобализма. Семейството винаги е било свързано с обвинените убийци Джон Хинкли^[4] и Лий Харви Осуалд. Каква е разликата?

Поне двама синове са в ядрото на скандала със Спестявания и заеми, който струва на всеки мъж, жена и дете в САЩ хиляди долари. Най-големият син, не избран, а подбран от Върховния съд, съставен от предишните републикански президенти, включително баща му, е свързан е *Enron*, *Harken* и други сенчести сделки на нефтени компании и се е заобиколил с хора със съмнителна етика и искреност.

Взето заедно, това семейство и техните корпоративни приятелчета днес се стремят към това, което е равнозначно на диктаторска власт, за да преследват обявената Война срещу тероризма независимо от трупащите се доказателства, че атаките, които пуснаха в ход тази война, са били известни предварително и им е позволено да се случат, за да доведат до ерозията на индивидуалните права и централизацията на още повече власт в техните ръце. А това описание хвърля най-добрата възможна светлина върху аферата.

Отчитайки отдавна тините връзки между това семейство, тайните общества, ЦРУ, семейство бин Ладен, Саддам Хюсеин, мрежата Ал-Кайда, както и технологията „Глоубъл Хоук“, може аргументирано да се твърди, че атаките от 11/9 са подбудени от лица, различни от Осама бин Ладен.

Природата на обществения живот в САЩ днес започва да наподобява твърде деспотичните общества — Третия райх на Хитлер, Сталинистка Русия, комунистическа Източна Европа и Китай, — които Америка оспорваше през изминалния век.

Такива тоталитарни режими произлизаха от централизирани правителства, които служеха на себе си, а не на хората, които реагираха по-бързо на политиките на централното управление, отколкото на доказателства за криминални дейности или обществена нужда и използваха всички средства на свое разположение да шпионират и сплашват гражданите си. Внимателните наблюдатели виждат до голяма степен същата тенденция в САЩ днес.

Това не са предположения или теории за конспирацията. Това са фактите.

Въпросите за атаките от 11/9 и техните последици носят единствено нови въпроси. Най-големият от тях засяга онова, което американците възнамеряват да направят за всичко това.

Ще продължат ли да се оставят да бъдат подвеждани от корпоративните масмеди, които мамят по-скоро поради пропуски, отколкото като преднамерено престъпление, и ги разсейват от истинските проблеми?

Ще продължат ли да преизбират политици, които са били на служба докато всички причини за настоящите проблеми не бъдат поставени на местата си?

Ще продължат ли сляпо да следват стандартите на двете основни политически партии, които са демонстрирали, че в основните им политики съществува единствено едно ценно малко различие?

Ще продължат ли да подкрепят външна политика, която разgneвява и отчуждава народите по целия свят с нейната почти неприкрита цел — изграждането на империя?

Ще позволяят ли на американската армия да продължи да налага тази външна политика, а военно-индустриалният комплекс богато да печели от нея, докато губят контрола върху собствената си страна и живот?

Американският народ ще продължи ли да позволява страната им да е основният продавач на оръжия на света и след това да оплаква факта, че същите тези оръжия сега се използват срещу него?

Ще погледнат ли най-накрая зад зелената завеса на медийното замайване, за да идентифицират глобалистките елити и тайните общества, които притежават и контролират масмедиите, както и правителството, а следователно и армията?

Ще се изправят ли и ще упражнят ли индивидуалното си право да говорят на висок глас в името на истината, или ще стоят безучастно настани — замръзнали от страх, сплашване и объркване, — докато останалите им свободи не се загубят безвъзвратно?

Само вие, читателите, можете да отговорите на тези въпроси.

Изследователска подкрепа на загрижени граждани и активисти:
www.911Truth.org — порталът за информация, връзки и истината за 11/9.

[1] „Американска целувка“, игра на думи с латинското *Pax* (целувка на мира) — поздрав, обозначаващ християнската любов към онези, които помагат при причастието. — Б.пр. ↑

[2] Прочут роман на Джордж Оруел — последната му книга, написана през 1949 г., в която предупреждава за потенциалните опасности от тоталитаризма. Романът прави силно впечатление на съвременниците му и на следващите читатели и заглавието и много от измислените от автора думи и фрази („Големият брат те гледа“, „новговор“ и др.) стават почти като пословици за съвременни политически злоупотреби. — Б.пр. ↑

[3] По тези въпроси богата информация може да се получи от Грег Паласт (2004). *Най-добрата демокрация, която може да се купи с пари: истината за корпоративните далавери, глобализацията и финансовите мошеници.* София: Дилок. — Б.пр. ↑

[4] На 30.03.1981 г. — както се твърди — психично болен скитник на име Джон У. Хинкли младши изстреля шест куршума от .22-калибрсов револвер в Рейгън, докато той излиза от хотел във Вашингтон, окръг Колумбия. Един от куршумите навлиза в гръденния кош на Рейгън, пробивайки белия дроб и засядайки на 2 см от сърцето му; друг ранява критично пресекретаря Джеймс Брейди. — Б.пр. ↑

ПРИЛОЖЕНИЯ ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ

ПРИЛОЖЕНИЕ А

ПЕНТАГОНЪТ КАЗВА, ЧЕ ИЗТРЕБИТЕЛИТЕ НА 11/9 СА ЛЕТЕЛИ: ТВЪРДЕ ДАЛЕЧ, ТВЪРДЕ БАВНО,
ТВЪРДЕ КЪСНО

ОТ УИЛЯМ ТОМАС, РАЗСЛЕДВАЩ РЕПОРТЕР

www.willthomas.net
14 декември 2003 г.

Това става през цялото време. Когато малък частен самолет навлезе насконо в ограничения кръг с радиус от 23 мили около Капитолия, два изтребителя F-16 незабавно излетяха от военновъздушната база „Ендрюс“, намираща се само на 10 мили. В подобен епизод два „Бойни фалкона“ F-16 в състояние на 15-минутна готовност излетяха от „Ендрюс“ само 11 минути, след като бяха уведомени от NORAD (Североамериканското командване на отбраната на въздушното пространство) за Чесна, която се е отклонила към Белия дом [AP Nov11/03; CNN June 20/02].

Това са добре отрепетирани рутинни операции. След като всяка минута повече от 4500 самолета летят в американското въздушно пространство, между септември 2000 и юни 2001 г. Пентагонът е вдигал във въздуха изтребители 67 пъти, за да ескортират отклонили се от маршрута си самолети [FAA news release Aug9/02; AP Aug13/02].

На 11 септември 2001 г. обаче NORAD и FAA (Федералната администрация по авиация) пренебрегват рутинните процедури и строгите правила. В отговор на национален кризисен момент, включващ отвлечени пътнически самолети, опасни като крилати ракети, изтребителите излитат късно от далечни бази и летят, за да защитят страната си, със скорост, която е част от максималните им възможности [NORAD news release Sept18/01].

Какво е знаело NORAD? Насконо появил се на бял свят новинарски бюлетин на NORAD, публикуван седем дни след 11 септември, обяснява, че въздушните защитнища на Америка са се забавили да противодействат на бързо развилилите се въздушни атаки,

зашото не научили от FAA, че Полет 11 на *American Airlines* бил отвлечен до 8:40 през онази съдбовна сутрин [NORAD news release Sept 18, 2001].

В Националния военен команден център (NMCC) в мазето на Пентагона обаче, офицерите от военновъздушните сили, следящи всеки инч от въздушното пространство над североизточния бряг трябва да са уловили първото похищение, когато идентификационният транспондер на Полет 11 е спрял да предава в 8:20 ч., автоматично задействайки радарна аларма.

С възможностите си да наблюдават развиващи се „ситуации“ чрез включване във военни и гражданска радари, американските военни командири освен това е трябало да видят как Полет 175 рязко обръща на юг 25 минути по-късно, точно както са наблюдавали на радара през октомври 1999 г., когато лиърджетът на професионалния играч на голф Пейн Стюарт рязко напуска маршрута си, докато е на път за Далас [CNN Oct26/99].

В това легендарно прихващане изтребител от Тиндал, Флорида, е отклонен от тренировъчен полет, за да ескортира лиърджета, чийто пилот е в беда и затваря Стюарт в капан в стратосферата. Твърди се, че един F-16 се е залепил за края на лявото крило на безпилотния бизнес самолет на Пейн преди да са изминали 19 минути от сигнала за тревога на FAA [ABC News Oct25/99].

Ако NORAD беше толкова бързо в издаването на заповед за излитане или отклоняване на летящи изтребители на 11 септември, два „антитерористични“ F-15 в повишена бойна готовност можеха да бъдат изпратени на юг от военновъздушната база „Отис“ на Кейп Код. Летейки на пълна мощност, без да минават над Атлантическия океан, за да разсеят свръхзвуковите си следи, два от най-бързите изтребители на планетата щяха да си счупят няколко прозореца, но всички стъклата по кулите близнаци щяха да си останат непокътнати, ако „свръхбързите“ бяха прихванали Полет 11 над река Хъдзън поне на 6 минути от Манхатън.

„Не бързайте“ — казва NORAD. Вместо това, в изумително признание, което не получава особен анализ от пресата по онова време, NORAD отбелязва, че за всички изтребители, вдигнати във въздуха срещу похитителите на 11/9: „Времето за полет се изчислява с 9 мили в минута или .9 mach“. С други думи, при всички излитания на

11/9 на най-modерния самолет за въздушен бой пилотите са пилотирали с по-малко от една трета от максималната скорост на изтребителите.

Наръчник на Министерство на отбраната твърди: „В случай на похищението, NMCC ще бъде уведомено по най-експедитивния начин от FAA“. За да стане това, Федералната администрация по авиация (FAA) има постоянно офицер за свръзка в стаята на въздушната отбрана в Пентагона [CJCSI 3610.01A, June1/01].

Въпреки това, според NORAD, след като авиодиспечерите са осъзнали, че Полет 11 е отвлечен, изминават 38 жизненоважни минути, преди два F-15 да са вдигнати във въздуха от „Отис“. Докато те излитат, Полет 11 на *American Airlines* удря Северната кула на Световния търговски център, на 153 въздушни мили от тях [NORAD Sept18/01].

Полет 175 на *United Airlines* е на 20 минути. Пилотите на F-15 летят „като попарена маймуна, с 500 мили в час, но не успяват да настигнат пътническия самолет“ — казва по-късно на репортерите генерал-майор Пол Уивър [*St. Augustine Times* Sept16/01].

Попарени маймуни? Пътническите самолети летят с 500 мили в час. Един F-15 може да лети почти четири пъти по-бързо.

Натисни педала. Един от пилотите на изтребителите от „Отис“ с прякор „Дъф“ по-късно се оплаква: „Премисляли сме полета хиляди пъти и не знам какво можехме да направим, за да стигнем там по-бързо“.

За начало: той и колегата му можеха да се опитат да бутнат дроселите на „пълен напред“. Вместо да летят два и половина пъти по-бързо от куршум, „Насти“ и „Дъф“ пилотират скъпите си изтребители на въздушното превъзходство с ленивите 447 мили в час, уж за да прихванат „Боинг“ 767, летящ с 43 мили в час по-бързо! Използвайки само 27% от мощността, F-15 са „на 8 минути/71 мили“ разстояние — според NORAD, — когато Полет 175 се удря в Южната кула с 56 души и повече от десет тона гориво на борда [*Christian Science Monitor* Mar8/02].

Почитай заплахата. Когато двете кули на Световния търговски център горят, а похитеният Полет 93 на *United Airlines* е засенчен от кръжащ F-16 над Пенсилвания, Полет 77 на *American Airlines* е единствената заплаха, останала в небето. Когато този „Боинг“ 757

спира транспондерния си сигнал, прави обратен завой над Кентъки и се запътва директно към Белия дом и Пентагона, един милиард зрители, приковани към големите телевизионни мрежи, знаят, че това е полет на камикадзе [*Telegraph*, Sept 13, 2001].

След като няма други самолети в обсега на източния бряг, доктрината за въздушния бой диктува двата неизползвани F-15 от „Отис“, които вече са в областта, да се пренасочат, за да „почетат заплахата“ на задаващата се летяща бомба, намираща се на 330 мили. Дори и да се влячеха, изтребителите щяха да имат повече от 20 минути, за да се изправят пред Полет 77, преди той да доближи Пентагона.

Вместо това професионалистите от Пентагона, защитаващи най-важните центрове на страната си, чакат повече от час, след като наблюдават Полет 11 да се отклонява от маршрута си, включително 30 критични минути, след като Полет 77 се насочва рязко към тях и намиращия се наблизо Бял дом, преди да вдигнат във въздуха два F-16 от военновъздушната база „Лангли“, за да защитят столицата.

Почти половин час, след като са получили закъснялата заповед за излитане, два Фалкона се спускат над горящия Пентагон. Забавили до почти 410 мили в час, на способните да летят с 1500 мили в час изтребители са нужни 19 минути, за да изминат 130-те мили от Вирджиния. Би трябвало да им отнеме само малко над седем минути, за да стигнат Пентагона горе-долу по времето, когато Полет 77 прави хищнически кръг в небето [NORAD Sept 18/01; USAF].

На земята. Свръхзвуковите самолети летят не по-бързо от задвижваните от пропелери изтребители от Втората световна война. Това обаче едва ли е имало значение. На рампата в „Ендрюс“ само на 10 мили има два напълно въоръжени и заредени с гориво свръхзвукови самолета, чиято задача е да пазят столицата от въздушни терористични заплахи с готовност за излитане от 15 минути!

Не е ли време някой да попита защо тези рутинно излитащи изтребители от „Ендрюс“ продължават да стоят на земята, докато Полет 77 се насочва към центъра, който те би трябвало да пазят [*San Diego Union-Tribune*, Sept. 12, 2001]?

В най-тежко въоръжената страна на Земята поне две дузини съоръжения на военновъздушните сили са на по-близко разстояние по въздуха до Световния търговски център и Пентагона. Някой друг чуди

ли се защо на никой от тези самолети не е наредено да излети... или защо нито един от въоръжените изтребители в тренировъчни полети или патрулиращи Зоните за прихващане на въздушната отбрана точно до атлантическия бряг не са отклонени, за да прихватят четирите отвлечени пътнически самолети преди Пентагонът да бъде ударен — един час и 18 минути, след като Полет 11 е похитен [www.af.mil/sites/alphabetical.shtml#a]?

Според NORAD самолетите F-16 от „Лангли“ са все още на „12 минути/105 мили“ разстояние, когато големият „Боинг“, който „преследват“, се рее покрай Белия дом и пистите на „Ендрюс“. Уж pilotиран от некомпетентен египетски ученик по pilotиране, който не може да се справи самостоятелно с Чесна, „Боинг“ 757 се оствъргва и вбива в Пентагона, след пикиране и вдигане, които оставят с отворена уста и pilotи-ветерани [*San Diego Union-Tribune Sept 12/01; NBC Nightly News Sept 1/01; All Fall Down*].

Незабавно след като Пентагонът е ударен, изтребителите, които са в готовност в „Ендрюс“, излитат, за да пазят празното небе [*Mirror Nov 13 /03*].

Заспали на пулта. Отговаряйки на въпроси от Сенатската комисия по ратификацията два дни след това подозрително фиаско, главнокомандващият на военновъздушните сили на 11/9 в Обединените щабове каза, че бил на среща, докато адът се развилявал в неговия сектор. Генералът от военновъздушните сили Ричард Майърс не позволил някакъв телевизионен репортаж за малък самолет, удриращ Световния търговски център, да прекъсне програмата му. Докато джъмбо-джетове продължават да се врязват в сгради, очевидно никой не е помислил да информира действащия командир на американската въздушна отбрана, че страната му е нападната. Майърс каза, че излязъл от срещата точно когато Пентагонът бил ударен.

Питан многократно кога висшите офицери са били информирани за пръв път за кризисната ситуация и кога са излетели изтребителите, Майърс повтаря една объркана мантра шест пъти, казвайки: „Ще трябва да се свържа допълнително с вас по този въпрос“ [www.defenselnk.mil/news/Oct2001/nl0232001_200110236.html].

Вместо да бъде съден от военен съд като нямалите късмет командири, защитаващи Пърл Харбър, или дори да бъде смъмрен, генерал Майърс е награден с командването на цялата американска

армия като нов председател на Обединените генерални щабове. Буш публично похвали генерала от военновъздушните сили за неговия „спокоен маниер, солидна преценка и ясното му стратегическо мислене“ [White House press release Oct15/01].

Когато тази странна и вероятно изменническа история стига до пресата, FAA отказа да разкрие документи, свързани с въпроса, коя агенция е уведомила американската въздушна отбрана за четирите похитени самолета. Втора призовка към Пентагона от Националната комисия по терористичните атаки срещу САЩ също нямаше успех в получаването на документи, засягащи въпроса, дали NORAD е реагирало достатъчно бързо със заповедите за излитане на изтребителите на 11 септември [Washington Post Nov8/03].

Вместо да сочат с пръст авиодиспечерите, че не са следвали процедурите, тези документи биха могли да покажат, че FAA не се е съобразила със собствените си Стандартни процедури за прихващане, за да уведоми NORAD за няколко минути за всяко отвличане, което би оставило военновъздушните сили с още повече неща, която да е необходимо да обяснява [AP Oct1 18/03].

© Copyright Will Thomas, 2003.

Разследващият репортер Уилям Томас е бивш пилот и офицер от американската армия. Неговата книга *All Fall Down: The Politics of Terror and Mass Persuasion* („Всички падат: политиката на терора и масовото убеждаване“) представя в детайли събитията от 11 септември и последвалата Война срещу тероризма.

ПРИЛОЖЕНИЕ Б

23 ВЪПРОСА

Изявление на Управителния съвет на семействата относно интервюто на Комисията 11/9 с президента Буш

Представени на Комисията 11/9 на 16 февруари 2004 г.

Управителният съвет на семействата е убеден, че президентът Буш трябва да осигури под клетва публични показания пред целия 10-членен състав на Националната комисия по терористичните атаки срещу САЩ.

Заедно, членовете на Комисията са отговорни за осъществяването на мандата от Конгреса. Следователно всеки член на Комисията трябва да има пълен достъп до свидетелските показания на всички лица и критично важната информация, която ще подпомогне вземането на информирани решения и даването на препоръки. Пред аудиторията на американския народ Комисията трябва да зададе на президента Буш под клетва следните въпроси:

1. Като главнокомандващ на 11/9 сутринта защо не се върнахте незабавно във Вашингтон, окръг Колумбия, или в Националния военен команден център, след като разбрахте, че Америка е нападната? Точно по кое време разбрахте, че Америка е нападната? Кой ви информира за този факт?

2. На 9/11 сутринта кой е отговарял в нашата страна, докато вие сте отсъствали от Националния военен команден център? Информирани ли сте били, или консултирали ли са се с вас за всички решения, взети във ваше отсъствие?

3. Какво отбранително действие вие лично наредихте, за да предпазите страната ни по време на кризата на 11 септември? По кое време са били дадени тези заповеди и на кого? Какви заповеди са били

изпълнени? Какъв е бил резултатът от такива заповеди? Има ли някои от тези заповеди, които да не са изпълнени?

4. По ваше мнение защо страната ни беше напълно неподготвена за атака на наша почва?

5. Капитанът от военноморските сили Дебора Лоуър, директор на Ситуационната стая в Белия дом, ви информира, че първият пътнически самолет се врязва в Кула едно на Световния търговски център, преди да влезете в основното училище „Ема Е. Букър“ в Сарасота, Флорида. Моля, обясните причината, поради която решихте да продължите с планираното посещение на класната стая петнадесет минути, след като сте научили, че първият похитен пътнически самолет е ударил Световния търговски център.

6. Нормална процедура ли е директорът на Ситуационната стая на Белия дом да пътува с вас? Ако е така, ако обичате, цитирайте примери от миналото, когато това е ставало. Ако не е нормална процедура, моля, обясните обстоятелствата, които са довели до това директорът на Ситуационната стая в Белия дом да е помолен да ви придружава до Флорида през седмицата на 11 септември 2001.

7. Какъв план за действие ви накара да останете в училището, след като Андрю Кард ви информира, че втори пътнически самолет е ударил втората кула на Световния търговски център и Америка очевидно е атакувана? Приблизително колко дълго останахте в класната стая след съобщението на Кард?

8. По кое време разбрахте, че и други самолети освен Полет 11 и Полет 175 са отвлечени? Кой ви уведоми? Какъв беше вашият курс на действие като Главнокомандващ на САЩ?

9. Започвайки с преходния период между администрацията на Клинтън и вашата и свършвайки на 11 септември 2001 г., точно каква информация (устна или писмена) за терористи, възможни атаки и цели сте получавали от всеки източник?

Това включва информации или комуникация от:

- Отиващите си официални лица на Клинтън.
- ЦРУ, ФБР, NSA (Националната агенция по сигурността), Министерство на от branата и други разузнавателни агенции.
- Чужди разузнавания, правителства, сановници или пратеници.
- Съветника по националната сигурност Кондолиза Райс.
- Ричард Кларк, бивше величие по антитероризма.

10. По-конкретно, какво научихте от доклада от 6 август 2001 г. за терористичната заплаха, пред която е изправена нашата страна? Искахте ли да се приемат някакви действия? Искахте ли да се разработи и/или подготви допълнителен доклад?

11. Като главнокомандващ от 1 май 2001 до 11 септември 2001 г. получавали ли сте някаква информация от някое официално лице или агент от разузнавателна агенция, че Осама бин Ладен планира да атакува тази страна на собствената ѝ земя, използвайки самолети като оръжия, насочвайки се към забележителности на Ню Йорк Сити през седмицата на 11 септември 2001 или конкретно на 11 септември 2001 г.?

12. Какви отбранителни мерки предприехте в отговор на предупрежденията преди 11/9 от единадесет страни за терористичната атака, много от които цитират атака в континенталната част на САЩ? Подготвихте ли някаква директива в отговор на тези действия? Ако е така, с какъв резултат?

13. Като главнокомандващ, от 1 май 2001 до 11 септември 2001 г. вие или някой друг от американското правителство води ли някакви преговори или разговори с Осама бин Ладен, негов представител или Ал-Кайда? През същия период вие или някакъв представител на американското правителство осъществи ли преговори или разговори с някое чуждо правителство, неговите представители или официални лица по отношение на Осама бин Ладен? Ако е така, какво възникна в резултат?

14. Вашият график за 11 септември 2001 г. беше известен на обществеността от 7 септември 2001 г. Училището „Ема Е. Букър“ е

само на пет мили от летище „Брадънтьн“, така че вие, а следователно и децата в класната стая, можехте да сте мишена на терористите на 11/9. Какви бяха намеренията на Тайните служби, за да ви разрешат да останете в основно училище „Ема Е. Букър“, дори и след като са знаели, че Америка е нападната?

15. Моля, обясните защо останахте в основното училище в Сарасота, Флорида, за пресконференция, след като изслушахте децата да четат, когато като терористична мишена вашето присъствие потенциално е поставяло на риск живота на децата?

16. Каква беше целта на няколкото спирки на *Air Force One* на 11 септември? По някое време през деня на 11 септември *Air Force One* бил ли е мишена на терористи? Кодът на *Air Force One* бил ли е разбит на 11 септември?

17. Имаше ли никаква причина *Air Force One* да излети без военен ескорт, дори след като е изминало достатъчно време, за да пристигнат военни реактивни самолети?

18. Какво породи вашия отказ да публикувате информация за чуждото спонсорство на терористите, както се вижда от недостъпните 28 редактирани страници в доклада на Съвместната комисия по разузнаването? Какви действия вие лично предприехте след 11/9, за да осуетите спонсорство от чужбина на тероризма?

19. Кой одобри полета, с който семейство бин Ладен напусна САЩ, когато всички търговски полети бяха забранени, когато имаше време само за ограничени разпити от ФБР и особено когато двама от същите тези лица са имали връзки с WAMY — благотворителна организация, заподозряна във финансиране на тероризма? Защо на семейство бин Ладен се дават такива специални привилегии — привилегии, които не бяха достъпни за американските семейства, чиито близки бяха убити на 11/9?

20. Моля, обясните защо никой на никое ниво на нашето управление все още не е бил държан отговорен за безбройните

провали, водещи до 11/9.

21. Моля, коментирайте факта, че профилът на Осама бин Ладен в постера „Десетте най-търсени бегълци“ на ФБР не включва атаките от 11/9. Доколкото знаете, кога е бил последният път, в който някакъв представител на правителството ни да е имал контакт с Осама бин Ладен? Ако е било преди 11/9, точно на коя дата е бил осъществен контактът и какъв е бил контекстът на тази среща?

22. Продължавате ли да твърдите, че Саддам Хюсеин е бил свързан с Ал-Кайда? Какви доказателства имате за някаква връзка между Ал-Кайда и режима на Хюсеин?

23. Кои лица, правителства, агенции, институции или групи може да са се облагодетелствали от атаките на 11 септември? Моля, съобщете конкретно как според вас са се облагодетелствали.

Управителен съвет на семействата към Независимата комисия по
11/9
<http://www.911independentcommission.org/>

ПРИЛОЖЕНИЕ В

ИЗЯВЛЕНИЕ НА ВДОВИЦАТА ОТ 11/9 МИНДИ КЛАЙНБЪРГ ПРЕД КОМИСИЯТА 11/9

ПРЕДСТАВЕНО НА ПЪРВОТО ПУБЛИЧНО СЛУШАНЕ НА КОМИСИЯТА 31 МАРТ 2003 Г.

Името ми е Минди Клейнбърг. Съпругът ми, Альн Клейнбърг, 39-годишен, беше убит в Световния търговски център на 11 септември 2001 г. След като свидетелствам тук днес за атаките от 11/9, ще започна, като кажа, че мислите ми са с мъжете и жените, които са ангажирани във въоръжен конфликт в чужбина, и с техните семейства, които ги чакат търпеливо да се върнат.

Тази война се води на два фронта — в чужбина, както и тук, по нашите брегове. Това означава, че всички ние сме войници в тази борба срещу тероризма. След като заплахата от тероризъм расте тук, в САЩ, нуждата да се изяснят провалите от 11 септември е по-важна от всяко. Това е съществена част от „научените уроци“.

При това положение Комисията има изключително важна задача пред себе си. Аз съм тук днес, за да помоля вас, членовете на Комисията, да ни помогнете да разберем как е могло това да се случи, да ни помогнете да разберем къде е бил провалът в отбранителните способности на страната ни.

КЪДЕ БЯХМЕ НИЕ НА 11 СЕПТЕМВРИ СУТРИНТА?

На 11 септември 2001 г. сутринта моят тригодишен син, Сам, и аз изпращахме Джейкъб, на 10 години, и Лорън, на 7 години, до спирката на училищния автобус около 8:40. Беше четвъртият ден от новата учебна година и все още можеше да се усети възбудата на всеки. Беше толкова красив ден, че двамата със Сам буквално се измъкнахме от дома, в пълно неведение за ставащото в Ню Йорк Сити.

Около 8:55 потвърждавах планове за игрите на Сам с приятелка, когато тя каза: „Не мога да повярвам на това, което гледам по телевизията, един самолет току-що удари Световния търговски център“. По някаква причина не осъзнах какво ми казва тя в

продължение на няколко минути, когато спокойно я попитах: „Коя сграда каза?“ „О, това е сградата на Алън. Ще ти се обадя по-късно.“

Никой не отговори, когато се опитах да му се обадя в офиса. По това време къщата започна да се пълни с хора — майка му, моите родители, нашите сестри и приятели. Започвахме да осъзнаваме сериозността на ситуацията. Прекарахме остатъка от деня в обаждания до болници, Червения кръст, на всяко място, за което се сетехме, за да проверим дали можем да го намерим.

Никога няма да забравя как си мислех през целия ден: „Как ще кажа на Джейкъб и Лорън, че баща им е изчезнал?“

Те се върнаха у дома в къща, пълна с хора, но не и при Татко. Как щяха да успеят да чакат спокойно връщането му? Ами ако е сериозно ранен? Той беше техният герой, техният цар, техният най-добър приятел, техният баща. Мислите от онзи ден се повтарят отново и отново в съзнанието ни и ни се ще резултатът да беше различен.

Опитваме се да се научим да живеем с болката. Никога няма да забравим къде бяхме и как се чувствахме на 11 септември.

Къде обаче беше нашето правителство, неговите агенции, неговите институции преди и на сутринта на 11 септември?

ТЕОРИЯТА ЗА КЪСМЕТА

По отношение на атаките на 11/9 се твърди, че разузнавателните агенции трябва да са прави в 100% от случаите, а терористите — да имат късмет само веднъж. Това обяснение на опустошителните атаки от 11 септември — просто на повърхността, е погрешно по стойността си, защото терористите от 11/9 не са били късметлии само веднъж: те са имали късмет отново и отново. Позволете ми да илюстрирам.

SEC

Поредицата от щастливи дни за терористите започва през седмицата преди 11 септември с Комисията по ценните книжа и борсите (SEC). SEC, заедно с американските разузнавателни агенции, има сложни софтуерни програми, които се използват в „реално време“, за да се наблюдават както вътрешните, така и външните пазари и да се търсят тенденции, които биха могли да сочат настоящо или бъдещо престъпление. В седмицата преди 11/9 SEC и американските

разузнавателни агенции пренебрегват един основен фондов индикатор, индикатор, който би могъл да даде ценна информация по отношение на атаките от 11 септември.

На Чикагската борса за опции през седмицата преди 11 септември опции за продажба се купуват за *American* и *United Airlines* — двете авиокомпании, въвлечени в атаките. Инвеститорите, които дават тези наредждания, залагат, че в краткосрочен план цените на акциите на двете авиокомпании ще спаднат рязко. Никога преди на Чикагската борса не са се търгували толкова големи количества опции на *American* и *United Airlines*. Тези инвеститори прибират обща печалба от поне 5 милиона долара след атаките от 11 септември.

Интересното е, че имената на инвеститорите остават неразкрити, а петте милиона долара — непотърсени в сметка на Чикагската борса.

Защо тези нетипични търговски сделки не са разкрити преди 11/9? Кои са лицата, поръчали тези сделки? Те разследвани ли са? Кой е бил отговорен за следене на тези дейности? Тези лица държани ли са отговорни за бездействието си?

INS

Преди 11/9 нашите американски разузнавателни агенции би трябвало да спрат 19-те терористи и да не допуснат те да влязат в страната дори само по разузнавателни причини. Същевременно неуспехът им да направят това в 19 случая не отрича късмета, що се отнася до терористите, когато става дума за техните подадени формуляри за виза и нашата Служба по въпросите на имиграцията и натурализацията (INS).

По отношение на INS терористите са извадили късмет в 15 отделни случая, защото визите на 15 от 19-те похитители несъмнено би следвало да бъдат отказани.

Повечето от 19-те похитители са били млади, неженени и безработни мъже. Накратко казано, те са били „класическите кандидати за просрочване на визата“. Опитен бивш служител от Консулския отдел заяви в списание *National Review*: „Неженени, неработещи младежи без никаква конкретна дестинация в САЩ рядко получават визи, освен при убедителни обстоятелства“.

Въпреки това тези 19 млади, неженени, безработни, „класически кандидати за просрочване на визата“ все пак получават визите си. В

ръката си държа молбите на терористите, които убиха съпруга ми. Всички тези формуляри са непълни и неточни.

Някои от терористите отбелязват финансовите си средства просто като „студент“, без да посочат името и адреса на който и да било ВУЗ или институция. Други, когато са попитани как ще се издържат по време на престоя си в САЩ, пишат: „аз самият“ и не осигуряват допълнителна документация. Някои от терористите отбелязват дестилацията си в САЩ просто като „хотел“ или „Калифорния“, или „Ню Йорк“. Един дори отбелязва дестилацията си като „не“.

Ако INS или Държавният департамент бяха следвали закона, поне на 15 от похитителите щеше да бъде отказана виза и нямаше да бъдат в САЩ на 11 септември 2001 г.

Помогнете ни да разберем как нещо толкова просто като прегледа на формуляри за цялостно попълнена информация може да е било пропуснато поне 15 пъти. Колко още терористи-късметлии са получили безпрепятствен достъп до тази страна? След като никой не е държан отговорен, откъде да знаем, че това не продължава да се случва?

МЕРКИ ЗА СИГУРНОСТ В АВИОКОМПАНИИТЕ И ЛЕТИЩАТА

На 11 септември сутринта късметът на терористите започва с мерките за сигурност в авиокомпаниите и летищата. Когато 19-те похитители отиват да купят билетите си (с пари в брой или кредитни карти) и да получат бордовите си карти, девет са посочени и разпитани чрез процес на сканиране. За късмет на тези девет терористи, те преминават през процеса на сканиране и им се позволява да продължат с мисията си.

Късметът на терористите обаче не спира на касата за билети. Той ги придвижава и през всички мерки за сигурност на летищата. Защото как иначе похитителите биха вкарали контрабанда в самолетите вещи като макетни ножове, лютив спрей или според обобщението на един директор от FAA (Федералната администрация по авиация), пистолет?

И накрая, твърде тъжно за нас, дългогодишните предупреждения на GAO^[1] за обезопасяване на вратите на пилотските кабини бяха пренебрегвани, улеснявайки похитителите да получат достъп до контрола на полета и да изпълнят самоубийствената си мисия.

Преди 11 септември наръчници на ЕАА (Федералната администрация по авиация) и Министерство на от branата дават ясни, всеобхватни инструкции как да се борави при всякакви случаи — от дребни инциденти до истински похищения.

Тези „протоколи“ са си на мястото и се практикуват редовно по основателна причина — с тежко натовареното въздушно пространство пътнически самолети без радио- или транспондерен контакт са потенциални сблъсъци и/или нещастия, които биха могли да се случат.

Тези протоколи диктуват, че в спешен случай FAA трябва да уведоми NORAD (Североамериканско командване на от branата на въздушното пространство). След като уведомлението е направено, отговорност на NORAD е да вдигне във въздуха изтребители, за да прихванат отклонилия се самолет. Въпрос на рутинна процедура за изтребителите е да „прихващат“ гражданска самолети, за да възстановят контакта с пилота.

Ако това не е достатъчна защита, на 11 септември NEADS (или Североизточната система на военновъздушната от branба, която е отдел на NORAD) от няколко дни изпълнява провежданите два пъти годишно учения, известни като „Бдителен пазач“. Това означава, че нашата Североизточната система на военновъздушната от branба е била с целия си персонал. Накратко, ключови офицери са заемали местата в оперативния боен център, а „изтребителите са били готови, натоварени и носещи допълнително гориво на борда“.

За щастие на терористите се оказва, че всичко това няма никакво значение на 11 септември сутринта.

Нека илюстрирам, като използвам само Полет 11 за пример.

Полет 11 на *American Airlines* отлета от бостънското летище „Лоугън“ в 7:45 ч. Последната рутинна комуникация между диспечерите и самолета е в 8:13. Между 8:13 и 8:20 Полет 11 не отговаря на авиодиспечерите. Освен това радарът показва, че самолетът се е отклонил от определения си маршрут. Скоро след това е загубен контактът с транспондера, макар че самолетите пак могат да бъдат видени на радара, дори и без транспондерите си.

Две стюардеси от Полет 11 поотделно се обаждат на *American Airlines*, за да съобщят, че са отвлечени, че има оръжия и че са ранени

пътници и екипажа. На този етап би изглеждало повече от ясно, че Полет 11 е в кризисна ситуация.

Въпреки това, според официалната времева справка на NORAD, NORAD не е било уведомено до 8:40, двадесет минути по-късно. Трагичното е, че изтребителите не са вдигнати във въздуха до 8:52 — цели 32 минути след загубата на контакт с Полет 11.

Защо има забавяне в уведомлението от FAA до NORAD? Защо NORAD се забавя да нареди излитането на изтребители? Как е възможно това, когато NEADS е с пълния си персонал, със самолети в готовност и следи нашето североизточно въздушно пространство?

И полети 175, 77 и 93 имат същия модел на забавяне в уведомяването и в заповедите за излитане на изтребителите — забавения, които са невъобразими, отчитайки, че един самолет — по това време — вече се е разбил в Световния търговски център.

Още по-смайващ за нас е фактът, че изтребителите не са били вдигнати от най-близките военновъздушни бази. Например за самолета, който се разбива в Пентагона, изтребителите са вдигнати от военновъздушна база „Лангли“ в Хемптън, Вирджиния, а не от база „Ендрюс“, която е в покрайнините на Вашингтон, окръг Колумбия. В резултат небето над Вашингтон остава напълно незашитено на 11 септември сутринта. В 9:41, един час и 11 минути, след като похищението на първия самолет е потвърдено от NORAD, Полет 77 се разбива в Пентагона. Изтребителите са на мили разстояние. Защо?

И така, късметът на похитителите продължава. На 11 септември FAA и NORAD се отклоняват от стандартните процедури за действие при криза. Кои са хората, които са отложили във времето уведомленията? Те разпитани ли са? Освен това изтребителите не са включили форсаж^[2] и не летят с максималната възможна за тях скорост.

Ако излетелите със закъснение изтребители бяха летели с включен форсаж, MACH-12, щяха да стигнат до Ню Йорк Сити и Пентагона след няколко мига от излитането си, да прихватат похитените пътнически самолети, преди те да могат да ударят целите си, и несъмнено да спасят човешки живот.

ОБЕДИНЕНИТЕ ГЕНЕРАЛНИ ЩАБОВЕ

Действащият председател на Обединените генерални щабове имал рутинна среща на 11 септември сутринта. Действащият главнокомандващ на обединените генерални щабове Майърс заявява, че видял новинарски репортаж за самолет, удрящ Световния търговски център, но смятал, че е малък самолет или нещо такова. Затова продължил срещата си. „Междувременно втората кула на Световния търговски център е ударен от друг самолет. Никой не ни информира за това“ — каза Майърс. По времето, когато той излиза от срещата, е ударен Пентагонът.

Чия отговорност е била да се съобщи за тази криза на Обединените генерални щабове? Те държани ли са отговорни за грешката си? Това несъмнено е грубо нарушение на протокола.

СЕКРЕТАРЯТ ПО ОТБРАНАТА

Секретарят по отбраната бил на бюрото си, занимавайки се с бумащина, когато Полет 77 на *American Airlines* се удря в Пентагона.

Както гласят репортажите, министърът Ръмсфелд усетил страдането да се разтриса, излязъл навън, видял щетите и започнал да помага на ранените да бъдат поставени на носилки. След като помогнал на жертвите, министърът отишъл във „Военната стая“.

Как е възможно Националният военен команден център, разположен в Пентагона и в контакт с полицията и авиодиспечерите от 8:46, да не съобщи на министъра на отбраната, който също е в Пентагона, за другите отвлечени самолети, особено за този, запътил се към Вашингтон? Как е възможно министърът на отбраната да е останал на бюрото си до сблъсъка? Чия е отговорността да му се съобщава за кризисни ситуации? След това той трябва ли да отива във Военната стая?

ПРЕЗИДЕНТЪТ

В 6:15 ч. на 11 септември сутринта моят съпруг Алън тръгна за работа: той шофирал до Ню Йорк Сити, бил на бюрото си и работел на мястото си във Фондова търговия NASDAQ заедно с Кантон Филджеалд в Кула едно на Световния търговски център в 7:30 ч.

Обратното, на 11 септември сутринта президентът Буш трябвало да слуша как четат деца от основното училище.

Преди президентът да влезе в класната стая, NORAD е разполагало с достатъчно информация, че самолетът, който удари Световния търговски център, е похитен. По това време те освен това са знаели, че два други пътнически самолета са във въздуха и също са похитени. Би трябвало да изглежда, че се разгръща национална криза.

Въпреки това на президента Буш се позволява да влезе в класна стая, пълна с малки деца, и да ги слуша как четат.

Защо Тайните служби не са го информирали за тази национална криза? Кога трябва да бъде уведомяван президентът за всичко, което агенциите знаят? Защо Тайните служби позволяват на президента да остане в основното училище в Сарасота? Това ли е протоколът на Тайните служби?

В случай на национална криза секунди нерешителност могат да струват хиляди човешки жертви и именно по тази причина нашето правителство има цяла мрежа от помощници и съветници, за да се гарантира, че тези висши държавни лица са сред първите, които ще бъдат информирани... а не последните. Къде са тези лица, които не са информирали надлежно тези висши официални лица? Къде се разпада комуникацията?

КЪСМЕТ ЛИ Е БИЛ, ИЛИ БЕЗПОГРЕШНО УПРАВЛЕНИЕ?

Късмет ли е, че аномалните сделки на фондовата борса не са били следени? Късмет ли е, когато петнадесет визи са дадени въз основа на непълни формуляри? Късмет ли е, когато скрининговите процедури за безопасност на авиокомпаниите позволяват на похитители да се качат на борда с макетни ножове и лютив спрей? Късмет ли е, когато протоколите за спешни случаи на FAA и NORAD не се следват? Късмет ли е, когато национална криза не е съобщена навременно на най-висшите официални лица в правителството?

Според мен късметът е нещо, което се случва веднъж. Когато пред вас е този повтарящ се модел на нарушените протоколи, нарушените закони, нарушените комуникации, човек не може пак да го нарича късмет.

Ако на някакъв етап не насочим вниманието си към търсенето на отговорност от хората за това, че не си вършат работата както трябва, тогава как можем да очакваме, че терористите няма още веднъж да извадят късмет?

Затова съм тук, с всички вас, днес. Защото трябва да открием отговорите по отношение на станалото през онзи ден, така че да гарантираме, че никога повече няма да има още един 11 септември.

Членове на Комисията, умолявам ви да отговорите на нашите въпроси. Вие сте генералите в битката срещу тероризма по нашите брегове. Отговаряйки на нашите въпроси, вие сте в състояние да направите тази страна по-безопасно място и на свой ред да минимизирате щетите, ако има и бъдеща терористична атака. А ако има друга атака, следващия път системите ни ще бъдат на мястото си и късметът няма да се обсъжда.

Минли Кайнбърг е основател на „Застъпници за 11 септември“ — защитническа група на семействата, която оглавява усилията на обикновените граждани да се основе независима комисия по разследване на 11 септември.

Нейният съпруг Алън Кайнбърг е бил дилър на акции в NASDAQ, който заедно с Кантор Фицджералд бил в Северната кула на Световния търговски център на 104-тия етаж. Бил е на 39 години и е работел в NASDAQ от 15 години.

Г-жа Кайнбърг е заклет счетоводител. Срещунала се със съпруга си, когато и двамата работели в Deloitte-Touche, но тя напуснала счетоводната професия, за да отглежда децата си. Живее в Ню Джързи заедно с трите си деца — Джейкъб на 11, Лорън на 8 и Сам на 4 години.

[1] *Government Accounting Office* (Служба за отчетност на управлението) — независима, непартийна федерална агенция, която действа като разследваща ръка на Конгреса, карайки изпълнителната власт да се отчита пред Конгреса, а правителството — пред гражданите на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Устройство, което инжектира гориво в горещите отходни газове за допълнителна тяга. — Б.пр. ↑

ПРИЛОЖЕНИЕ Г^[1]

[Бележка на редактора: Това е откъс от ранна чернова на съдебния иск. Пълният текст на осъвременения иск може да се прочете на адрес www.911fortheruth.com]

В АМЕРИКАНСКИЯ ОКРЪЖЕН СЪД НА ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Ельн Мариани, индивидуално и като личен представител на наследството на **ЛУИС НИЙЛ МАРИАНИ**, починал, ищца,

-срещу- ИСК

Иска се съдебен процес със съдебно жури

1. ДЖОРДЖ ХЪРБЪРТ УОКЪР БУШ,
2. ДЖОРДЖ УОКЪР БУШ,
3. ДЖОН „ДЖЕБ“ БУШ,
4. НИЙЛ МАЛЬН БУШ,
5. МАРВИН БУШ,
6. РИЧАРД ЧЕЙНИ,
7. ДОНАЛД Х. РЪМСФЕЛД,
8. КОЛИН ПАУЪЛ,
9. РИЧАРД АРМИТИДЖ,
10. КОНДОЛИЗА РАЙС,
11. ДЖОН АШКРОФТ,
12. ДЖОРДЖ Дж. ТЕНЕТ,
13. НОРМАН И. МИНЕТА,
14. ТОМ РИДЖ,
15. ПИТЬР Дж. ПИТЬРСЪН,
16. СЪВЕТА ЗА ВЪНШНИ ОТНОШЕНИЯ...

[Бележка на редактора: Назовани са общо петдесет и двама ответници; целият списък не е включен тук. Бележките под линия не са представени в текста; използваните източници за действителните бележки под линия са отбелязани в края на този документ за справки.]

Ищцата, чрез адвоката си Филип Бърг, във връзка и в името на нейния иск срещу ответниците, с уважение заявява:

ВЪВЕДЕНИЕ

1. Ищцата, Елън Мариани, е вдовица и е надлежно определена за личен представител на Луис Нийл Мариани, пътник в Полет 175 на *United Airlines* („Полет 175“), който изчезва в терористичните атаки на 11 септември 2001 „11/9“.

2. Макар че бяха свикани две имащи претенции да са „разследвания“ на 11/9, едното от съвместна комисия на Конгреса плюс второ, „независимо“ разследване, проведени — като цяло — от лица със скандални конфликти на интереси, нито едно от тях не е анализирало сериозно фактите на онова, което наистина се е случило на 11/9, за да причини смъртта на покойния съпруг на ищцата и на приблизително 2993 други лица, повечето от които американски граждани.

3. Без истинско разследване — не прикриване, не „ограничена, модифицирана листовка“, занимаваща се само с предполагаеми „провали в разузнаването“, на ищцата ще се откаже правосъдие, а на американския народ ще бъде отказана истината за най-поразителното, катастрофално и значимо събитие след убийството на президента Кенеди през 1963 г. Благодарение на контрола на Републиканската партия върху Конгреса и огромната власт на обвиняемите или в този съд ще се започне истинско разследване, или е малко вероятно това изобщо да се случи, докато сме живи.

4. Ищдата не знае всички факти за катастрофата на 11/9, но изучаването на фактите, съществуващи в публичната сфера, повечето от които идват от „конвенционални“ или „основни“ новинарски медии, агенции на американското правителство или други източници, ако не друго, я убеждава, че „официалната версия“ е упражнение по правителствена пропаганда и преднамерена лъжа.

5. Изучаването на 11/9 от ищцата я кара да заключи, а следователно и да твърди въз основа на информацията и убежденията, изложени по-долу, че президентът Джордж У. Буш, бившият президент Джордж Х. У. Буш, вицепрезидентът Ричард Чейни, секретарят по от branата Доналд Х. Ръмсфелд, съветникът по националната сигурност Кондолиза Райс, тогавашният председател на Обединените

генерални щабове генерал Ричард Майърс, тогавашният шеф на NORAD генерал Ралф Е. Еберхарт, тогавашният директор на FEMA Джо М. Олбау, старшият политически съветник Карл Роув и други от обвиняемите *са знаели преди 11 септември 2001 г., че на тази дата или около нея един или повече пътнически самолета ще бъдат отвлечени и всички на бордовете им — включително покойният съпруг на ищата — ще бъдат убити.*

6. Ищата освен това твърди въз основа на информация и убеждение, че обвиняемите не само са знаели предварително, че Световният търговски център и други забележителности ще бъдат атакувани на 11/9 с цел масови жертви, включително смъртта на съпруга на ищата, но и активно са заговорничили, за да предизвикат случването на „нов Пърл Харбър“ с цел съдействието на *криминално начинание, което е класически пример, попадащ в обсега на закона RICO.*

7. Прословутият банков обирджия Уили Сътън каза на властите, че причината, поради която обира банки, е, „че в тях има пари“. В днешния свят, повече от всеки друг сектор, повече пари се изкарват в следните области: (1) подготовка за война и международната търговия с оръжие — законна и незаконна, (2) нефт, газ и свързани енергийни услуги, (3) търговия с наркотици, (4) „престъпления на белите якички“, например измама с акции, търговия с вътрешна информация, незаконно манипулиране на пазари, източване на средства от банки и пенсионни фондове, кражба на пари от държавно финансиирани програми и т.н. (5) трафик на хора, отчасти за принудителен труд, но предимно отвличане и продажба на жени и деца за секс, и (6) пране на пари; за да се „изчистят“ (до голяма степен) незаконните приходи от посочените по-горе.

8. Както ще се види, членовете на Предприятието, за което се твърди тук, са били директно включени или тясно свързани с лица, за които е известно, че са ангажирани, във всички от споменатите по-горе дейности. Тези дейности са били и продължават да бъдат до голяма степен криминални сами по себе си, но дори до степента, до която някои от техните бизнес дейности не са сами по себе си незаконни (инвестиции в нефт и газ, инвестиции в свързани с от branata индустрии), тези дейности са преплетени със и подкрепяни от убийства, контрабанда на наркотици, финансови измами, изнудване на

политици, манипулации на избори, водене на агресивни войни и мъчения и злоупотреба със затворници, които са престъпления според международни договори, национални закони и т.н.

9. Широко описано, основният мотив на обвиняемите в оркестирирането на атаките от 11/9 е да се получи „празен чек“ за провеждане на агресивни войни, за подпомагане на собствените им финансови интереси и тези на тяхното RICO „предприятие“, което съществува и осъществява престъпления в мащаб, за който „традиционната“ организирана престъпност не би могла да мечтае. Освен това атаките и разрушаването на три сгради в комплекса на Световния търговски център в Ню Йорк Сити целят според Предприятието, за което се твърди тук, да разрушат документи в офисите на Федералното бюро за разследване в Северната кула, Комисията по ценните книжа и борсите в Сграда 7 на Световния търговски център и други офиси в тези сгради, да прочат на разследвания, нанасящи щети на Предприятието, корпорации, близки на Предприятието, които са разследвани от ФБР и SEC, председателя на Федералния резерв Алън Грийнспан, редица видни банки и брокерски къщи със силни връзки с Предприятието, Съвета за външни отношения, ЦРУ и други.

10. Както ще бъде изложено по-долу, най-общо казано, твърденията на ищцата се опират на три групи от факти. Първо, официалната версия за 11/9, разпространявана от обвиняемите, и неразследвана от никого (настрана от частните разследващи), е срината от вътрешната си неправдоподобност и несъответствия. Както ще бъде обяснено, версията за „Осама и 19-те мюсюлмански фанатици“ е откровено невероятна, очевидна лъжа.

11. Второ, основна част от разследването на всяко престъпление от този вид е да се попита: *Cui bono?* („Кой има полза?“). Прегледът на фактите, засягащи 11/9, показва, че отговорите на този класически въпрос сочат към обвиняемите. Трето, вината на обвиняемите се подсказва убедително от техните безбройни лъжи, осуетяването на всякакво истинско разследване и обструкциите и нежеланието наистина да сътрудничат дори с „разследването“ на Комисията Кийн с цел „ограничена листовка“, което тече сега. Освен това се потвърждава като най-правдоподобното или дори единственото рационално обяснение на въпроса, защо администрацията на Буш осъществява

масирана конфигурация на федералното правителство — обединяването на много агенции в ново „министерство на вътрешната сигурност“ — и след това задушаването му с липса на финансиране, неправенето на почти нищо за осигуряване на сигурността на родината от терористични заплахи отдалеч, но правенето на много за атакуване на свободата у дома, докато агресивно се преследва създаването на империя в чужбина.

12. Макар че без съмнение много служители на ФБР са лоялни на законовите си отговорности и сами по себе си не са част от криминалното предприятие, за което се твърди тук, *въпрос на публични документи, които не са оспорени, е, че администрацията на Буш е отзовала ФБР от неговото разследване на семейство бин Ладен в месеците, предхождащи атаките*.^[2]

13. Макар че човек би очаквал, че град Ню Йорк ще има интерес от пълното и честно разследване на убийството на повече от 2500 души (да не говорим за разрушаването на редица важни офис-сгради) в неговата юрисдикция, агентите на предприятието — действайки чрез FEMA — сенчеста агенция с „черен бюджет“, създадена не от Конгреса, а от изпълнителната власт, която комбинира злокобна подготовка за военно положение с доброкачествени функции за възстановяване от катастрофата, — са незабавно на мястото си, поемат и поддържат строг контрол над местопрестъплението и с изумителна скорост отстраняват основното доказателство — останките от сградите — в страни от Третия свят.

14. Министерство на правосъдието не е провело и няма да проведе истинско разследване на 11/9. Всъщност, отново със скорост, която надминава всякакви представи, освен ако главният прокурор и другите в министерство на правосъдието са знаели, че предстои „нов Пърл Харбър“ — първата реакция на министерство на правосъдието е да пробута с лакти и мускули през Конгреса гротескно погрешно наречения „Патриотичен закон“. Този закон, състоящ се от стотици страници и допълнения на десетки съществуващи закони, е *приет от Конгреса без слушания и всъщност без да бъде прочетен (с изключение на неколцина членове) и дори без да се осигури текстът на членовете на Конгреса, преди гласуването да се обяви посред нощ*. Главният прокурор Ашкрофт даже призна публично, че е спрял да лети с търговски авиокомпании известно време преди 11/9, което доказва, че

— независимо дали г-н Ашкрофт е бил „напълно в час“ с точния план за атаките от 11/9 — той очевидно е знаел, че предстои нещо голямо, включващо самолети.

15. Няколко членове на Конгреса и най-вече сенаторите Дащъл и Лийхи, за кратко се съпротивляват на „Патриотичния закон“ с множеството му антиконституционни клаузи. На господата Дащъл и Лийхи обаче са изпратени потенциално фатални дози „превърнат в оръжие“ антракс от американски магазини. Оттогава Конгресът до голяма степен е бездеен. Любопитното е — и това не е шумно огласено от медиите, — че първият от шестте смъртни случаи от атаките с антракс от октомври 2001 г. е фоторедакторът от таблоиден вестник от Флорида Робърт Стивънс. Макар че — несъмнено — повечето американци вероятно вярват, че тези атаки с антракс са били дело на радикални ислямисти, независимо че всички доказателства сочат вътрешни източници, кого е засегнал г-н Стивънс? Отговорът е: *той е засегнал семейство Буш*, като е изbral за публикуване в таблоид поставяща в неловко положение снимка на дъщерята на президента Джена Буш, изглеждаща пияна и държаща цигара, докато се влачи по дансинга на нощен клуб с приятелка.

16. Следователно, когато бившият сенатор Макс Клиланд напуска „независимата“ комисия, а сенаторът Дащъл има възможността да посочи заместника си, пренебрегва хилядите имейли, подтиквачи го да назове Кърстен Брайтуайзър от Ню Джързи — подобно на ищцата, вдовица от 11/9, — и вместо това назовава бившия сенатор Боб Кери. Макар че г-н Кери има внушителна автобиография, в последно време той изпъква като може би най-видния демократ, ентузиазирано призоваващ за инвазия в Ирак за освобождаването му от Саддам Хюсеин. Очевидно, след като 11/9, така и скальпената връзка между 11/9 и Саддам Хюсеин доведоха — в пряка последователност — до инвазията в тази страна, за г-н Кери би било особено невероятно да се отклони от курса, предписан за Комисията: да създаде „modificirana, ограничена листовка“, признаваща „провалите“, но непристъпваща дори на мили до разследването на действителното съучастничество в атаките. Това, че сенатор Дангъл назова ненаситно провоенно настроения г-н Кери за заместник на най-скептичния независим член на Комисията г-н Келанд, подсказва, че лидерът на малцинството е бил напълно отрезвен от

своята близка среща със смъртта с американския правителствен антракс.

17. Във връзка с опита за покушение с антракс на живота на Дашъл *New York Times* писа:

„Сухият прах, използван в атаките с антракс, практически е неразличим в критично техническо отношение от този, произвеждан от американската армия, преди тя да закрие своята програма за биологична война, според федералните учени и документите на подизпълнителя. Сходството до нивата, постигнати от американската армия, подкрепя идеята, че някой с връзки със старата програма може да стои зад атаките, които взеха живота на петима души. Високата й концентрация е изненадваща, казват оръжейните специалисти, и много отвъд онова, което военните анализатори някога са преценели като вероятни способности на терористите. Антраксът, изпратен в Сената, съдържа един трилион спори на грам. Ако смъртоносната доза се изчислява консервативно на 10 000 микроскопични спори, тогава един грам на теория може да причини около 100 miliona смъртни случаи. За писмото, изпратено на Том Дашъл — лидера на демократите в Сената, се твърди, че е съдържало два грама антракс.“ (Подчертаното е мое — Д. М.)

18. Следователно нито ФБР, нито Министерство на правосъдието, нито Нюйоркското полицейско управление, нито Конгресът, нито „независимата“ комисия е провела — или някога ще проведе — истинско и цялостно разследване на това, кой точно е убил съпруга на ищцата и е задействал събития, които причиниха смъртта на стотици американски военни — без да се вижда никаква перспектива за прекратяване на войната в Ирак — и много хиляди афганистански и иракски граждани.

19. Уж „независимата“ комисия, настрана от това, че се оглавява от кръвен роднин на президента (Томас А. Кийн, далечен роднин) и е съставена до голяма степен от хора със звучни конфликти на интереси, позволи на президента и на вицепрезидента да диктуват условията на свидетелските си показания и мина на пръсти покрай критично важните въпроси. Както ще бъде описано, Комисията — през която администрацията отстъпи изключително неохотно и искаше да спъва — беше създадена, за да осигури един предопределен резултат: че макар да е имало „провали в разузнаването“ (за които никой до днес не

е бил държан отговорен), атаките са били планирани и осъществени от 19 радикални исламисти с благословията на Осама бин Ладен заради омраза към Америка и възмущение от американското военно присъствие в Саудитска Арабия, подкрепата на САЩ на Израел и противопоставянето на ислама. Ищцата очаква това съдебно дело да се натъкне на опити от страна на неимоверно овластените членове на Предприятието, които искат да смажат ищцата — ако не чрез прикритото убийство на ищцата или на адвоката ѝ (и правейки така, че смъртта им да изглежда случайна или в резултат на самоубийство), то чрез обструкции пред осъществяването на разкрития в името на „привилегия на изпълнителната власт“ и „национална сигурност“. Ако *ние вече не живеем de facto в полицейска държава, няма „привилегия“, която защитава убийството, или дори голяма злоупотреба с власт, която позволява атаки от мащаба на 11/9.* Що се отнася до „националната сигурност“, дори ако фигури от администрацията могат да се възприемат като били само гротескно небрежни, а не активни съучастници в атаките от 11/9, думите би трябвало да заседнат в гърлото им. След като са се провалили — в най-добрия случай — толкова унизително в основната си задача, която е защитата на живота на американците, на обвиняемите не може да се разреши да крият злодействията си зад завесата на „националната сигурност“.

[Бележка на редактора: Следва дълъг списък от обвинения; повечето от тях са изрязани тук. Подемаме отново иска със следните части, за които смятаме, че са релевантни на тази книга.]

ДОКАЗАТЕЛСТВАТА СОЧАТ, ЧЕ ВОЕННОВЪЗДУШНИТЕ СИЛИ И ВЪЗДУШНАТА НАЦИОНАЛНА ГВАРДИЯ СА ПОУЧИЛИ ЗАПОВЕДИ „ДА НЕ ИЗЛИТАТ“, КОГАТО ПОХИЩЕНИЯТА НА 11/9 СТАВАТ ИЗВЕСТИ, И ЧЕ ПОВЕЧЕТО ИЛИ ВСИЧКИ ПОХИТЕНИ САМОЛЕТИ Е МОЖЕЛО ДА БЪДАТ ПРИХВАНАТИ ПРИ ЕДНА НАВРЕМЕННА РЕАКЦИЯ.

515. Независимо от всички предупреждения и очевидния факт, че Вашингтон, окръг Колумбия, като столица на нацията, и Ню Йорк Сити — най-многолюдният град и основен медиен и финансов център, ще са на върха списъка за която и да е планирана терористична атака, официално към 11/9 има само две (2) бази в североизточните САЩ,

които са част от отбранителната система на NORAD. Едната е въздушната база на Националната гвардия „Отис“ на Кейп Код, на около 188 мили от Ню Йорк. Другата е военновъздушната база „Лангли“ близо до Норфолк, Вирджиния, на около 129 мили от Вашингтон, окръг Колумбия.

516. По време на Студената война САЩ имаха буквално хиляди изтребители в бойна готовност. Към 11/9 се предполага, че броят им е намален само на четиринаесет в целите континентални САЩ. Същевременно уебстраниците на редица други въздушни единици на Националната гвардия се хвалеха с петминутна готовност, което означава, че от момента, в който получат заповед да излетят, могат да са във въздуха в рамките на пет минути. Тези уеб сайтове използваха термини като „готови за бой“, „петминутна готовност“, „най-висока степен на готовност“ и т.н. Всъщност уеб сайтът на военновъздушната база „Ендрюс“, на около десет мили от Вашингтон, окръг Колумбия, заявяваше, че разполага с две „готови за бой“ ескадрили, „способни и готови сили за реакция за окръг Колумбия в случай на национална катастрофа или гражданска криза“. Въздушната национална гвардия на окръг Колумбия — също разположена в Ендрюс — твърдеше, че мисията ѝ е „да осигурява бойни единици в най-висшата степен на готовност“. На 12 септември 2001 г., когато Предприятието имаше нужда да прикрие, че е накарало американската военновъздушна отбранителна система „да стои на земята“ и да позволи осъществяването на атаките от 11/9, и двата уеб сайта са „санирани“, като фразите, внушаващи способност за бързо реагиране са отстранени.

517. На 11/9 по изгрев на източния бряг NORAD е участвало в „Бдителен пазач“ — военно учение, което е започнало няколко дни по-рано. Заради това NORAD е с пълен персонал и в готовност, като старшите офицери са управлявали станциите по целите САЩ, когато е докладвано първото отвличане. Заради военното учение NORAD „има допълнителни самолети в готовност“. Полковник Робърт Мар, отговарящ за североизточния американски сектор на NORAD, каза: „Изтребителите бяха с малко повече гориво на борда. С малко повече оръжия.“

БИЛО Е ВЪЗМОЖНО ПОЛЕТ 11 (СЕВЕРНАТА КУЛА НА СВЕТОВНИЯ ТЪРГОВСКИ ЦЕНТЪР) ДА СЕ ПРИХВАНЕ. ПЕТНАДЕСЕТМИНУТНА „ПАУЗА“ И ДРУГИ ПОДОЗРИТЕЛНИ ОБСТОЯТЕЛСТВА, КОИТО ПОКАЗВАТ СЪУЧАСТНИЧЕСТВО.

518. Редактирани транскрипции на радиопредавания от пилотските кабини от Полет 11 показват, че последната рутинна комуникация с бостънското Ръководство въздушно движение е била в 8:13:47 ч. Загубата на комуникация бързо е забелязана; авиодиспечерите са записани как я обсъждат в 8:15 ч. Нещо повече: „само мигове“, след като радиоконтактът е загубен, транспондерът на Полет 11 също е изключен. Транспондерът идентифицира самолета на екрана на авиодиспечерите, давайки точното му местоположение и височина, и позволява да се изпрати спешен код при похищението. Мениджърът на бостънските авиодиспечери Глен Майкъл по-късно заявява: „По онова време ние смятахме, че [Полет 11] вероятно е похитен“.

519. Пилотът на Полет 11, капитан Джон Огоуски, не натиска бутона на предавателя за локализиране в кризисна ситуация, това не правят и пилотите на Полети 77 и 93; предполага се, че това се е дължало на факта, че похитителите вече са били в пилотските кабини (например като гост-пилоти, седящи на допълнителната седалка в пилотската кабина), когато похищенията са започнали. Смята се, че капитан Огоуски е изключвал и след това е включвал бутона за „обратно чuvане“, позволявайки на авиодиспечерите да чуват какво се казва и да научат, че нещо не е наред. Това продължава с прекъсвания почти по целия път до Ню Йорк, до около 8:38 ч.

520. Авиодиспечерите подозирали, че нещо не е наред, но може да са били объркани, защото бутона на предавателя за локализиране в кризисна ситуация не е бил активиран. В 8:20 ч. обаче Полет 11 престава да предава радиосигнала си IFF (*Identify Friend or Foe* [„Идентифицирай приятел или враг“]) и по това време самолетът очевидно се е отклонил от курса. В резултат „около 8:20“ бостънското ръководство въздушно движение решава, че Полет 11 вероятно е бил отвлечен. Започвайки в 8:24:38 ч., бостънските авиодиспечери чуват нещо, за което смятат, че са гласовете на похитителите в пилотската кабина на Полет 11 да изльзват съобщение до пътниците: „Имаме

няколко самолета. Просто стойте спокойно и всичко ще е наред. Връщаме се на летището.“ Авиодиспичер отговаря: „Кой се опитва да ми се обади?“. Очевидно похитителят продължава: „Всичко ще бъде наред. Ако се опитате да правите някакви ходове, ще поставите в опасност себе си и самолета. Просто стойте спокойно.“ Един бостънски авиодиспичер по-късно казва, че незабавно след като чул този глас, „знаел на мига, че си има работа с похищението“.

521. Точно в 8:25 бостънското ръководство въздушно движение уведомява другите контролни центрове за очевидното похищението на Полет 11. Това е 26 минути преди сблъсъка със Северната кула на Световния търговски център. Изумителното е, че според NORAD (Северноамериканското командване на отбраната на въздушното пространство) не им е било съобщено за похищението до 8:40 — петнадесет минути, след като другите контролни центрове са уведомени, че Полет 11 е бил отвлечен, и двадесет минути след изключването на IFF-радиосигнала на Полет 11, което поражда подозрението, че той е бил похитен.

522. Така военновъздушната защита на страната по някакъв начин не работи в 8:20 ч. на 11/9. Правилата на FAA (Федералната администрация по авиация), които са в сила по онова време, заявяват: „Смята се, че кризисна ситуация със самолет съществува... когато: ... Има неочеквана загуба на радарен контакт със самолета“. Освен това правилникът продължава: „Ако... се съмнявате каква ситуация представлява криза или потенциална криза, действайте така, сякаш е криза“.

523. Според репортаж на MSNBS съществено отклонение от курса се „смята за истинска криза, подобно на полицейска кола, която лети по магистралата с включени сирени и със 100 мили в час“ и води до бързо вдигане във въздуха на изтребители, за да се провери какъв може да е проблемът. Същевременно по причини, които все още не са обяснени, на 11/9: „Сякаш не е иззвънляла аларма... Паузата тук ще трябва да се разследва.“

524. Тази 15-минутна пауза от 8:25 до 8:40 е критична, като че ли на NORAD са били нужни пет минути, за да осъзнае сигнала за тревога и да издаде заповед за излитане на изтребителите от базата „Отис“, на пилотите са трябвали допълнителни пет минути, за да се вдигнат и са пътували приблизителните 188 мили до Манхатън с малко

по-висока скорост от половината на максималната възможна за техните изтребители F-15 от 1875 мили в час. Изтребителите са можели да бъдат в Ню Йорк Сити, преди Северната кула да е ударена в 8:46 ч.

525. А дори ако изтребителите от „Отис“ не са можели да пристигнат в Ню Йорк навреме, за да прихванат Полет 11, от съществено значение за ищцата е, че — и това не може да се отрече — ако в 8:25 ч. е било ясно, че Полет 11 е похитен и разбира се, се отправя в посока Ню Йорк, не може да се повярва, че изтребителите не са можели да бъдат вдигнати във въздуха, преди Полет 175, в който е бил съпругът на ищцата, да се удари в Южната кула на Световния търговски център в 9:03 ч. Давайки пет минути (от 8:25 до 8:30), за да може NORAD да потвърди и да предаде информацията на „Отис“, и шест минути (от 8:30 до 8:36), за да излетят пилотите, те щяха да имат 27 минути, за да изминат 188-те мили от „Отис“ до Ню Йорк Сити. Това би изисквало изтребителите F-15, чиято максимална скорост е 1875 мили в час, да летят със средна скорост от 6.96 мили в минута, или около 417 мили в час — скорост почти за разходка за свръхзвуковите самолети.

526. Според информацията и убеждението ни, „официалното“ обяснение на NORAD, че не е било уведомено за похищаването на Полет 11 до 8:40 ч. на 11/9, е лъжа. ABC News съобщи, че FAA е уведомила служителя на NORAD подполковник Доун Дескинс в 8:31, а не в 8:40. Различна версия на репортажа на ABC News гласи, че „Малко след 8:30, зад кулисите, слухът за възможното похищаване достига до различни станции на NORAD. Естествено, трудно е да се повярва, че FAA би забавила толкова много информирането на NORAD за отклонението на Полет 11. И доколкото е публично достояние, нито един авиодиспечер или служител на FAA не е бил уволнен, отстранен, укорен или по някакъв друг начин наказан за провала в осигуряването на навременна информация на NORAD на 11/9.“

527. И други критични аспекти на разказа на NORAD за действията му на 11/9 не могат да издържат на внимателен анализ. Версията на NORAD е представена в изявление за пресата от 18 септември 2001 г. Там се твърди, че след като са уведомени за похищението на Полет 11 в 8:40 на 11/9, са изчакали шест минути, за да издават заповед за излитане на пилотите в „Отис“. След това на пилотите отнело още шест минути, за да излетят. Така, според

NORAD, два изтребителя F-15 напускат „Отис“ в 8:52 и тръгват към Ню Йорк. Командир от NORAD твърди, че самолетите са били заредени с допълнително гориво. Един от пилотите от „Отис“, подполковник Тимъти Дъфи, заявява, че е летял „с пълна пара“, т.е. с максимална скорост, през целия път. Изтребител F-15 може да лети със скорост над 1875 мили в час. Подполковник Дъфи по-късно заявява, че е летял със свръхзвукова скорост и се е запътил към въздушното пространство над летище „Кенеди“ в Ню Йорк Сити. Генерал-майор Лари Арнолд заявява, че пилотите от „Отис“ са се запътили директно към Ню Йорк Сити със скорост около 1100 до 1200 мили в час. Генерал-майор Пол Уивър, директор на Въздушната национална гвардия, твърди, че пилотите от „Отис“ са излетели към Ню Йорк „като попарена маймуна“, но не могли да стигнат навреме, за да предотвратят сблъсъка с Южната кула в 9:03 ч.

528. Пълната неистина и цинизъм на тези твърдения се потвърждава от простата аритметика. За да вземат 188 мили за 11 минути, изтребителите F-15 е трябвало да летят със средна скорост от 17.09 мили в минута, или с 1025.45 мили в час. Тази скорост е само 54,7% от „пълната пара“, или 1875 мили в час, с които F-15 може да лети. Следователно дори излитането от „Отис“ чак в 8:52 не може да обясни как F-15 не успяват да стигнат до Ню Йорк в 9:03 ч.

529. NORAD не може да съчетае своите твърдения за „попарена маймуна“ и „пълна пара“ с версията, че на изтребителите F-15 са били нужни деветнадесет минути, за да стигнат до Ню Йорк. Изминаването на 188 мили за 19 минути означава, че тези способни да летят с 1875 мили в час изтребители са реагирали на кризата със средна скорост от около 594 мили в час — определено далеч под скоростта на звука, частичка от възможностите на F-15 и съвсем малко по-бързо от самия пътнически самолет.

ПРОВАЛЪТ В ПРИХВАЩАНЕТО НА ПОЛЕТ 175, В КОЙТО Е СЪПРУГЪТ НА ИЩЦАТА, ПРЕДИ СБЛЪСЪКА С ЮЖНАТА КУЛА, И ОЩЕ ПРИЧИНИ, ПОРАДИ КОИТО ОФИЦИАЛНАТА ВЕРСИЯ Е НЕВЕРОЯТНА.

529a. Полет 175, със съпруга на ищцата на борда, излита от бостънското летище „Лоугън“ в 8:16 ч. Последната рутинна

комуникация е четири секунди преди 8:42. Една минута по-късно авиодиспичер от Бостън казва за Полет 175: „Отклонил се е около 9 часа и на около 20 мили и изглежда, че се е запътил на юг, но няма транспондер, няма нищо и никой не му говори“. По това време известяването на NORAD за похищението на Полет 175 е излишно, защото техниците от NORAD са със слушалки, свързани с бостънското ръководство въздушно движение, за да слушат за Полет 11, и следователно са научили за Полет 175 в мига, в който са узнали и диспичерите от Бостън. Разполагането във времето според NORAD, посочено в изявленietо за пресата на 18 септември 2001 г. признава, че NORAD е получило уведомление за Полет 175 в 8:43. Всякакви съмнения, че Полет 175 е бил отвлечен, трябва да са се изпарили в 8:44:05, по което време Бостън (с NORAD, които слушат) е уведомен от минаващ наблизо пътнически самолет, че пилотите са чули трансмитера за локализиране в критична ситуация на Полет 175 да се изключва.

530. Същевременно, свидетелствайки (макар и не под клетва) пред Комисията на 22 май 2003 г., говорител на NORAD прави странните твърдения, че (1) NORAD са научили едва в 9:05 от FAA за „възможното“ отвлечане на Полет 175 и (2) транспондерът на Полет 175 никога не е бил изключван. Както беше показано, NORAD слушат в 8:43, когато Бостън научава, че радиосигналът на Полет 175 е изключен, транспондерът е изключен, а самолетът се е отклонил сериозно от курса си.

531. Транспондерът на Полет 175, след като е бил изключен за малко, е включен, но променен на сигнал, който не е планиран за нито един самолет през този ден. Това позволява на авиодиспичерите лесно да проследят Полет 175 през всичките 20 минути, преди Южната кула да бъде ударена в 9:03 ч.

532. Въщност нито Полет 11, нито Полет 175 са били губени дори и за миг от радара на бостънското ръководство въздушно движение. Когато транспондерът на Полет 11 е изключен в 8:14, това пречи на Бостън единствено да определи точната височина на самолета, но той може да бъде проследен, използвайки основния радар. На някакъв етап, преди самолетът да обърне на юг към Ню Йорк Сити в 8:28, FAA е маркирала точката на радара на Полет 11, за да се вижда лесно, а в щабквартирата на *American Airlines* „всички очи

гледаха, докато самолетът се отправяше на юг“. Бостънският авиодиспечер Марк Ходжкинс по-късно казва, че е наблюдавал Полет 11 „по целия път надолу“. Съответно, от поне 8:28 до ударите в Северната (8:46 ч.) и Южната кула (9:03 ч.) редица лица са наблюдавали, докато самолетите са се отклонявали от коридорите си и неумолимо са се запътили към Ню Йорк.

533. „Няколко минути“ след първия удар в 8:46 бостънското ръководство въздушно движение докладва на NORAD, че именно Полет 11 се е сблъскал със Северната кула. „Минути“ след първото сблъскване в 8:46 ч. са проведени два открити конферентни телефонни разговора между FAA, NORAD, Тайните служби и редица други правителствени агенции. Всъщност дори президентът Буш и вицепрезидентът Чейни от време на време се чуват по тези открити линии.

534. Въз основа на предходното човек просто не може да повярва, че — както твърди NORAD в свидетелски показания пред Комисията на 23 май 2003 г. — не е било уведомено за удара на Полет 11 в Северната кула на Световния търговски център до 9:05 ч.

535. Също толкова невероятно е твърдението на NORAD, че то е научило, че Полет 175 „може би“ е отвлечен, само две минути след сблъсъка с Южната кула на Световния търговски център.

536. Директно казано, NORAD не е в състояние да следи последователността на лъжите си и през цялото време действа като институция, която има много за криене, но и с изключителната увереност, че никога няма да бъде накарана да отговаря за действията си и за лъжите около тях. Всъщност цялата история за излитането на самолети първо от „Отис“, а след това от „Лангли“ изглежда измислица, чиято цел е да прикрие, че (ищцата твърди въз основа на заповедта да не се излита, имайки предвид знанието и одобрението на обвиняемите, включително поне президента Джордж У. Буш, бившия президент и президентски съветник Джордж Х. У. Буш, вицепрезидента Чейни и генералите Майърс и Еберхарт) не е направило нищо между 3:40, по което време признава, че е получило информация, че Полет 1 е бил отвлечен, в продължение на поне 57 минути, до някое време, след като Пентагонът е ударен в 9:37 ч. С други думи, за да измами обществеността да мисли, че са били правени опити за прихващане на Полет 175 (изтребителите, излетели

от „Отис“) и Полет 77 (изтребителите F-16, излетели от „Лангли“), NORAD създава фикцията, че изтребителите са били вдигнати, но независимо че летели като „попарена маймуна“, не могли да предотвратят ударите срещу Южната кула и Пентагона.

537. Както беше показано по-горе, дори като се вземат предвид малко вероятните закъснения в уведомяването на NORAD за похищението на Полет 11, не е достоверно, че самолетите — наистина — са били вдигнати във въздуха, но не успели да достигнат навреме дестилацията си.

538. Генерал Ричард Майърс е бил действащ председател на обединените щабове на 11/9. Два дни след 11/9, свидетелствайки под клетва пред сенатската комисия по въоръжените сили, Майърс е попитан кога е била издадена заповедта за излитане на изтребителите. Имайки предвид мащаба на атаките, станали по време на неговото дежурство и свидетелствайки на собственото си изслушване за потвърждаване, човек би предположил, че генералът ще отиде подгответен, ще разполага с фактите и — ако не може да свидетелства за истината — поне ще избягва нечуваните лъжи, за които може би ще се наложи да отговаря по-късно. Той отговаря: „Тази заповед, доколкото знам, е издадена, след като Пентагонът е ударен [в 9:37 ч]“.

539. Ако току-що цитираните свидетелски показания на генерал Майърс са коректни, тогава твърдението на NORAD, че е наредило излитането на изтребителите в 8:46, се отклонява с поне 51 минути. Доколкото ищцата знае, нито президентът Буш, нито вицепрезидентът Чейни, нито генерал Майърс са били питани публично да обяснят как генерал Майърс си е формирал убеждението, че никакви самолети не са излетели до поне 9:37 ч. и дали е вярно, че два изтребителя са излетели от „Отис“ за Ню Йорк в 8:52, но са пристигнали едва 19 минути по-късно.

540. Макар че — отново — изглежда крайно невероятно — ако изтребителите бяха излетели, както твърди NORAD, генерал Майърс да не знае този факт, когато се появява на собственото си изслушване за потвърждаване на 13 септември, говорителят на NORAD, майорът от военноморските сили Майк Снайдър, също твърди, че никакви изтребители не са излитали, преди Пентагонът да е ударен. Едва тогава според майор Снайдър армията е осъзнала мащаба на атаките и е издала заповеди за излитане във въздуха.

541. Ако атаките от 11/9 са били напълно под контрола на исламистки фанатици, възнамеряващи да причинят най-голямата щета на САЩ, е любопитно, че Полет 11 и Полет 175 са подминали ядрения комплекс „Индиан Поинт“ в Бюкенън, Ню Йорк, окръг Уестчестър. Ищцата вярва и въз основа на информацията и убежденията си твърди, че макар Предприятието да не причинява жертви и щети на недвижима собственост в истински огромния мащаб, който би се постигнал, ако двата самолета бяха разбити в ядрени електроцентрали, то все пак е изчислило, че за да се квалифицира като „катастрофално и катализиращо събитие“, което ще „шокира и внуши страхопочитание“ у Конгреса и американската общественост, така че да приемат един Оруолов „Патриотичен закон“ и „празен чек“ за водене на война в нефтените полета на света, трябва да бъдат ударени и двете кули на Световния търговски център и да се предизвикат поне няколко хиляди жертви.

542. В съответствие с анализа на ищцата е фактът, че докато президентът Буш, вицепрезидентът Чейни, NORAD, FAA, Тайните служби и други агенции имат конферентен разговор „няколко минути след“ 8:46, по което време всички участници в конференцията е трябвало да знаят, че (1) Северната кула е ударена и (2) Полет 175 се спуска към Ню Йорк Сити, от всички индикации на никого от тези отدادени пазачи на обществената безопасност не хрумва, че трябва да уведомят градските власти в Ню Йорк. В резултат от около 8:55 до малко след втория удар в Южната кула на Световния търговски център се изльчва обществено известие, заявявашо, че сградата е в безопасност и хората могат да се върнат в офисите си. Да повторим: Предприятието не желае чак толкова „шок и ужас“, колкото биха възникнали от два удара върху ядрената електроцентрала „Индиан Поинт“, но е имало твърде добра представа за това, от колко шок и ужас — и колко много мъртви тела — има нужда, за да постигне целите си.

543. Авиодиспечерите в Ню Йорк Сити се оплакват след това, че сблъсъкът на Полет 11 е потвърден пред тях само минута или две, преди Полет 175 да се е разбил в 9:03. Освен това на тях не им е казано, че Полет 175 предизвиква притеснения, до мигове, преди той да се разбие. Дори пилотите на изтребители, които може да са били на път към Ню Йорк от „Орис“ — а може и да не са били — изглежда, са

неинформирани. Един пилот, майор Даниъл Наш, заявява, че не може да си спомни да му е било казвано за разбиването на Полет 11. Подполковник Дъфи и майор Наш (двамата предполагаеми пилоти на F-15 от „Отис“] отричат да им е било казано за похищението на Полет 175 преди разбиването му в Южната кула. Майор Наш предполага, че дори ако е стигнал до Ню Йорк преди Полет 175, не би могъл да свали този самолет, защото решението това да се направи е трявало да се вземе от президента, който в 9:03 е твърде ангажиран с децата в класната стая във Флорида.

544. Дори ако се разглежда в светлина, която е най-благоприятна за обвиняемите от Предприятието, изложеното по-горе показва следното. Съществува огромна, необяснена пропаст между времето, когато NORAD трябва да е научило за отклонението на Полет 11 — към 8:24 ч. — и времето, когато твърди, че е научило за това събитие — 8:40 ч. Дори ако приемем на доверие съмнителното твърдение на NORAD, че е научило за похищението на Полет 11 едва в 8:40 ч. NORAD пропилява шанса да прихване Полет 11. Историята на NORAD за „попарената маймуна“ е очевидно фалшива. Изтребителите F-15, отлетащи от „Отис“ дори толкова късно като 8:52, са можели — без никакви прекомерни усилия — да стигнат до Ню Йорк навреме, за да прихванат Полет 175. Несъответствията в разказите на NORAD (и на генерал Майърс) са многобройни, значителни и силно подозрителни. Ако е била нужна президентската власт, за да се свалят пътнически самолети, насочени към големи сгради, такава заповед е можело — и е трябало — да бъде получена по време на конферентния разговор, който е започнал малко след 8:46 ч. Шокиращо е, че когато Полет 175 приближава към Южната кула, продължават да се излъчват съобщения, че сградата е в безопасност. Имайки предвид броя и висшия статус на участниците в конферентния разговор, най-малкото е изключително трудно да се припише на объркване или стрес провалът в уведомяването на градските власти на Ню Йорк, че втори пътнически самолет (отклонил се от курса и без никаква връзка с авиодиспечерите) се спуска над града. Столици хора можеха да бъдат спасени, ако такова предупреждение беше дадено. Същевременно ако двете кули на Световния търговски център не бяха сринати до облаци от фина пепел, ако поне едната кула беше останала само с неколкостотин жертви, може би обществеността нямаше да е шокирана до такава степен, че да

одобри военните приключения и атаките срещу конституционните свободи, които администрацията на Буш II отдавна е била замислила, много преди 11/9.

545. Както беше показано, реакцията на отбранителната система на 11/9 по отношение на отклоняването на Полет 11 и Полет 175 е толкова мудна, толкова „некадърна“, че е невъзможно да се вярва, че топкомандването не е искало атаките да успеят. Ако САЩ бяха парламентарна демокрация, което те, разбира се, не са, въз основа на представените факти човек би помислил, че държавният глава ще бъде подложен на вот на недоверие и ще бъде принуден да свика нови избори. Ако САЩ бяха страна, в която правителството о отговорно пред гражданите си, което е само на теория, но за съжаление, изглежда, че изобщо не е на практика, ако президентът не беше задължен от възмутената общественост, Конгреса и настоятелно разпитващата преса да подаде оставка в светлината на грандиозния си гаф, поне значителен брой глави в армията, NORAD, FAA и т.н. щяха да се „изтърколят“. Досега, доколкото е известно на обществеността, нито една глава не е паднала. Нито една.

546. Дори независимо от други фактори (например многобройните предупреждения, желанието на PNAC, съставена предимно от вътрешни хора на администрацията на Буш II и дори братът Джеб на президента, за „нов Пърл Харбър“ и т.н.), реакцията — или липсата на реакция — на Полети 11 и 175 е толкова шокиращо абсурдна, че повдига дълбоки подозрения, че правителството е желаело разиграването на атаките и затова не е направило нищо, за да ги спре. Още по-изобличаващо е онова, което се е случило по отношение на Полет 77.

ПРЕДИ ДА СЕ УДАРИ В ПЕНТАГОНА, НА ПОЛЕТ 77 СЕ ПОЗВОЛЯВА ДА ЛЕТИ НЕОБЕЗПОКОЯВАНО В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ОКОЛО 50 МИНУТИ СЛЕД ПЪРВИЯ УДАР СРЕЩУ СВЕТОВНИЯ ТЪРГОВСКИ ЦЕНТЪР. ОБЯСНЕНИЕТО НА ПРАВИТЕЛСТВОТО Е — ОТНОВО — НЕПОСЛЕДОВАТЕЛНО И БЕЗСМИСЛЕНО.

547. Полет 77 излиза от летище „Дълес“, близо до Вашингтон, в 8:20 ч. Последната рутинна радиокомуникация е в 8:50:51 и тогава той

не успява да отговори на рутинна инструкция. „Няколко минути“ след 8:48 и след събитията, случили се до 8:56, по което време авиодиспечерите многократно са викали Полет 77 по радиото и не са получавали отговор, „стava видно, че Полет 77 е изгубен“.

548. Провалът на NORAD да прихване Полет 77, разбира се, става още по-забележителен, по-показателен за заповедите да не се излита, целящи да дадат възможност на атаките да продължат, пропорционално на времето, което е на разположение за организиране на ефективна реакция. Както видяхме, NORAD твърди, че е научило за похищението на Полет 11 едва в 8:40, докато ако се бяха следвали установените процедури, трябаше да е научило за това поне към 8:25. В случая на Полет 77 — изумително, — докато между 8:48 и 8:56 авиодиспечерите определят, че Полет 77 е бил похитен, NORAD твърди, че е получило съобщение от FAA едва в 9:24 или 9:25, а дори и тогава — само че самолетът „може“ да е отвлечен.

549. Тази дупка от половин час е оспорена от FAA в изслушванията пред Комисията. Джейн Гарви, администратор във FAA на 11/9, в изявление, дадено след свидетелските ѝ показания, твърди, че макар формалното известие да е било записано в NORAD едва в 9:24, „информация за [Полет 77] е предавана непрекъснато по време на телефонните мостове [между FAA, NORAD, Тайните служби и други агенции], преди нормалното уведомление“.

550. Няколко дни след 11/9 *New York Times* пише: „По време на около единия час, в който Полет 77 на *American Airlines* е под контрола на похитителите, до момента, в който се удря в западната страна на Пентагона, военните висши ръководители в командния център в източната страна на сградата нетърпеливо говорели на правоналагашите органи и на официални лица от ръководство въздушно движение какво да правят“. Това изглежда в по-голямо съгласие с по-новото твърдение на FAA, че NORAD и други агенции са знаели за похищението на Полет 77 много преди 9:24 ч.

551. Ако г-жа Гарви е права, тогава NORAD в продължение на повече от две години, изминали от 11/9, все още не е успяло да приеме правдоподобна версия и да се придържа към нея. Ако NORAD е научило, че Полет 77 е похитен, да речем, в 8:51, тъй като ударът срещу Пентагона се осъществява в 9:38 ч., щеше да има около 47 минути, за да вдигне изтребителите над Вашингтон, окръг Колумбия.

Нека оставим настрана за момент неправдоподобността на това столицата да не е защитена от изтребители във военновъздушната база „Ендрюс“, отстояща само на десет мили, и да приемем засега версията, че най-близките изтребители в състояние на готовност са били в „Лангли“, отстояща на 129 мили от Вашингтон. Максималната скорост на изтребителите F-16 в „Лангли“ е „само“ 1500 мили в нас срещу 1875 мили в час на изтребителите F-15 в „Отис“. Отново: „Лангли“ е по-близо до Вашингтон, окръг Колумбия — 129 мили, — отколкото „Отис“ — до Ню Йорк (188 мили). Със средна скорост от 1200 мили в час, което означава 20 мили на минута, един изтребител F-16 е можел да измине 129-те мили от „Лангли“ до Вашингтон за около 6.5 минути. NORAD „има много за обясняване“ по отношение на неуспеха си да вдигне изтребител и той да стигне до Вашингтон за приблизително 47-те минути, които е имало на разположение за задачата.

552. Обяснението на NORAD — отново — просто е неубедително за всеки петокласник с калкулатор. Да предположим, че в 9:09 то е наредило на изтребителите F-16 в „Лангли“ да са в бойна готовност. Един пилот обаче, с кодовото име „Хъни“, разказва, че е бил в един от първите самолети, които са излетели от „Лангли“, но сигналът за бойна готовност не е прозвучал преди 9:24 ч. NORAD твърди, че три изтребителя F-16 са вдигнати във въздуха (наредено им е да излетят) в 9:27, за да прихванат Полет 77, и те излитат три минути по-късно, в 9:30. Тук отново времето, цитирано от NORAD, не съответства на спомените на „Хъни“. Без да дава точни часове и минути, той описва поредица от събития, продължили много повече от шест минути, включително изчакване от „пет до десет минути“ между две от тези събития.

553. Дори ако се доверим на обяснението на NORAD, колкото и неправдоподобно да е, че е научило за похищението едва в 9:24, но самолетите вече излитали от „Лангли“ в 9:30, със скорост от 1200 мили в час изтребителите F-16 *пак* можеха да пристигнат навреме, макар и само с 1–2 минути преднина. Предполага се, че пилотите са били мотивирани да летят бързо — един от тях, майор Дийн Екман, разказва, че преди излитането му съобщили, че Световният търговски център е ударен със самолет. Следователно тогава не е ли изумително, че в свидетелските показания от май 2003 г. официални лица от NORAD заявиха, че изтребителите F-16 не са използвали форсажа и са

летели с около 660 мили в час до Вашингтон? Още по-изумителна е арогантността и презрението, които шефовете от NORAD и Предприятието демонстрират към жертвите от 11/9 и американската общественост. Отново, използвайки калкулатор, лесно може да се определи, че ако трябва да вярваме на цитираното от NORAD време, изтребителите F-16 са били на 105 мили разстояние от Вашингтон, окръг Колумбия, когато Полет 77 се е разбил. Ако е така, това означава, че самолетите са изминали разстояние само от около 24 мили за осем минути от излитането (9:30) до времето, когато Полет 77 се разбива (9:38 ч.). Всъщност всеки петокласник би трябало да може да направи това изчисление без калкулатор. Двадесет и четири мили за осем минути означава, че F-16 са летели със скорост от 3 мили в минута. Три мили в минута, умножено по шестдесет минути, сочи средна скорост от 180 мили в час — далеч от 660-те мили в час, за които твърдят свидетелите от NORAD.

554. Всъщност NORAD и пилотите, които уж излетели от „Лангли“, не могат да постигнат съгласие дори по въпроса, накъде са се запътили. „Хъни“ твърди, че изтребителите F-16 всъщност са летели към Ню Йорк Сити, а не към Вашингтон, окръг Колумбия. Те били на 30–40 мили на изток от Вашингтон, а не на юг, когато видели черен стълб от пушек да се издига над града. След това сменили курса и се отправили към Вашингтон.

555. В несъответствие с разказа на „Хъни“ за дестинацията на F-16 от „Лангли“ е обяснението на двама други пилоти, които твърдят, че тяхната дестилация винаги е била Вашингтон, окръг Колумбия. Посъветван, може би, че е по-добре да не се забъркваш в неистини, от които по-късно вероятно ще имаш проблеми да се измъкнеш, майорът от NORAD Джеймс Фокс твърди, че е вдигнал изтребителите без никаква цел.

556. В изслушванията през май 2003 г. NORAD твърди, че изтребителите от „Лангли“ са били изпратени да летят над Атлантическия океан, вместо директно да се отправят към Вашингтон. Това би било в съответствие с разказа на „Хъни“, че изтребителите са били твърде далеч на изток. Официалните лица от NORAD признават, че ако изтребителите бяха летели по-бързо и се бяха отправили директно към Вашингтон, щяха да могат да стигнат там преди Полет 77. Извинението на NORAD е, че похитените

пътнически самолети, излитащи в рамките на САЩ, са „проблем на правоналагането“, а МИСИЯТА НА NORAD „беше да защитава [от] неща, идващи към САЩ“ отвън.

557. Отново, очевидното презрение на NORAD към нашия интелект е забележително. Ние би трябвало да повярваме, че изтребителите F-16 са били вдигнати във въздуха от „Лангли“, за да преследват и да прихванат похитения Полет 77, който е направил обратен завой приблизително на мястото, където Западна Вирджиния граничи с Кентъки, и се е запътил към Вашингтон, окръг Колумбия. След като вече е било известно, че два самолета са се врязали в Световния търговски център в Ню Йорк Сити през предходните 45 минути, правителство, което признава, че харчи 40 милиарда долара годишно за разузнаване, би трябвало да е в състояние да проумее, че (1) Полет 77 не се е запътил в противоположната посока от предначертания си маршрут до Лос Анджелис заради пилотска грешка, (2) че който и да е контролирал Полет 77, вероятно е възнамерявал да се вреже в сграда, представляваща някаква забележителност, и (3) Вашингтон, окръг Колумбия, по дефиниция, но особено защото Полет 77 се е запътил в тази посока, е изключително вероятна мишена за евентуалната атака.

558. За да прикрие това, което ищцата твърди, че е „заповед за неизлитане“ и че на NORAD е било заповядано и то е разрешило Полет 77 да продължи, докато не се удря в Пентагона, NORAD предлага най-слабата от всички измислици: че не е имало юрисдикция и че е отговорност на правоналагането, а не на NORAD да се справи със самолет, който се е запътил към Вашингтон от вътрешността на страната, като задачата на NORAD била ограничена само до спиране на самолети, идващи от чужбина, предполагаемо през Атлантическия океан. Тази версия няма никакъв смисъл. Първо, твърди се, че самолетите от „Отис“ са летели над вътрешността на страната, за да стигнат до Ню Йорк Сити. Второ, малко „правоналагачи“ агенции имат изтребители или някакво ефективно средство (неподпомогнати от армията), за да се възправят срещу атаки със самолети, възникващи вътре в САЩ и канещи се да се взривят в сгради. Трето, ако NORAD може да пази Вашингтон само от въздушни атаки, възникващи извън САЩ, няма смисъл да държиш най-близките и (с изключение на разположения далеч „Отис“) единствените изтребители в „Лангли“,

която е разположена навътре в сушата, а не в „Ендрюс“ (или някаква друга база, по-близо до бреговата линия). И накрая, ако изтребителите F-16 от „Лангли“ са получили задачата да прихванат Полет 77, дали надеждата е била, че „терористите похитители“, относително неумели пилоти, контролиращи трудно управляеми, невъоръжени пътнически самолети — от уважение към скрупулите на NORAD по отношение на юрисдикцията — ще се присъединят към изтребителите F-16, за да излязат от САЩ и да летят над Атлантическия океан?

559. Неуспехът да се спре ударът срещу Пентагона става още поизобличителен, ако човек отчете, че — след като започват да валят обаждания от пожарни команди, предлагащи доброволна помощ — не е било необходимо да се ограничават възможните реакции до „Лангли“ или „Отис“. Минути след втория удар срещу Световния търговски център е очевидно на всеки, че нацията е атакувана. Обаждания започват да валят в NORAD и секторните оперативни центрове, питати: „Какво можем да направим, за да помогнем?“. Командирът на Въздушната национална гвардия в Сиракюз, Ню Йорк, казва на полковник Робърт Мар, отговарящ за североизточния американски сектор на NORAD: „Дайте ми десет минути и аз ще ви осигуря стрелци. Дайте ми 30 минути и ще имам «търсачи на жега» [ракети]. Дайте ми час и ще ви дам AMRAAM^[3].“ Мар отвръща: „Искам всичко“.

560. Твърди се, че полковник Мар е казал: „Хващайте се за телефоните. Обадете се на всяка единица от Националната гвардия в страната. Подгответе се за излитане на самолети. Страната е под атака.“ Друг командир от NORAD, генерал-майор Ерик Финдли, твърди, че той и персоналът му незабавно са наредили излитането на колкото е възможно повече изтребители. Въпреки това, при цялата искреност на полковник Мар и генерал Финдли, изпълнението не е на висотата на реториката. Отговорът на ген. Мар на Въздушната национална гвардия от Сиракюз може да е забавил излитането на самолети, докато тя очевидно би могла да има самолети с някакви оръжия на борда във въздуха, летящи към Вашингтон, към 9:20, които биха стигнали до столицата преди Полет 77.

561. Друг разказ гласи: „Към 10:01 командният център започна да се обажда на няколко бази по цялата страна за помощ“. База в Толедо, Охайо, е една от онези, които са се обадили по това време, и

Толедо, изглежда, е първата база освен „Отис“, „Лангли“ или „Ендрюс“, която изпраща някакви изтребители — Толедо го прави в 10:16. Сиракуз може би е следващата, след като най-накрая нейни изтребители излитат в 10:44, *един час и петдесет и осем минути след удара в Северната кула*.

БЕЗПРЕЦЕДЕНТНА ОБЩОНАЦИОНАЛНА ЗАПОВЕД ЗА НЕИЗЛИТАНЕ ТРЯБВА ДА Е ИМАЛА ОДОБРЕНИЕТО НА БЕЛИЯ ДОМ, БИЛА Е ФУНКЦИОНАЛЕН ЕКВИВАЛЕНТ НА ЗАПОВЕДТА В АРМИЯТА „СВОБОДНО“ И ПОЗВОЛЯВА НА АТАКАТИТЕ ДА ПРОДЪЛЖАТ.

562. Администраторът от FAA Джейн Гарви „почти със сигурност след получаването на одобрение от Белия дом започва национално спиране на всички полети“ в 9:26 ч. Това означава забрана за излитане, а излетелите самолети — колкото е възможно по-бързо да кацнат. Заповедта — която не е прилагана никога, откакто братята Райт летят за пръв път — „се прилага практически до всяка машина, която може да излети — гражданска, военна или правоналагаща“. *Забележете включването на военните самолети.* На военните и полицейските полети е позволено да възобновят излитане в 10:31 ч. Ограничена брой военни полети са позволени по време на всеобщата заповед за затваряне на въздушното пространство от 9:26 до 10:31, но FAA отказва да разкрие подробности. По-късно *USA Today* твърди, че Бен Слини, националният мениджър по операциите на FAA, е взел това решение за затваряне на въздушното пространство. Ако е вярно, това наистина е твърде дръзко решение от страна на г-н Слини в *първия му работен ден на този пост* като „гросмайстор на системата на въздушния трафик“.

563. До деня след 11/9 военновъздушната база „Ендрюс“ се хвалеше с изтребители „в бойна готовност“ и „в най-висша степен на готовност“. Човек не би очаквал по-малко, тъй като „Ендрюс“ е летището, обикновено използвано от *Air Force One* и чуждите сановници, когато летят за или от Вашингтон, окръг Колумбия. По времето, когато първият самолет се разбива в Световния търговски център, три изтребителя F-16 от „Ендрюс“ летели на тренировъчна мисия в Северна Каролина, на 207 мили от Вашингтон, окръг

Колумбия. Въпреки това е нужен около час след сблъсъка със Северната кула, преди тези изтребители да са отзовани. Те кацат в „Ендрюс“ едва след като Полет 77 се е разбил в Пентагона в 9:38 ч. Един от изтребителите, пилотиран от майор Били Хътчисън, е имал достатъчно гориво, за да излети отново, без да презарежда, но другите два е трябвало да презаредят. Според един репортаж Хътчисън излетял без оръжие. „Хътчисън вероятно е излетял малко, след като изтребителите F-16 в готовност от «Лангли» са пристигнали над Вашингтон, макар пилотите от 121-ва въздушна ескадрила да признават, че спомените им за времето са мъгляви“. Ако времето, представено от NORAD за изтребителите F-16 от „Лангли“, е коректно, Хътчисън не е излетял от „Ендрюс“ преди 9:49 ч. Не е обяснено (1) защо тези самолети от „Ендрюс“ не са отзовани по-рано, за да пазят Вашингтон, и (2) защо Хътчисън — на когото не се е налагало да каца за презареждане — не е получил заповед директно да се отправя към въздушното пространство над Вашингтон, което продължава да е незашитено.

564. Изглежда, че NORAD не е искало да използва изтребители от други бази освен двете в Североизточния сектор, които директно контролира, въпреки че има и други бази или изтребители, които вече са във въздуха и са по-близо. За това няма никаква легитимна причина. През 1999 г. широко се оповестява, че когато лиърджетът на играча на голф Пейн Стюърт се отклонява от курса, NORAD използва изтребители от редица бази извън своите „официални“ седем бази, за да проследи самолета, докато преминава границите на няколко щата, преди да се разбие. На 11/9 обаче NORAD, изглежда, непреклонно не желае да използва изтребители от бази като „Ендрюс“, макар че „Ендрюс“ е само на 10 мили от Вашингтон. Персоналът на „Ендрюс“ научава за националната криза от новините по телевизията и след това един пилот се обажда на приятел в Тайните служби за повече информация. Малко след втория сблъсък в 9:03 именно Тайните служби — а не NORAD — се обаждат на „Ендрюс“ и питат дали имат изтребители в състояние на готовност. Отново, няколко минути, след като Пентагонът е ударен в 9:38, именно Тайните служби се обаждат на „Ендрюс“ и казват, че изтребителите трябва „Да излитат веднага!“.

565. Същевременно, въпреки твърдението на „Ендрюс“, че разполага с изтребители в „бойна готовност“ и „в най-висша степен на

готовност“, когато идва заповедта за „незабавно излитане“, изтребителите не са готови да го направят. Имат амуниции за картечници, но ракетите AIM-9 са разположени в бункер от другата страна на базата и макар че командирите на базата започват процеса на товаренето им малко след 9:00, 40 минути по-късно те все още не са приключили. Следващите два изтребителя, които излитат от „Ендрюс“ след майор Били Хътчисън, са въоръжени само с картечници и халосни тренировъчни снаряди. Макар че Тайните служби и NORAD участват в конферентен разговор, започнал малко след удара в Северната кула в 8:46, NORAD твърди, че не знае, че Тайните служби са наредили излитането на изтребители от „Ендрюс“.

566. Липсата: на комуникация между администрацията и военния персонал на 11/9 би била комична, ако последиците не бяха трагични. В свидетелски показания от май 2003 г. министърът на транспорта Минета твърди, че около 9:25 или 9:26 ч., няколко минути след пристигането му в бункера под Белия дом, чул помощник да казва на вицепрезидента Чейни, че похитеният самолет се е запътил към Вашингтон и е на 50 мили, а след това на 30 мили. Когато самолетът е обявен като намиращ се на 10 мили, помощникът попитал вицепрезидентата: „Заповедите още ли важат?“, а Чейни отговорил: „Разбира се, че важат. Да си чул нещо, което да противоречи на това?“. Минета заключил, че заповедта е да се свали самолетът.

567. Звучи странно, но ако президентът или вицепрезидентът са наредили приближаващият се Полет 77 да бъде свален, преди да стигне до Вашингтон, *нито един от пилотите от „Лангли“ или „Ендрюс“, изглежда, не е знал за такива заповеди!* Една статия посочва: „Ако пътническият самолет се е приближил много по-близо до Белия дом, можеше да бъде свален от Тайните служби, за които се смята, че имат батарея от ракети земя-въздух «Стингър», готови да бъдат насочени от дома на президента“. Имайки предвид, че Пентагонът е само на две мили от Белия дом, неуспехът да се използват ракетите „Стингър“, за да се свали Полет 77, подсказва, че Предприятието е знаело, че Белият дом не е предначертаната мишена.

568. Стана известно също така, че авиодиспичерите от Вашингтон, окръг Колумбия, са държани на тъмно по отношение на Полет 77 и не научават за приближаването му до последната минута. Една жена авиодиспичер твърди, че е първата, забелязала Полет 77,

когато той е на 12 до 14 мили, а вицепрезидентът Чейни научил за него едва след това. Главният авиодиспичер във Вашингтон твърди, че Тайните служби за пръв път са уведомили неговата кула за отвлечения самолет, който идва към него, когато той е бил само на пет мили. Според друг разказ авиодиспичерите саоловили Полет 77 малко преди 9:30 и са казали на Тайните служби. Трети разказ гласи, че радарът еоловил Полет 77, когато той е бил на 30 мили в 9:30, а четвърти — че идентификацията е направена в 9:33. Останалият без отговор въпрос е: „Ако радарът на вашингтонското ръководство въздушно движение не е идентифицирал приближаването на Полет 77 от 9:24 и преди това, чий радар го е направил?“

569. NORAD признава, че официално е уведомил, че Полет 77 се е запътил към Вашингтон в 9:24, а администраторът от FAA Джейн Гарви твърди, че по време на конферентния разговор е обсъждан Полет 77 много преди това време. Същевременно едва след като Пентагонът е ударен, в 9:38 ч., са издадени заповеди за евакуиране на допълнителни вероятни мишени във Вашингтон, например Белия дом, сградата на Конгреса на Капитолия, Държавния департамент и всъщност самия Пентагон. Ако Полет 77 беше ударил Капитолия вместо Пентагона, повечето от сенаторите щяха да бъдат вътре. Твърди се, но ищцата признава, че това не е съвсем достоверно, че министърът на отбраната Ръмсфелд и неговите топпомощници в техните офиси в Пентагона са останали в неведение за каквато и да е опасност, докато Пентагонът всъщност вече не е бил ударен, макар че конферентният разговор се провежда от Националния военен команден център, намиращ се в самия Пентагон. Вицепрезидентът Чейни (според министъра на транспорта Минета) е знаел, а министърът на отбраната несъмнено е трябвало да знае за приближаването на Полет 77. Защо няма заповеди за евакуация на вашингтонските забележителности преди 9:38 ч.? Това остава необяснено. Ако бяха дадени заповеди за евакуиране на Пентагона по времето на размяната на реплики между вицепрезидента Чейни и помощника, за която разказва министърът на транспорта Минета, може би много от 125-те души, които загинаха вътре в Пентагона на 11/9, днес щяха да са живи.

РАЗБИВАНЕТО НА ПОЛЕТ 93 В ОКРЪГ СЪМЪРСЕТ,
ПЕНСИЛВАНИЯ. ОЩЕ ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА СЪУЧАСТИЕ И

ВЪПРОСИ, ОСТАНАЛИ БЕЗ ОТГОВОР.

570. Има редица останали без отговор въпроси, засягащи Полет 93 — последния от четирите самолета, похитени на 11/9. Излитането на Полет 93 е забавено с около 40 минути, до 8:42. FAA казва на NORAD в 9:16, че Полет 93 е бил похитен. Правдоподобността на това съобщение е несигурна, тъй като транспондерът е изключен само от 9:30 до 9:40 и Полет 93 се отклонява от курса едва доста по-късно.

571. Разгръщането на събитията във времето при Полет 93 са обект на потайност и спорове. NORAD настоява, че този самолет се е разбил в 10:03 независимо от сейзмичното изследване, поръчано от армията, което определя времето на катастрофата като 10:06:05 ч.

572. Още по-неясно е кога — или дали — са се насочили изтребители към Полет 93 със задачата да го прихванат. Първата хронология на NORAD казва само, че изтребител е бил на 100 мили или 11 минути, когато Полет 93 се е разбил близо до Шанксвил, окръг Съмърсет, Пенсильвания. Това означава, че изтребителят е летял със скорост около 545 мили в час — отново необяснимо бавно. Първоначалната хронология на NORAD внушава също, че изтребителят, който уж преследвал Полет 93, изминал само 80 мили от Вашингтон, когато Полет 93 се разбил. Ако приемем 545 мили като коректна средна скорост, това означава, че изтребителят е напуснал Вашингтон около девет минути преди катастрофата, или 9:57 ч. Да разгледаме последствията: преди да се докладва Полет 93 като похитен в 9:15, два самолета са разбити в Световния търговски център, отбранителната система на нацията е в пълен хаос, а командирите на бази по цялата страна звънят по телефоните и питат какво могат да направят, за да помогнат. Въпреки това — ако трябва да вярваме на NORAD — около 41 минути изминават, преди някой да вдигне самолет във въздуха и да го насочи в посока похитения Полет 93.

573. Впечатлението на министъра Минета, че Чейни е дал заповед за сваляне на Полет 77 около 9:26, вече беше споменато. Освен това се твърди, че по някое време, след като Полет 77 се е разбил, някой от Белия дом е говорил директно с пилотите над Вашингтон и е обявил зоната на Вашингтон за „зона на свободен огън“. По друг разказ Тайните служби казали на пилотите: „Искам да защитавате Белия дом на всяка цена“. Въпреки това се съобщава също, че едва

след като президентът Буш излита от Сарасота, Флорида, около 9:56, е имал кратка дискусия с вицепрезидента Чейни и тогава президентът оторизира армията да свали всеки самолет, който е под контрола на похитители. Звучи странно, но нито един от пилотите над Вашингтон не заявява, че е получил такава заповед. „Хъни“ — водещият пилот — твърди, че е чул изопачено съобщение за Полет 93, което другите пилоти не са чули. Той казва: „Съобщението като че ли гласеше, че Белият дом е важен актив, който трябва да се защитава... нещо като: «Разберете къде е [Полет 93] и той може да е мишена».“ „Хъни“ и друг пилот с кодово име „Лу“ заявяват, че през онзи ден никога не са получавали заповеди да свалят който и да е самолет.

574. И шестимата от първите пилоти, които пристигат над Вашингтон, са цитирани в пресата и нито един от тях не сочи, че е летял в преследване на Полет 93. Една статия съобщава, че изтребителят на Били Хътчисън от военновъздушната база „Ендрюс“ „е трявало да идентифицира онзи неизвестен [самолет], за който всички били толкова възбудени“. Статията, съдържаща този цитат обаче, продължава с описание как вместо това Хътчисън започнал да патрулира над Вашингтон с ниски лупинги.

575. Нещо повече: изтребителят на Хътчисън е единственият от шестте, за които се твърди, че са невъоръжени, но най-новото твърдение на NORAD е, че два невъоръжени изтребителя от Вашингтон са изпратени след Полет 93. NORAD преди това твърдеше, че на някакъв етап, след като Полет 77 се разбива в 9:38, два невъоръжени изтребителя в Мичиган са получили заповеди да тръгнат след Полет 93. За тези два изтребителя се твърди, че са били във въздуха от времето на първата атака в 8:46, а това повдига очевидния въпрос защо те не са били отзовани, за да бъдат въоръжени един час по-рано. NORAD, изглежда, е забравило тези два изтребителя в най-новата си хронология. Генерал-майор Пол Уивър, директор на Въздушната национална гвардия, твърди, че *изобщо никакви изтребители не са били изпращани след Полет 93*.

576. Противоречащо на твърдението на генерал Уивър за това, че никакви изтребители не са били изпращани в преследване на Полет 93, на следващия ден след 11/9 авиодиспечер от Ню Хепмшир заявява, „че изтребител F-16 отблизо преследваше Полет 93... F-16 правеше 360-градусови завои, за да остане близо до пътническия самолет, каза

служителят. «Той трябва да е видял всичко», каза служителят за пилота на F-16, наблюдавал разбиването на Полет 93. „Публикувани са и подробности за това, как вицепрезидентът Чейни е бил уведомен, когато изтребителят е бил на 80 мили от Полет 93, когато е бил на 60 мили и поне още една допълнителна информация. Вицепрезидентът — както се твърди — потвърждавал заповедта си да се свали Полет 93 след всяка сводка.

577. Ищдата твърди, че мястото, на което се извършва за сметка на данъкоплатците претендиращото за такова разследване на събитията, които са причинили смъртта на 2993 души, е убедително доказателство, че процедурите са фарс, прикриване и PR-симулация, след като доказателства се получават, без свидетелите да са се заклели да говорят истината под заплаха от наказание за лъжесвидетелстване. Такава разпуснатост е практика за Комисията по принцип и в частност по отношение на командирите на NORAD, които свидетелстваха. Представителите на NORAD лъгаха безочтиво — техните разкази бяха толкова силно вътрешно противоречиви и очевадно невероятни, че единственото разумно заключение е, че са признали Комисията за това, което е — комедия, създадена за телевизионния канал Си-Span, кокал, хвърлен в посока на активистки групи на семействата на жертвите, и средство за отлагане на всякакво истинско разследване, ако не завинаги, поне до след изборите през 2004-г. Преценявайки от тяхното поведение, командирите на NORAD добре осъзнаваха, че Комисията — или поне мнозинството от членовете — не очаква да ѝ казват поне правдоподобни, грубо последователни лъжи, а камо ли истината.

578. В края на 2001 г. например генерал-майор Лари Арнолд пише, че реакцията на NORAD на 11/9 е била „незабавна“ и „впечатляваща“. Придвижвайки се в зона на неистини, която може най-добре да се опише като халюцинаторна, генерал Арнолд твърди: „ние успяхме да идентифицираме, да проследим и да ескортираме самолета, подозиран в отвличане, след първоначалните атаки“, „нашето време на реакция изпреварващо процеса в някои случаи“, „нашата добре отрепетирана способност за бърза реакция може би е предотвратила допълнителни изненадващи атаки срещу родината, спасявайки безброй хора“. На страна от абсурдността на подобни твърдения в светлината на такива факти, каквито са известни, и разбира се, на резултата от атаките, на генерал Арнолд недвусмислено противоречи настоящият

командир на NORAD генерал-майор Крейг Маккинли, който, свидетелствайки пред Комисията през май 2003 с генерал Арнолд, седнал до него, признава: „Преди 11 септември не бяхме в добра позиция за сценария, който се разигра през този ден“. „Маккинли призна — гласи друга статия, — че NORAD е било напълно неподгответо за атаката.“ Генерал Маккинли нарича отношението на NORAD на 11/9 „остатък от Студената война“.

579. Генерал Маккинли не само директно противоречи на посочената по-горе статия на генерал Арнолд, която възхвалява реакцията на NORAD, но самият генерал Арнолд неуверено свидетелства пред Комисията, че не е мислел, че Полет 77 ще бъде свален при приближаването си към Вашингтон, защото дори на този етап само „в ретроспекция сме сигурни, че това е била координирана атака срещу САЩ“.

580. Последното цитирано твърдение на генерал Арнолд е изумително. По въпросното време, приблизително 9:26, около 40 минути са изминали, след като похитен самолет се разбива в Северната кула на Световния търговски център. Изминава близо половин час, преди втория удар в Южната кула. Полет 77, след като е направил обратен завой от маршрута си, е извън радиоконтакт с авиодиспечерите от около 35 минути и се насочва към столицата на страната. Въпреки това генерал Арнолд внушава, че той — а може би и други военни и гражданска лидери, тъй като използва местоимението „ние“ — не бил сигурен, че тече „координирана атака срещу САЩ“. Възможни са две — и само две — заключения: генералът е екстравагантен лъжец, или неговата проницателност е толкова немощна, че е ужасен скандал фактът, че е постигнал този ранг, и още по-ужасния скандал, че той не е разжалван непосредствено след атаките.

581. Вдъхновени — несъмнено — от начина, по който подполковник Оливър Норт^[4] изприказва безочливи лъжи под клетва, прикривайки мащабни незаконни продажби на оръжия (и наркотики) и създаването и използването на извънконституционно паралелно управление, за да спъва закони, приети от Конгреса, и създавайки си богатство и доходна кариера като дружелюбен към Предприятието „спец“, явяващите се пред Комисията свидетели от NORAD не чувстват нуждата дори да избягват лъжите, които лесно могат да се

оборят. Те например заявяват, че CNN за пръв път започнала да показва образ от горящата Северна кула на Световния търговски център в 8:57, когато лесно може да се удостовери, че CNN започна да го прави в 8:48 ч. Заслужава си да се отбележи: така наречена „Независима комисия“, която допуска такива неверни твърдения от свидетели и ги освобождава от възможно съдебно преследване за лъжесвидетелство, като ги освобождава от свидетелстването под клетва, всъщност заслужава единствено презрение.

582. Независимо дали удобната в някой момент версия на NORAD обхваща изтребители, летящи към Полет 93 от Мичиган, от една страна, или Вашингтон, от друга, обяснението му не може да издържи на внимателна проверка. Три напълно въоръжени изтребителя стигат Вашингтон преди единия невъоръжен или двата частично въоръжени изтребителя. Е, защо един от първите три, напълно въоръжени изтребители, не е изпратен след Полет 93? Може ли някой друг, освен пълен глупак, да повярва, че час и половина, след като NORAD е било уведомено за първото похищението, Североамериканското командване на отбраната на въздушното пространство — ако Полет 93 не се беше разбил, а бе останал във въздуха до около 10:16, по което време предполагаемо е можел да бъде прихванат от невъоръжен изтребител от Вашингтон — не е можело да се представи по-добре в сравнение с невъоръжен изтребител, който няма да може да свали похитения самолет освен ако не се бълсне в него или чрез някакви други подобни маневри, представляващи сериозен рисък за живота на пилота на изтребителя?

583. Както ще бъде показано, има значителни доказателства, че Полет 93 е бил свален и че е бил следван от частен самолет на изключително богат бизнесмен, който — съпаденията просто продължават да валят — по една случайност домакинствал на благотворително събитие в обезопасена военновъздушна база в Небраска, в която бил отведен президентът Буш на 11/9. Особено в светлината на вдъхновяващата, макар и несигурна версия, че пътниците от Полет 93 се били с похитителите и може би възстановили контрола върху самолета, майсторите на извъртанията^[5] от Предприятието са целели да държат въоръжения изтребител далеч от Полет 93 в разказите си за моментите, предхождащи катастрофата му.

584. Ако фактите се разглеждат критично обаче, Предприятието, NORAD и администрацията на Буш II не могат хем да имат тортата, хем да я изядат. Или смелите пътници, които надавали възгласи „Давайте!“, са били свалени от военен (или на ЦРУ, или на Предприятието) огън, или Полет 93 е продължил 50 минути, необезпокояван, след като два самолета са ударили Световния търговски център и правителството е знаело, че той е похитен. Не е чудно тогава, че NORAD продължава да се крие зад лъжи и мъгляви истории за невъоръжени изтребители, а развитието на събитията във времето се поддържа колкото е възможно по-мъгляво. Командирът от NORAD Крейг Маккинли в изслушванията през май 2003 г. започна да твърди, че NORAD не знаело за заповед за сваляне до пет минути, след като Полет 93 се разбил.

585. Допълнителни въпроси се повдигат от неуспеха да се ескортира *Air Force One*, когато — най-накрая — президентът Буш се откъсва от „приказката за козела“ на децата и напуска летището на Сарасота около 9:56 ч. Интересното е, че един от охраната на президента в основното училище вижда сблъсъка във втората кула на Световния търговски център в 9:03 и незабавно възклика: „Изнасяме се оттук. Можеш ли да подготвиш всички?“ Две въздушни бази във Флорида (Хоумстед и Тиндал) са сред седемте от системата на NORAD. Човек би си помислил, че в промеждутъка на приблизително 32-минутното закъснение между втория удар срещу Световния търговски център и времето, по което върховният главнокомандващ („интервюирането“ на децата за любимия козел е било приключило) напуска с мотоколоната си около 9:35, охраната на президента би уредила ескорт от въоръжен изтребител да приджурява *Air Force One*. Изглежда обаче, че никакви изтребители не достигат до *Air Force One* преди интервала между 11:00 и 11:30 ч. (NORAD не оповести пълните подробности). Твърди се, че първите изтребители, които са стигнали *Air Force One*, са дошли от Елингтън, близо до Хюстън, много след като президентският самолет е напуснал Флорида. Ако — някак си — атаките от 11/9 не бяха „вътрешна работа“, осъществена с тайната благословия на висши официални лица в администрацията на Буш II, армията и агенциите за „национална сигурност“, първоначалното поведение на президента след информацията за атаките е странно, а отговорните за неговата безопасност са забележително безучастни.

586. Един водещ на рубрика пише през май 2003 г.: „Голямото мнозинство от хората, на които им се гади и са поразени от ужасите на атаките, несъмнено приемат версията на Белия дом [за станалото на 11/9]. Много хиляди обаче търпеливо събират документалните доказателства и забелязват дупките в тъканта на официалната версия. Един автор на рубрика нарича «ограничените — дори провалили се — стандартни американски военновъздушни отбранителни протоколи, докато атаките се осъществяват» «истинска мистерия», заслужаваща сериозно разследване. За съжаление и твърде шокиращо малко на брой големи медийни организации демонстрираха някакъв интерес към оспорването на Официалната версия или дори признаването на несъответствията“.

**ДОПЪЛНИТЕЛНИ ПОДРОБНОСТИ, ЗАСЯГАЩИ ПОЛЕТИТЕ
ОТ 11/9, КОИТО РАЗКРИВАТ, ЧЕ ОФИЦИАЛНАТА ВЕРСИЯ Е
НЕВЯРНА, ИЛИ НАЙ-МАЛКОТО Е НЕДОКАЗАНА И ИЗИСКВА
ЦЯЛОСТНО РАЗСЛЕДВАНЕ, А НЕ ПРИКРИВАНЕ.**

587. Детайлите, засягащи всеки от четирите обречени полета на 11/9, правят Официалната версия трудна за вярване. Появиха се много факти в обществената сфера, повечето от източници на официалните или от основните медии, които показват, че Официалната версия противоречи на законите на физиката или на здравия разум. Очевидно ищата няма ресурсите, експертните познания или задължението, за да поддържа иска си по Правило 12(б)(6) и да предложи, особено на този етап, окончателни доказателства за алтернативи на различни детайли от Официалната версия, така че да ги обори като неверни от законова гледна точка.

588. Същевременно, описвайки само някои от множеството несъответствия, вътрешни противоречия, абсурди и други неистини и демонстрирайки, че тези множество ярки несъответствия са били прилежно избегнати от две (2) „официални“ разследвания на 11/9, ищата може и ще покаже, че цялостната Официална версия категорично не заслужава доверие. Избягвайки тези проблеми, както Конгресът, така и Комисията в най-добрия случай не са осигурили нищо по отношение на фактите във връзка с въпроса, кой в действителност е осъществил атаките и по какъв начин, а по-вероятно

се примиряват или участват в прикриване и по-точно казано, в „модифицирана, ограничена листовка“, редуцираща едно от най-тежките престъпления, включително държавна измяна и масови убийства, до бюрократични грешки. Като цяло предполагаемите официални „разследвания“ са просто огромно упражнение по криене от публиката на истината за 2993 жертви на убийство, за атаките, които са осъществени, а след това манипулирани, за да доведат до две войни, смъртта на хиляди хора и сериозни щети на сигурността, световния авторитет и конституционния ред в САЩ.

589. Ищцата се заема със задачата не да доказва някакъв конкретен алтернативен сценарий за всеобхватно обясняване на атаките от 11/9, а да дискредитира Официалната версия.

590. Като начало, голяма част от доказателствата, които могат да разкрият какво е станало наистина с четирите отклонени самолета, остават тайни в ръцете на правителството или са изчезнали. Черните кутии на всички самолети с изключение на Полет 93 уж не са открити или са твърде повредени, за да могат да се извлекат някакви данни. Същото е вярно и за гласово-записващите устройства от пилотските кабини.

591. С изключение на няколко минути от — предполага се — подълъг телефонен разговор на стюардесата от Полет 11 Бети Онг, не са публикувани никакви записи на телефонни разговори с пътници или стюардеси. Нито един от електронните записи от следенето на похитените полети от системите за контрол на полетите не са били оповестени. Не са публикувани никакви интервюта с авиодиспечерите, участвали в инцидента, твърди се, че на персонала от ръководство въздушно движение е било казано да си мълчи за онова, което знае.

592. Също толкова шокиращо е онова, което наскоро излезе на бял свят: че поне шест авиодиспечери, които са следили два от похитените пътнически самолети на 11/9, са направили аудиозапис същия ден, описвайки събитията, но лентата е била унищожена от техен началник, без никой да транскрибира или дори да я изслуша. Около 16 души са се срещнали в конферентна зала, преди обяд на 11/9 в Центъра за ръководство на въздушното движение в Ню Йорк в Ронконкома, Лонг Айланд, и предавайки един на друг микрофона, всеки е записал своята версия за събитията няколко часа по-рано. Покъсно обаче официално лице от FAA „смачка касетата с ръка, извади

лентата, накъса я и изхвърли парчетата в различни кошчета за боклук из цялата сграда“. Любопитното е, че почти всички от големите летища в САЩ имат видеокамери в зоните за качване в самолетите (и на други места) през 2001 г., но нито един запис не показва никой от предполагаемите похитители на четирите самолета на летищата от 11/9. Според информацията и убежденията, макар че правителството твърди, че е идентифицирало останките от лицата на борда на Полет 77 чрез тестиране на ДНК, това твърдение е съмнително, имайки предвид, че уж целият самолет бил унищожен от огъня, а ДНК става неизползваема в един пожар много по-лесно, отколкото унищожаването на цял един самолет. Идентифицирани са малко — ако изобщо има такива — от останките на пътниците на Полет 11 и Полет 175 и според информация и убеждение останките на нито един от пътниците на който и да било от четирите полета не са били върнати на членовете на семейството му, за да бъдат погребани.

ПОЛЕТ 11 — БОСТЬНСКОТО ЛЕТИЩЕ „ЛОУГЪН“ ДО СВЕТОВНИЯ ТЪРГОВСКИ ЦЕНТЪР, СЕВЕРНА КУЛА

593. Официалната версия гласи, че Полет 11 излетял от бостънското летище „Лоугън“ в 7:59 и се отправил към Лос Анджелис. Последната му нормална комуникация с бостънското ръководство въздушно движение е в 8:14 ч., когато диспечерите дават разрешение на пилотите да увеличат височината, което обаче остава непотвърдено.

594. В 8:24 авиодиспепчите чуват мъжки глас със силен акцент да казва на пътниците: „Имаме няколко самолета. Просто стойте спокойно и всичко ще е наред. Връщаме се на летището. Никой да не мърда.“ Няколко секунди по-късно същият глас казал: „Всичко ще бъде наред. Ако се опитате да правите някакви ходове, ще поставите в опасност себе си и самолета. Просто стойте спокойно.“

595. В 8:26 местоположението на Полет 11 е между Олбани и Лейк Джордж, Ню Йорк, и самолетът се е насочил в посока запад-северозапад. Прави внезапен обратен завой от около 100 градуса и се насочва на юг, по принцип следвайки течението на река Хъдзън към Ню Йорк Сити.

596. Твърди се, че стюардесата от Полет 11 Мадлин (Ейми) Суийни се е обадила по телефона до наземния си мениджър по време

на похищението, в 8:22. Съществува запис на този разговор, направен от ФБР, който е публикуван на 20 септември 2001 г. Според него г-жа Суийни твърди, че похитителите са намушкали две стюардеси и са прерязали гърлото на пътник от бизнес класа, убивайки го. Според докладна записка на FAA, която се появи на 11/9, но по-късно беше изтеглена, един пътник — забележителното е, че е американец от израелски произход, с двойна националност, който е член на елитна израелска служба за сигурност — е застрелян.

597. Особено показателно е, че според записа на телефонното обаждане на Суийни промушването и (възможното) прострелване *са се случили преди похитителите да проникнат в пилотската кабина.*

598. С прилизително 80 пътници на борда, няма как да се проумее, че множество промушвания и дори изстрели от огнестрелно оръжие, хаоса и писъците от ужасените пътници, които несъмнено са възникнали, може да са се случили, без екипажа в пилотската кабина да знае, че нещо не е наред. Защо тогава пилотите не са предупредили наземния контрол, тъй като би следвало да са чули бъркотията и все още са имали възможност да комуникират? След като похитителите все още не са имали достъп до пилотската кабина — според предполагаемия разказ на Суийни, — радиоконтактът все още е бил възможен. Най-малкото, пилотът или вторият пилот би трябвало да са в състояние да изпратят кодиран сигнал за тревога, който може да се активира от не по-малко от четири места в пилотската кабина на „Боинг“ 767, включително ръчката за управление на елеваторите.

599. Прегледът записа на предполагаемото клетъчно телефонно обаждане на Суийни от Полет 11 разкрива допълнителни несъответствия, които правят Официалната версия невероятна. Според записа малко след като похитителите проникват в пилотската кабина, самолетът бързо променя посоката и започва рязко спускане към Световния търговски център, предизвиквайки смразяващото, макар и необяснимо твърдение на Суийни: „Виждам вода и сгради. О, Боже! О, Боже!“ Това са последните думи от записа. Твърди се, че Суийни е запазила хладнокръвие през целия разговор, при това в невероятна степен. Освен това се казва, че тя е работила като стюардеса — през по-голямата част в североизточните САЩ — от дванадесет години. Първо, силуетът на Манхатън е достатъчно отчетлив и познат, така че повечето американци, да не говорим за стюардеса-ветеран, биха

възкликали: „О, Боже! Ще се ударим в Манхатън!“, вместо да говорят мъгливо за „сгради“ и „вода“.

600. По-критично погледнато, разказът на Суийни не може да се съчетае с познатото разгръщане на събитията във времето. Записът на разговора сочи проникване в пилотската кабина, рязко спускане, при което се вижда силуетът на Ню Йорк в бърза последователност, следвана от рязко прекъсване на разговора, който — ако е автентичен — трябва да се е случил няколко минути преди сблъсъка. Знае се обаче, че рязкото отклонение на Полет 11 от първоначалния курс, завой приблизително на 90 градуса на юг към Ню Йорк Сити, се осъществява недалеч от Олбани, Ню Йорк. Олбани е на около 150 мили или на 18 минути полет при 500 мили в час — на север от Манхатън. Ако, в съответствие със записа на разговора на Суийни, похитителите са проникнали в пилотската кабина едва когато Полет 11 е на място, от което се вижда Манхатън, защо пилотите — без гласова комуникация с авиодиспечерите и без да натиснат лесно достъпния бутон за изпращане на сигнал за тревога — ще правят рязък ляв завой над Олбани, Ню Йорк, приблизително двадесет минути по-рано?

601. Доколкото записът на обаждането на Суийни е интегрална част от Официалната версия за Полет 11, той изисква от нас едновременно с това да вярваме, че терористите са промушили и вероятно простреляли множество пътници в 25-минутния интервал, а пилотите не са си дали труда да изпратят някакъв сигнал за тревога или да говорят с авиодиспечерите, а решават (очевидно самостоятелно, след като пилотската кабина все още не е завладяна от похитителите) да обърнат от курс на запад към Лос Анджелис и да се насочат към Ню Йорк Сити.

602. Освен това, макар че ищата не разполага с целия запис на обаждането на Суийни, новинарските репортажи подсказват, че Суийни е обявила промушванията и убийството на един пътник от бизнес класа в началото на телефонния разговор. Ако в 8:22 няколко души вече са били прободени и/или простреляни, е трудно да си представим, че призови по уредбата биха успокоили паниката и писъците сред пътниците.

603. Суийни изброява четирима похитители на Полет 11 и идентифицира техните места като намиращи се на редове 9 и 10. ФБР идентифицира петима похитители, поставяйки ги без изключение на

ред 8. (И двете твърдения са аномалии, ако похитителите могат да се идентифицират като араби, тъй като нито имената на похитителите, нито всъщност арабските имена са в манифестите, публикувани пред обществеността.) Макар че не задейства сигнал за тревога и не говори с авиодиспечерите след 8:14, за пилота Джон Огоноуски се твърди, че през интервали скришно е активирал микрофона в пилотската кабина, по който бил чут — както ни се казва — мъжки глас със силен близкоизточен акцент (за пръв път в 8:24:38). Ако човек разсъждава, че Суийни наистина е видяла четирима похитители в салона, докато пети похитител (неизвестен на нея) е в пилотската кабина и наставлява пилота, и така иска да обясни несъответствието между бройката на терористите, съобщена от Суийни и от ФБР, притеснителните въпроси не изчезват. Как е получил достъп до пилотската кабина този похитител? Кога е станало това? Защо само един похитител ще получи задачата да преодолее поне двама пилоти в пилотската кабина? Ако само един похитител прониква в пилотската кабина, докато четирима други остават в салона, промушвайки и пристрелвайки пътници, какво обяснява, че нито пилотът, нито вторият пилот не успяват да изльчат сигнала за тревога при криза? Ако един похитител успешно е надделял над двама пилоти в кабината, бил ли е въоръжен с огнестрелно оръжие? Ако е така, как това оръжие се е озовало на борда? Ако мъж със силен близкоизточен акцент е казвал на пътниците по говорителите да запазят спокойствие, нямаше ли това да подскаже на Суийни, че в пилотската кабина наистина е било проникнато и че всъщност това е станало преди 8:24 ч.? Ако един терорист, може би въоръжен достатъчно, за да успее да попречи на двама пилоти да предадат електронен или гласов сигнал за тревога от 8:14 до удара в 8:46, защо (според Суийни) другите похитители влизат в пилотската кабина едва когато самолетът вече е на разстояние, от което може да се види силуетът на Ню Йорк Сити?

604. Освен това, отново приемайки сценария за един похитител в кабината и четирима в салона, когато Полет 11 спира да отговаря на ръководство въздушно движение в 8:14 и транспондерът е изключен в 8:20, а похитителите са възнамерявали да се бълснат в Световния търговски център в Ню Йорк Сити, защо има 12 минутен интервал между похищението, което уж станало много близо до 8:14, и завоя на юг над Олбани, Ню Йорк, който станал едва в 8:26 ч.? Обаждането на

Суйини е определено като осъществено в 8:22 и тя разказва за четирима похитители. Ако обаче Суйини не е видяла пети похитител, защото това е бил този, който проникнал в пилотската кабина и осъществил завземането на самолета, защо не е допуснал другите терористи, за да му помагат в пилотската кабина, ако контролът му там не е бил достатъчно здрав — в интервал от 12 минути, — за да накара пилотите да обърнат курса и да се отправят към Ню Йорк?

605. Също толкова невероятно е, че от петимата пътници, които ФБР първоначално идентифицира като похитители на Полет 11, трима по-късно се обаждат, че са живи и живеят в Близкия Изток. Всъщност общо седем араби от първоначално замесените 19 са живи и здрави. ФБР искаше да обясни това, като заяви, че тези терористи са използвали фалшиви самоличности. На 28 септември 2001 г. ФБР просто публикува нов списък, замествайки седем от общо деветнадесет терористи с нови извършители. Естествено, фалшиви документи за самоличност могат да се изработят и човек може да си представи самолет, който е отвлечен от лица, използващи фалшиви самоличности. Ако това е станало на 11/9 обаче, имайки предвид, че и седмината похитители, признати от ФБР като първоначално *неправилно* идентифицирани, са изчезнали в атаките, какво тогава е доказателството, на което се основават „новите и подобрени“ идентификации, публикувани на 28 септември? Нещо повече: точно какво е доказателството, че другите дванадесет похитители, т.е. онези, чиято идентичност *не е* поправена в Официалната версия, не са измамници? Защо никакви арабски имена не се появяват в списъците на пътниците, публикувани първоначално от авиокомпаниите? Имайки предвид, че „доказателствата“ — неубедителни, подозрителни и притеснително осъкъдни — за араби, похитили някой от самолетите, се появиха отчасти на 12 септември (например репортажа на CNN за пътничката в Полет 77 Барбара Олсън и нейните предполагаеми телефонни разговори със съпруга ѝ, заместник-министр на правосъдието Тед Олсън, известен лъжец), *United Airlines* и *American Airlines* щяха ли да бъдат чак такива расисти, че да изличат всички арабски имена от пътническите манифести, преди да ги оповестят публично? Как ФБР идентифицира похитителите, при това толкова бързо?

606. Официалната версия гласи, че от деветнадесетте арабски похитители на 11/9 девет са подложени на специален скрининг с оглед сигурността — въз основа на подозрителни документи за самоличност, преди да се качат на борда на самолетите. Имайки предвид факта, че всички похитители са уж мъртви, а авиокомпаниите на практика са имунизирани срещу отговорност от един благодарен Конгрес, какво е оправданието да се продължава с отказите да се посочи кой от предполагаемите похитители е бил обект на такъв специален скрининг? Едно спекултивно обяснение на въпроса, как похитител би могъл да получи достъп до пилотската кабина на Полет 11 е, че понякога се случва пилоти, които не са на смяна, да получават достъп до кабината — нещо като професионална любезност. Ако — съвсем мислимо — това може да обясни присъствието на похитител в кабината на Полет 11, не е ли уместно да попитаме — и да получим отговор — дали има индикации, че това наистина е станало и кои от арабите (ако има такива) от петимата, които уж били в Полет 11, са били подложени на по-серизна проверка заради съмнителни документи за самоличност? Има ли логика (и как би могъл човек да обясни) някой със силен близкоизточен акцент, представящ се като пилот, да получи достъп до пилотската кабина в самолет, в който един или повече араби със съмнителни документи за самоличност са били извикани настрана и претърсени?

607. След удара в Северната кула, нюйоркската полиция твърди, че е намерила паспорта на Мохамед Ата, уж „шефа“ на групата похитители на Полет 11, на осем пресечки от Световния търговски център. Част от багажа на „Ата“, който чудодейно изостанал в летище „Лоугън“, се появява и съдържа предполагаемо инкриминиращи доказателства. Това „доказателство“ дали е дори съмътно достоверно? Да помислим: двете най-високи сгради в Ню Йорк се разтварят (много спретнато, така че да не засегнат неблагоприятно ценната недвижима собственост наблизо) в невероятно огромен облак от невъобразимо фин прах. Междувременно паспортът на един от похитителите — който той предвидливо е взел със себе си, за да представи при влизането си в Рая, след като Полет 11 е вътрещен, а мисията — самоубийствена, — се носи по въздуха и каца на земята на осем пресечки, малко зацепан, но иначе непокътнат.

608. Освен това защо идентичността, произходить и мястото (9В) на човека, който уж бил убит (вероятно застрелян) в бизнес класа от похитителите, не предизвиква повече вълнения от бегло споменаване? Това е Даниъл К. Люин, американски гражданин с двойно израелско гражданство, който е бивш командос от елитна тайна единица на израелската отбрана, наречена „Сайерет Маткал“. Докато бил член на израелската отбрана, Люин получил богата антитерористична подготовка. Твърди се също, че мисията на „Сайерет Маткал“ е да инфильтрира арабски общности, за да събира разузнавателна информация и в някои случаи да осъществява убийства на араби — задачи, които очевидно изискват от евреите да придобият умения да се представят за араби. Фактът просто на присъствието на Люис на борда на този самолет е — най-малкото — забележителен и изисква известно обяснение. Към това съвпадение трябва обаче да добавим допълнителни факти, които според ищата са много озадачаващи. Първо, през февруари 2000 г., офицери от разузнаването в Калкута, Индия, задържат 11 члена на — както те твърдят — заговор на Ал-Кайда за отвличане. Тогава се открива, че единадесетте предполагаеми *tablighis*, или мюсюлмански проповедници, са все израелски граждани от Западния бряг. Официалните лица от Бангладеш им отказват разрешение да летят до Дака, но „очевидно под израелски натиск“ Индия им разрешава да летят до Тел Авив. Следователно, макар че няма индикации Даниъл Люин да е бил включен в този предишен инцидент, може би разполагаме с документиран случай, в който израелци, представящи се за мюсюлмани, се качват в самолет и бройката им е достатъчна, за да осъществят отвличане. Ако добавим и че Даниъл Аюис е пътник в бизнес класа на Полет 11, който (според Суийни) е застрелян или е с отрязано гърло, плюс съвпадението милион на едно, че Люис (израелски командос от единица, която се представя за араби) има шанса да разполага с място буквально до един от „арабските терористи“, липсата на официално и медийно любопитство просто надскача всякакво търпение.

609. Тази плетеница от интриги се задълбочава от факта, че похитителите, които уж пилотирали Полет 11 (и другите отвлечени самолети), се научили, да летят в пилотското училище „Хуфман“ във Венеция, Флорида, което има връзки с ЦРУ, както и с фундаменталистки християнски „благотворителни организации“,

включително „Операция Благословия“ на Пат Робъртсън и „Световна помощ“ на Джери Фолуел.

610. Изненадващото е, че макар ФБР и други федерални агенции твърдяха и продължават да твърдят, че са били хванати неподгответвени от атаките на 11/9, които дошли „като гръм от ясно небе“, по средата на нощта на 11 срещу 12 септември 2001 г., по-малко от 24 часа след атаките, в пилотското училище „Хуфман“ е нахлуто посрещ нощ и архивите на училището са натоварени на товарен самолет C-130, *на чийто борд е и братът на президента, губернаторът на Флорида Джеб Буш*, и са откарани от Сарасота, Флорида, до Вашингтон, окръг Колумбия.

611. Твърди се, че истинският собственик на пилотското училище „Хуфман“ е републиканецът Уоли Хилиард, който е собственик и на лиърджетът, арестуван от федерални агенти през юли 2000 г. на бизнес летището в Орландо с повече от 30 фунта (22.65 кг) хероин на борда.

612. През същия период, в който, както се твърди, фирмата за чартърните услуги на Хилиард — в различни моменти наричани *Florida Air, Sunrise Airlines* и *Discover Air* — летяла между Флорида и Венецуела, за да внася наркотици във Флорида, услугите са използвани практически безплатно (независимо че наемът на лиърджет на час стига до 1800 долара) от губернатора Джеб Буш. Всъщност Джеб Буш и държавния секретар на Флорида (сега в Камарата на представителите) Катрин Харис публично хвалят фирмата на Хилиард дори и след като един от самолетите му (лиърджет #N351WB) е обискиран от агенти на DEA (Агенция за борба с наркотиците), въоръжени с картечници.

613. Запитани от членовете на семействата на жертвите от 11/9 как ФБР е знаело да отиде във фирмата на Хуфман часове след атаката, отговорът на бюрото е: „Имахме късмет“.

КАК ПРЕДПОЛАГАЕМИТЕ ПОХИТИТЕЛИ СА ПОЛУЧИЛИ ВИЗИ, ЗА ДА ВЛЯЗАТ В САЩ?

613. Ищцата признава несигурността по въпроса, точно как са станали атаките на 11/9. Възможно е да са участвали арабски похитители, Предприятието да е научило за техните планове и да е

решило да им позволи да ги осъществят. Друга възможност е арабските похитители да са били фалшиви — може би ролята им са играли агенти на чуждо разузнаване. Възможно е и въобще да не е имало араби или похитители на борда на тези самолети.

614. Същевременно, ако бъде показано, че всички или някои от деветнадесетте мъже, идентифицирани като похитителите от 11/9, са били на борда на похитените самолети или по някакъв начин са участвали в атаките, правителството ще има много да обяснява по въпроса, как е позволено на тези хора въобще да влязат в САЩ.

615. Майкъл Спрингман, бивш шеф на Визовото бюро в Американското консулство в Джеда, Саудитска Арабия, каза, че многократно му е било наредждано от по-висши официални лица от Държавния департамент да издава визи на кандидати, които не отговарят на изискванията. Неговите оплаквания до по-висши инстанции в няколко агенции остават без отговор. В едно интервю той сочи, че ЦРУ наистина е било съучастник в атаките.

616. Според свидетелските показания на Минди Клейнбърг пред Комисията визите на петнадесет от деветнадесетте похитители е трябвало да бъдат отказани, защото формуларите им били непълни и неточни. Повечето от предполагаемите похитители са били млади, неженени и безработни мъже, накратко, „класическите кандидати за просрочване на визата“. Опитен бивш служител в консулски отдел заяви в *National Review*, че „Неженени, неработещи младежи без никаква конкретна дестинация в САЩ рядко получават визи, освен при убедителни обстоятелства“.

617. Една статия от Джоъл Моубрей, която е публикувана в *National Review Online*, заявява, че шест отделни експерти са анализирали формуларите за кандидатстване за виза на 15 от 19-те предполагаеми терористи (другите четири формулари не са налични) и са съгласни, че всички от кандидатите е трябвало да получат директен отказ още при подаването на формуларите. Г-н Моубрей цитира Николай Уензъл, бивш служител в консулство, който анализира формуларите и заявява, че издаването на визите от Държавния департамент „е равностойно на криминално нехайство“. „Предизвиквайки здравия разум, че Ал-Кайда е осигурила на функционерите си отлично обучение как да изиграят системата с правилни отговори, които да им гарантират виза — пише г-н Моубрей,

— формулярите са задръстени от «червени флагчета», почти всички от които са пренебрегнати.“

618. Прегледът на допълнителните подробности, представени в статията на г-н Моубрей, е изключително убедителен, че детайлите на влизането на предполагаемите терористи в САЩ съответстват на факта, че американските официални лица пренебрегват правилата отново и отново, за да допуснат в тази страна лица, които толкова очевидно не могат да отговорят на изискванията за получаване на виза, че те вероятно са или (1) хора, заподозрени в планирането на атаките, които Предприятието е възнамерявало да позволи да се случат, или (2) директни „балами“, или кандидати, които да бъдат обвинени за подобни атаки. Петнадесетте формуляри за виза, обсъждани в статията в дясното списание *National Review*, не показват и следа, която да намеква, че кандидатите са образовани, добре подгответи членове на елитна терористична организация, умело промъквачи се през пукнатини в системата, за да влязат в тази страна. Ако тези хора или някой от тях наистина са били лицата, включени в атаките от 11/9, американските консулски власти са били в позиция „свободно“, когато са им позволили да влязат в САЩ, също както NORAD е било в позиция „свободно“ на 11/9 сутринта, когато не е успяло да прихване дори един от отклонените самолети. Ищата не знае да е имало разследване — или някой да е бил уволнен — във връзка с даването на тези визи.

[1] Читателят трябва да има предвид, че това е юридически документ, а в англоезичното право стилът на подобни документи е много тромав и тежък, а в редица случаи са запазени и староанглийски термини. — Б.пр. ↑

[2] По тези въпроси богата информация може да се получи от Грег Паласт (2004). *Най-добрата демокрация, която може да се купи с пари: истината за корпоративните далавери, глобализацията и финансовите мошеници*. София: Дилок. — Б.ред. ↑

[3] От *advanced medium-range air-to-air missile* — съвременни ракети въздух-въздух със среден обхват. — Б.пр. ↑

[4] Оливър Норт е сътрудник на Националния съвет за сигурност, който специализира в антитероризъм, и е в центъра на „Ирантейт“: заедно с помощта на Израел, САЩ тайно продават оръжия на Иран с

надеждата да осигурят освобождаването на американските заложници, задържани в Ливан от екстремистки исламски групи с близки връзки с Иран. Неговият най-мащабен план е да използва печалбите от тайните продажби на оръжия на Иран, за да финансира контрите в Никарагуа по времето, когато Конгресът е гласувал забрана на такава помощ. Оказва се, че действията на Норт са одобрени от съветника по националната сигурност Робърт Макфарлейн, от неговия наследник адмирал Джон Пойндекстър и от директора на ЦРУ Уилям Кейси. — Б.пр. ↑

[5] От английското *spinmeister* — специалист по връзки с обществеността, който се опитва да предотврати отрицателна реклама като оповестява благоприятна интерпретация на думите и действията на компания, политическа партия или прочута личност. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКИ ПОД ЛИНИЯ

[*Бележка на редактора:* По-долу е представен частичен списък от източниците, цитирани в 151 бележки под линия, придружаващи оригиналния текст, от който са направени тези извадки.]

New York Times, Asia Times Online, BBC, Los Angeles Times, Newhouse News, Ottawa Citizen, Code One Magazine, Aviation Week and Space Technology, ABC News, MSNBC, AP, Fox News, Boston Globe, Christian Science Monitor, CNN, News-day, Guardian, Village Voice, Регулатиците на NORAD и FAA, Cape Cod Times, Air Force News, Dallas Morning News, Wall Street Journal, Washington Post, Meet the Press, Toledo Blade, USA Today, свидетелските показания на Норман Минета, The Telegraph, CBS News, New Jersey Star-Ledger, UPI, Sarasota Herald-Tribune, Toronto Star, Al-Jazeera.com, National Review Online, and Newsweek.

Издание:

Джим Марс. Вътрешна работа
Демаскиране на конспирациите от 11 септември
Издателство „Дилок“, София, 2005
Редактор и коректор: Гиндер Шайковица
Художник: Валентин Христов
ISBN 954-9994-40-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.